

Anh Chàng Ngọt Ngào

Contents

Anh Chàng Ngọt Ngào	2
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	3
3. Chương 3: Chương 1.3	5
4. Chương 4: Chương 1.4	7
5. Chương 5: Chương 1.5	9
6. Chương 6: Chương 1.6	10
7. Chương 7: Chương 1.7	12
8. Chương 8: Chương 1.8	13
9. Chương 9: Chương 2.1	17
10. Chương 10: Chương 2.2	20
11. Chương 11: Chương 2.3	22
12. Chương 12: Chương 2.4	25
13. Chương 13: Chương 2.5	29
14. Chương 14: Chương 3.1	32
15. Chương 15: Chương 3.2	34
16. Chương 16: Chương 3.3	37
17. Chương 17: Chương 3.4	40
18. Chương 18: Chương 4.1	43
19. Chương 19: Chương 4.2	46
20. Chương 20: Chương 5.1	49
21. Chương 21: Chương 5.2	52
22. Chương 22: Chương 6.1	55
23. Chương 23: Chương 6.2	56
24. Chương 24: Chương 6.3	59
25. Chương 25: Chương 7.1	61
26. Chương 26: Chương 7.2	64
27. Chương 27: Chương 8.1	66
28. Chương 28: Chương 8.2	69
29. Chương 29: Chương 9.1	73
30. Chương 30: Chương 9.2	77
31. Chương 31: Chương 10.1	80
32. Chương 32: Chương 10.2	83
33. Chương 33: Chương 10.3	87
34. Chương 34: Chương 11.1	90
35. Chương 35: Chương 11.2	93
36. Chương 36: Chương 11.3	96
37. Chương 37: Chương 11.4	99
38. Chương 38: Chương Cuối	102

Anh chàng Ngọt Ngào

Giới thiệu

Cô không cần phải hao tổn bất kỳ tâm tư sức lực nào mà đã đoạt được trái tim của người đàn ông đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-ngot-ngao>

1. Chương 1: Chương 1.1

Thiết kế chủ yếu là màu gỗ nguyên sơ đơn điệu thể hiện được phẩm chất xa hoa nhưng lại khiêm tốn của chủ nhân, mọi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp không hề có vẻ lộn xộn.

Những đường vân gỗ nhàn nhạt lại là thứ nổi bật nhất của căn nhà này, hoa văn tự nhiên được nhà thiết kế tài hoa tận dụng những đường vân đậm nhạt của riêng nó để tạo ra phong cách nội thất có một không hai trên thế giới.

Phía sau mỗi bức tường gỗ đều là một chiếc tủ âm tường rộng rãi, cô tò mò mở một chiếc tủ ra, bên trong là những bộ Âu phục được ủ kỹ càng và treo thẳng tắp ngay ngắn chẳng khác gì những chiếc tủ trưng bày ngoài cửa hàng bán quần áo cao cấp. Cô đóng tủ lại, xoay người mở một cánh cửa gỗ khác, bên trong là những ô vuông nhỏ để cà vạt, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp theo màu sắc kiểu dáng, rất dễ dàng cho chủ nhân của nó chọn lựa chiếc thích hợp, phía góc bên phải đặt những phụ kiện đi kèm, được xếp vuông vức có góc có ngọn, bản lĩnh gấp quần áo này chuyên nghiệp đến mức cô phải cảm thán!

Chủ nhân của căn nhà này nhất định là dạng người cực kỳ có kỷ luật! Chẳng hề giống cô, đồ đạc chỉ cần dùng xong liền quăng khắp nơi.... Vì thức ăn đóng hộp tiện lợi dễ sử dụng nên đồ ăn vặt đóng hộp không chỉ có mặt trên bàn, trên sàn nhà mà thậm chí trên giường cũng có! Còn sách báo thì để tiện cho việc ‘vơ lầy’ để xem thì chỗ này một quyển chỗ kia một cuốn! Về phương diện ăn vặt thì để cho tiện lợi cô đem áo khoát móc lên ghế sofa nhỏ, khi cần ra cửa nhà thì chỉ cần vơ lấy mặc vào là được.

So sánh với chủ nhân căn nhà thì cô có vẻ... quá tùy hứng? Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên rồi! Chủ nhân căn nhà này có vẻ như không thể chịu được một chút lộn xộn bừa bộn nào cả, mà cô lại thuộc dạng người chuyên ‘chế tạo’ môi trường lộn xộn!

Cô quả thật có thể bình an mà sống qua ngày ở nơi này không đây!

Cô vốn định quay về giường ngồi xuống, nhưng móng vừa chạm giường liền nảy căn lên, giường không có mọc gai, mà còn rất mềm mại thư thái, nhưng...

Cô như đứa bé phạm lỗi lần vậy, hốt ha hốt hoảng vuốt phẳng lại những nếp nhăn mà mình vừa gây ra.

Trước khi cô bước vào đây thì chiếc giường lớn này cũng như vật trưng bày ngoài cửa hàng vậy, phẳng lì tươm tất.

“Giường là dùng để ngủ, bay lên đó nhún hai cái, nhảy ba cái mới là sự kính trọng lớn nhất giành cho nó, ngay ngắn tươm tất đến mức này... áp lực thật lớn mà.” Cô lẩm bẩm.

Chiếc mền ngủ của cô lúc nào cũng trong trạng thái ‘mệt mỏi’, lúc ngủ cô cuộn nó thành kiêu gì thì nó sẽ giữa nguyên trạng thái đó cho đến lần đắp mền tiếp theo.

Ghế sofa cô cũng không dám ngồi, bên trên có phủ miếng đệm tơ tằm! Thế thì chỉ còn sàn nhà bằng gỗ nguyên chất rồi... trông có vẻ không sợ bị dơ!

Điền Hân Viêm vừa mở cửa phòng liền thấy cô dâu với bộ dáng ngu ngốc đang cố gắng đấu trang với chiếc váy cưới xa hoa để được ngồi xuống nền nhà!

Tầm mắt hai người giao nhau, cô lộ vẻ quẫn bách, gò má ửng đỏ, thật tội tệt là cô không thể thuận lợi mà đứng lên, váy cưới quá lớn quá nặng đã quăn chặt lấy cô rồi!

“Ách... Xin chào!” Cô vẫn nhớ cần phải nói lời xin chào cơ đấy!

Rất có phép tắc, nhưng dưới tình huống giữa hai người lúc này thì lại có vẻ hơi kỳ cục! Dù sao đi nữa thì hôm nay... là ngày cưới của họ, cô dâu và chú rể quả thật không nên tỏ vẻ không quen thuộc như thế chứ!

Được thôi, họ quả thật là không được quen thuộc cho lắm! Mức độ quen biết chỉ dừng lại ở hạn mức biết tên họ và gia thế của nhau mà thôi, muốn nhiều hơn nữa cũng không có. Ngay cả số lần gặp mặt cũng chỉ cần dùng một bay là quá dư thừa mà đếm rồi!

Điền Hân Viêm từ đầu đến cuối vẫn chưa hề rời mắt khỏi ‘cô vợ mới cưới’ của mình. Mặc dù vẫn đang mặc áo cưới trắng tinh và được trang điểm kỹ càng để che đi dáng vẻ con nít, nhưng trông cô vẫn cực kỳ tự nhiên và thuần khiết.

Chiếc váy cưới trắng tinh xòe rộng trên sàn gỗ như đóa hoa nở rộ vậy. Còn cô thì như tiểu tinh linh bướng bình trong nhụy hoa.

“Sao lại ngồi dưới sàn? Trong phòng có sofa, cho dù em đang mặc áo cưới thì vẫn nhét vừa mà.”

Giọng nói của anh thì cô không cảm thấy xa lạ mấy, có nghe qua vài lần trong điện thoại, không nhanh không chậm, trầm trầm như âm điệu của đàn violon, cảm giác trầm ổn nghiêm túc!

Ngược lại, dáng vẻ của anh thì mỗi lần gặp là cô lại phải tìm cách thích ứng!

Không cần thận chuyển đến kênh tin tức tài chính, thấy dáng vẻ trên màn hình tivi của anh cô sẽ cảm thấy muốn ngất, nhưng nếu xem chương trình “Sự đấu tranh giữa các người nổi tiếng” thì chỉ dừng lại ba giây liền phải chuyển kênh, ấn tượng đối với anh chỉ có: Người mà ba nói, là anh ấy sao?

Dáng vẻ trông rất lạnh lùng, đứng đắn, trang nghiêm, thế mà ba cô lại không ngớt lời khen dành cho anh ta....

Tối hôm đó ba cô nói thế này: “Không có thói hư tật xấu, làm việc có đầu óc có trách nhiệm, bề ngoài lại tuấn tú lịch sự, không ba hoa phong lưu càn rỡ bên ngoài, loại đàn ông tốt này rất xứng làm con rể của ta.”

Nghe nói là do anh ta chủ động xin ba cô cho cưới cơ đấy!

Ba cô vừa nghe liền như đại thần thời Thanh nhìn chân chó cho vua để được vua ban lộc, hận không thể đem con gái dâng lên ngay trong đêm vậy...

2. Chương 2: Chương 1.2

Tối hôm đó ba cô nói thế này: “Không có thói hư tật xấu, làm việc có đầu óc có trách nhiệm, bề ngoài lại tuấn tú lịch sự, không ba hoa phong lưu càn rỡ bên ngoài, loại đàn ông tốt này rất xứng làm con rể của ta.”

Nghe nói là do anh ta chủ động xin ba cô cho cưới cơ đấy!

Ba cô vừa nghe liền như đại thần thời Thanh nhìn chân chó cho vua để được vua ban lộc, hận không thể đem con gái dâng lên ngay trong đêm vậy...

“Con có gặp qua cậu ta ở đâu sao? Chẳng lẽ... sau khi đỡ bà nội của cậu ra qua đường xong mới phát hiện bà lão đó bà nội của cậu ấy?” Ba cô thử thăm dò.

Cô cũng chẳng có đỡ bà lão qua đường cả, việc thiện gần đây cô làm chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lần thứ hai gặp anh là vào buổi sáng bị bắt đi chụp hình cưới.

Quá nhanh rồi sao?

Ừm, thật ra thì vốn có ba lần hẹn hò. Là VỐN CÓ, chỉ tiếc rằng cả ba lần đều không thấy mặt mũi của anh mà thôi. Đúng vậy, cô bị anh ta cho leo cây!

Lần hẹn đầu tiên là ở một nhà hàng Pháp với ánh sáng mờ ảo lãng mạn. Cô ‘phụng mệnh’ lão gia nhà mình, tỉ mỉ trang điểm diện trang phục phù hợp đến buổi hẹn, nhưng anh chỉ dùng một cuộc gọi đơn giản để “hẹn hò” với cô, báo cho cô biết anh không đến được.

“Em có thể vào nhà hàng ăn cơm, anh sẽ tính tiền.” Anh nói trong điện thoại như là đang ra lệnh vậy.

Cô cũng ngoan ngoãn làm theo, bởi vì cô đợi đến mức đói meo rồi.

Dù bị cho leo cây, đợi lâu đến nỗi bụng réo không ngừng thì cô cũng không muốn bực đãi bản thân tí nào. Cô gọi một phần ăn cao cấp trị giá 1680 tệ để mà hưởng thụ.

Có lẽ do thức ăn quá ngon, ngon đến mức cảm động nên nổi tức giận vì bị cho leo cây cũng theo đó mà tan biến không chừa một giọt.

Trước khi ăn sạch sành sanh cô còn chụp hình lại từ món khai vị, canh, bánh mì, xà lách, bánh ngọt cho đến thức uống cũng chụp hết gửi qua điện thoại cho anh, rồi kèm theo một câu nhắn ngắn gọn: “Các món ăn đều rất ngon, cảm ơn đã mời khách!”

Cô rất có thành ý mà gửi vài tấm hình cộng thêm vài con chữ và một cái mặt cười qua để mà cảm ơn người thanh toán đồng thời cũng là oan gia của cô.

Cô nghĩ chắc sẽ không còn lần sau nữa rồi chứ!

“Ngon là được.” Anh gửi lại cho cô vài con chữ và kết thúc!

Hai ngày sau, anh lại hẹn cô lần nữa, và cô đã tiếp tục nhận lời hẹn này... bởi vì cô không thể chịu nổi những lời dụ dỗ khuyến can của lão gia trong nhà nữa.

Thế nhưng đại lão gia là anh đây lại lần nữa cho cô leo cây bằng lý do công việc quá bận rộn, không đến được!

Lần này thì cô ăn một bữa ăn kiểu Thái, cay đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng nhưng vẫn xử sạch sành sanh cả bàn thức ăn.

Những tấm hình chụp mà cô gửi cho anh lần này còn kèm theo câu chọc ghẹo xấu xa: “Hừ hừ, thật tiếc là anh không được ăn!”

Người đàn ông bình thường sẽ cảm thấy có chút áy náy bởi hành động thất hẹn với người khác. Thường thì sẽ không còn mặt mũi nào mà hẹn cô lần thứ ba, còn không thì vào lần hẹn thứ ba sẽ bất chấp tất cả mà sắp xếp công việc để đến buổi hẹn.... Nhưng vị Điền tiên sinh lại không thuộc bất kỳ dạng nào trong hai dạng trên cả.

Anh hẹn cô xong rồi lại tiến hành lần cho leo cây thứ ba: “Thật xin lỗi, công ty có việc đột xuất, không thể đến được.” Và đổi lại một bữa ăn phong cách Nhật đầy tươi ngon cho cô.

Lần thứ tư thì anh trực tiếp đưa ra lời đề nghị cưới cô làm vợ với ba cô luôn rồi.

Cô thật hoài nghi lỗi tai mình có phải bị hư rồi hay không, anh ta là... nào bị vô nước rồi sao!

Có lẽ anh ấy cảm thấy cô là một trái đào mềm không biết tức giận, rất thích hợp cưới về nhà làm vợ chẳng?

Thế nên... ba lần cho leo cây đó là bài test?

Biết vậy cô nên kiếm cơ hội nào đó để mà giả bộ tức giận rồi rống vào mặt anh: “Anh tưởng tôi rất rãnh rỗi, rất không có ‘giá thị trường’ sao?”

... nói không chừng sẽ được anh xóa tên khỏi danh sách thích hợp làm vợ lắm đó!

Nhưng tiếc rằng vàng bạc châu báu cũng chẳng thể đổi được một vé quay ngược thời gian, cô đã không còn cơ hội đó nữa rồi.

Đối với một người đàn ông không ngừng thất hẹn với mình mà cô vẫn gặt đầu đồng ý gả cho anh thì quả thật là rất khó tin mà. Một phần là vì không ngừng bị ba cô tẩy não.

Bữa sáng ba cô sẽ nói: “Tình cảm có thể từ từ xây dựng, sau khi chụp hình cưới chẳng phải hai con cũng được ăn chung bữa cơm rồi sao? Cũng đã hẹn hò rồi, ấn tượng ban đầu với cậu ta cũng không tồi chứ!”

Đó được tính là hẹn hò sao? Sao cô chỉ cảm thấy như hai người qua đường vì không đủ bàn ghế mà miễn cưỡng ghép bàn ngồi chung với nhau vậy? Quả thật là cũng không có ấn tượng xấu gì đối với anh ấy, chỉ cảm thấy anh không thích cười, lời nói cũng rất ít mà thôi.

Bữa trưa thì sẽ nói: “Diễn Hân Viêm ba có gặp qua rồi, điều kiện đủ tuyệt để chọn làm con rể, những thằng con trai cùi bắp ngoài kia đều không bì nổi với cậu ấy, nếu ba mà là phụ nữ, ba sẽ không ngần ngại mà gả ngay cho cậu ta đấy.”

Thật không đó? Ngay cả ba cũng động tâm à? Người đàn ông này... có ba đầu sáu tay sao?

Đến bữa tối thì sẽ rì rầm bên tai cô tiếp: “Ba và mẹ cũng là do người khác làm mai cho đấy, sau khi đi xem hai lần phim liền quyết định tiến tới hôn nhân, con xem, càng già thì tình cảm càng khẩn khít, còn hẹn ước sẽ tiếp tục là vợ chồng vào kiếp sau đấy, người trẻ tuổi không nên bài xích kiểu hôn nhân cũ này chứ, hôn nhân như thế thì tỷ lệ ly hôn mới không cao.”

Còn những lời rỉ tai vào bữa ăn khuya thì là thế này: “Ba không nhìn nhầm người đâu, con xem chị cả của con này, lúc trước không chịu nghe lời ba, một mực đòi cưới nhau với thằng nhóc đáng ghét đó, giờ không những ly hôn mà còn ôm một đống nợ nần nữa, nếu năm đó chị con chịu nghe lời ba thử qua lại với con trai lớn nhà họ Lưu thì sẽ không phải đi đến nước này rồi, con xem con trai lớn nhà họ Lưu người ta, bây giờ đã kết hôn sinh con, đối xử với gia đình nhà vợ lại tốt, quan tâm chăm sóc quá chừng!”

Chị cả của cô gả nhầm người đã trở thành vết cắt trong lòng ba cô. Con gái ngọc mà mình nâng niu trong tay gả đến nhà người khác làm trâu làm ngựa thì thôi cũng chịu. Nhưng ngoài làm trâu làm ngựa ra còn phải đi làm lụng kiếm tiền nuôi gia đình, nuôi chồng. Nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được một câu: “Sống chung với cô, tôi chẳng có chút tôn nghiêm nào cả.”

Hôn nhân mấy năm tan thành mây khói, rồi lại còn bị đổ oan khắp người, mọi lỗi lầm đều đẩy lên người chị cô cả.

3. Chương 3: Chương 1.3

Chị cả của cô gả nhầm người đã trở thành vết cắt trong lòng ba cô. Con gái ngọc mà mình nâng niu trong tay gả đến nhà người khác làm trâu làm ngựa thì thôi cũng chịu. Nhưng ngoài làm trâu làm ngựa ra còn phải đi làm lụng kiếm tiền nuôi gia đình, nuôi chồng. Nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được một câu: “Sống chung với cô, tôi chẳng có chút tôn nghiêm nào cả.”

Hôn nhân mấy năm tan thành mây khói, rồi lại còn bị đổ oan khắp người, mọi lỗi lầm đều đẩy lên người chị cô cả.

Ngoài ra, khi thẻ ‘Đế Vương’ handmade xuất hiện thì Phó Quan Nhã chỉ có nước ngậm miệng.

Đó là vào ngày của cha, cô vì muốn thể hiện lòng hiếu thảo của mình mà đã tự tay làm một xấp thẻ ‘Đế Vương’, rồi còn mạnh dạn vỗ ngực đảm bảo với phụ thân đại rằng chỉ cần thẻ này xuất hiện, thì ba ba thân

yêu sẽ lập tức trở thành Đế Vương! Bất kể là yêu gì thì con gái cũng sẽ nghe theo ba hết, tuyệt đối không phản bác lại mà sẽ hết sức phối hợp, không mở miệng chống đối, không cò kè mặc cả... Thật ra cô vốn rất chắc chắn rằng cha mẹ cô chỉ đưa ra những yêu cầu nhỏ nhặt như khao bữa cơm, chạy vật hay đấm lưng mà thôi!

Nhưng ai ngờ... ba cô lại ‘thỉnh’ thể Đế Vương ra và mong cô sẽ suy nghĩ kỹ càng về cuộc hôn nhân này chứ!

Cô quả thật đã nghiêm túc suy nghĩ kỹ càng rồi. Thể ‘Đế Vương’ không phải là lý do chủ yếu khiến cô gật đầu, mà lý do thật sự là do ba cô đang trong tình trạng ung thư ruột giai đoạn ba, cô không muốn ba mình phải bận tâm bởi những việc nhỏ nhặt này, cô thà nghe theo mong muốn của ba, để ba được vui vẻ.

Đương nhiên, đối với Điền Hân Viêm thì cô vẫn cảm thấy rất tò mò, người đàn ông có thể khiến ba cô không dứt lời khen ngợi sẽ là vị thần thánh phương nào đây?

Nhưng mà... cô đồng ý là sẽ ‘suy nghĩ’ lại diễn biến thành ‘kết hôn’ chỉ sau một khoảng thời gian ngắn là việc mà cô không ngờ tới... Cô chẳng qua chỉ là đồng ý ‘thử qua lại’ thôi mà, sao tiến độ của hai người đàn ông lại thành cử hành hôn lễ thế này!

Haizz, định nghĩa ‘thử qua lại’ của nam và nữ khác xa đến mức này sao?

Tầm nhìn của Phó Quan Nhã quay về người đàn ông thuộc loại hình hoàn toàn khác xa với ba cô. Câu nói “Tình cảm có thể từ từ xây dựng”, “Như mẹ con với ta, yêu thương nhau quá trời.” của ba cô trở nên xa vời với.

Điền Hân Viêm không giống loại đàn ông có hứng thú “Từ từ xây dựng tình cảm” với người khác tí nào. Anh lúc nào cũng mang vẻ nghiêm khắc lạnh lùng trướng lên khuôn mặt sắc xảo có góc cạnh rõ ràng hết trơn! Vừa nhìn liền biết anh thuộc dạng người có tính tình cổ quái khó sống chung rồi...

Anh không thuộc dạng đàn ông có vẻ đẹp tuyệt vời, cũng không phải dạng đàn ông dũng mãnh, mà trên người anh có một loại khí chất đặt biệt cao ngạo của những người thủ lĩnh.

Cặp mắt bình tĩnh của anh như tia X-quang chiếu thẳng lên người khiến cô có cảm giác như mình bị anh nhìn xuyên thấu mọi thứ vậy. Qua một hồi thật lâu cô mới chợt nhớ mình cần phải trả lời anh: “Giường và ghế sofa đều quá ngắn ngủi...”

Cô đang suy nghĩ nên đứng lên hay tiếp tục ngồi dưới đất đây? Nếu đứng lên thì cần anh đến giúp một tay, nhưng trông anh không có vẻ như là có ý đến chìa tay giúp đỡ cả. Anh tự mình đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, vừa bắt chéo chân vừa cời khuy tay áo ra.

Lúc này trong phòng cực kỳ yên tĩnh, cô và anh không một ai có ý định phá vỡ không gian trầm tĩnh này cả. Anh mang về mặt không biểu tình đưa tay lấy một chai Whisky từ trong tủ kính ra rót vào ly rồi nhấp nhâm thưởng thức, ánh mắt nhìn về phía cô như là đang đánh giá một thứ đồ vật nào đó.

“Tôi muốn cởi áo cưới ra đây...” Cô muốn lấy đại một lý do nào đó để chạy trốn vào nhà vệ sinh. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền phát hiện hình như có gì đó không đúng. Lời mà cô nói ra nghe có vẻ như cô đang muốn đem mình lột sạch để cho anh có thể quan sát kỹ lưỡng hơn vậy!

Trời ạ! Cô có phải đang cho anh nghiệm hàng đâu!

Phó Quan Nhã liền nhanh chóng bổ sung thêm: “Ách... ý tôi là cho tôi đi thay một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn, tắm rửa tẩy trang một tí... có được không... Điền... tiên sinh.” Hai chữ ‘tiên sinh’ đó cô đã ngập ngừng rất lâu rồi mới buột miệng mà ra.

Thật không biết nên xưng hô thế nào với anh cả, kêu ‘ông xā’ thì cô với anh có tình cảm đến mức đó đâu, kêu ‘Hân Viêm’ cũng thấy nổi da gà, cô không kêu được!

Hai chữ ‘tiên sinh’ đó khiến anh khẽ nhướng mày, nhưng một hồi sau anh vẫn chậm rãi gật đầu.

“Đồ đạc mà mấy hôm trước tôi đã xếp vào vali cho tài xế đưa qua...” Vài vật dụng quần áo hằng ngày của cô để ở bên trong hết rồi. Lúc đó soạn hành lý quá gấp nên cô cũng chỉ vơ đại vài thứ nhét vô, phần lớn vẫn còn đang nằm ở nhà mẹ cô.

Ngày kết hôn là do anh chọn, cũng không biết tại sao lại chọn gấp gáp như thế nữa!

Anh chỉ về hướng chiếc tủ âm tường kế bên tivi, cô liền vụng về đứng dậy đi qua đó, kéo cửa tủ ra, mọi ‘tài sản riêng’ của cô quả nhiên đều nằm trong đây hết rồi. Cô vội đại một bộ quần áo rồi chạy thẳng vào phòng tắm để thay chiếc váy cưới nặng chình ình đó ra.

Cho đến khi tầm nhìn bị cánh cửa cản lại thì ánh mắt Điền Hân Viêm mới quay về với ly rượu trong tay, ánh mắt khê lóe, “Phó Quan Nhã...” Anh khê thì thầm tên cô, mỗi một chữ được phát ra thì khóe môi anh lại nâng cao thêm chút.

4. Chương 4: Chương 1.4

Cho đến khi tầm nhìn bị cánh cửa cản lại thì ánh mắt Điền Hân Viêm mới quay về với ly rượu trong tay, “Phó Quan Nhã...” Anh khê thì thầm tên cô, mỗi một chữ được phát ra thì khóe môi anh lại nâng cao thêm chút.

Cô trông có vẻ nhỏ con hơn anh tưởng, đôi mắt to long lanh ánh nước lúc nào cũng cong cong như đang cười, nhìn cứ như búp bê vậy. Mỗi lần nhìn cô tâm trạng liền rất thần kỳ mà vui hẳn lên. Giọng nói của cô rất ngọt ngào, chậm rãi, ấm áp xen lẫn chút cảm giác mềm mại. Lúc nào cũng nói qua điện thoại: “À, không sao đâu, anh cứ bận đi, công việc quan trọng mà.” “Ừm, anh Điền, hẹn gặp lại.” Chẳng có chút giọng điệu bực bội nào cả.

Anh còn tưởng rằng với cô gái có bối cảnh gia đình ưu việt như cô thì sẽ không tránh khỏi có chút tính tiểu thư, vả lại người sai là anh, cô hoàn toàn có đủ tư cách để mà mắng anh vài câu chứ không phải là gửi những tấm hình có thức ăn ngon đến cảm ơn anh đã mời cô ăn một bữa.

Lúc trước, khi nhìn tấm ảnh gia đình trên bàn làm việc của ba cô... cô gái trong đó nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa nở nụ cười sáng lạn với khuôn mặt mộc không son phấn, gò má hồng hồng tự nhiên mà ôm lấy ba của cô để máy ảnh chụp lấy khoảnh khắc xinh đẹp đó thì anh không nhận được làm ra một vài hành động bất thường. Nhìn về mặt há mồm kinh ngạc của thư ký thì anh cũng đủ biết mình vừa làm một chuyện kinh thiên động địa rồi, trong lúc đang bàn bạc chuyện công việc thế mà anh lại đưa ra một câu hỏi không liên quan: “Bác Phó, cô gái trong hình là.... Con gái yêu của bác?”

Tuy trong hình có rất nhiều khuôn mặt, nhưng ngón tay thon dài của anh đã rất chính xác mà đặt lên khuôn mặt trong hình của cô, còn về việc những người xung quanh là ai thì anh không có hứng thú biết, liếc cũng chẳng thèm liếc.

“Hả.” Phó Quỳnh Sâm sững người đầy bất ngờ, ông không ngờ Điền Hân Viêm lại đặt câu hỏi về con gái ông, một hồi lâu sau ông mới sực tỉnh: “À, đúng vậy, con gái nhỏ của tôi, tên Quan Nhã, vừa mới tốt nghiệp đại học thôi, hiện đang thực tập ngay trong công ty tôi, bắt đầu làm từ chức trợ lý trước... mà giờ con bé chạy đi ngân hàng rồi, không có ở đây.”

“Có bạn trai chưa?”

“Không có nghe nó nhắc đến, chắc là chưa, ngày nào cũng chỉ rúc ở nhà làm mấy chuyện lật vật, không giống như đang có người theo đuổi.” Người con gái mà đang yêu sẽ tối ngày chạy ra ngoài, không dấu được ai cả, còn con gái ông suốt ngày rảnh rỗi ngồi ù lì ở nhà liền biết chưa có bạn trai rồi.

Ý cười trên khuôn mặt anh lại càng sâu thêm, ngón tay thon dài vẫn nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt có lúm đồng tiền xinh tươi trên ảnh.

“Nếu con theo đuổi cô ấy, bác Phó chắc sẽ không phản đối chứ?”

“Hả?!” Phó Quỳnh Sâm và thư ký của ông cùng phát ra tiếng hô ngạc nhiên.

Phó Quỳnh Sâm là ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, câu trả lời của ông hiển nhiên là: “Không phản đối, tôi đương nhiên tuyệt đối là không phản đối rồi.”

Sau đó thư ký của anh đã lo lắng hỏi thăm: “Sếp à, ngài có phải vì dạo gần đây áp lực công việc quá lớn, cảm thấy mệt mỏi rồi không? Có cần tôi giúp ngài sắp xếp lại hành trình để nghỉ ngơi vài ngày không?”

Thư ký hoàn toàn không thể tin nổi trong cơ thể sếp của mình lại tồn tại nguyên tố lãng mạn là ‘Vừa gặp đã yêu’ ở đây, thế nên anh không thể không lo lắng cho sếp vì công việc quá áp lực nên thần kinh có vấn đề sẽ ảnh hưởng đến ‘chén cơm manh áo’ của mình mất!

“Tôi cũng nên kết hôn rồi.”

Ý của Điền Hân Viêm có vẻ như là đang nói với thư ký hãy đem việc này sắp xếp vào lịch trình của anh. Lần này thì chàng thư ký tài năng của Điền Hân Viêm như bị thiếu năng lượng, trợn mắt há mồm mà nhìn sếp của mình.

Lại nói... anh đã mơ màng mất tập trung lâu như vậy rồi, thế mà cô gái vừa rồi đã lấy lý do thay quần áo để mà trốn vào nhà vệ sinh vẫn chưa ra nữa! Chẳng lẽ cô có ý muốn làm con rùa rút đầu trốn trong phòng tắm cả buổi tối để trốn tránh đêm tân hôn này chứ!

Điền Hân Viêm vốn không hề có ý định uống phí buổi tối tân hôn này. Anh hiển nhiên sẽ cùng cô lên giường làm tình rồi, đây là quyền lợi của chú rể, anh không có lý do gì để mà bỏ phí cả.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, chỉ nghe thôi mà đã khiến anh toàn thân nóng rực, tưởng tượng đáng vẽ xà phòng trét đầy trên cơ thể cô... Lửa nóng không ngừng trào dâng trong bụng dưới, giọt rệu được rót vào cổ họng chạy vào cơ thể lại càng tăng thêm lửa nóng...

Ngay cả bản thân anh cũng phải bất ngờ, không ngờ mình lại có phản ứng như những thằng nhóc mới lớn.

Còn cô gái Phó Quan Nhã đang trốn trong phòng tắm đây cũng đang suy nghĩ cùng một chuyện với anh, nhưng không phải là mong mỗi chờ đợi mà là lo lắng không thôi.

Mặc dù không có đem theo đồng hồ đeo tay, thế nhưng cô vẫn biết mình đã trốn trong đây rất lâu rất lâu rồi.

Cô mở nửa bồn nước, đưa hai chân vào vẩy vẩy để tạo tiếng nước, giả bộ như mình đang rất cố gắng tắm rửa vậy.

“Thế nào đi nữa thì cũng chẳng thể trốn trong đây cả đêm được... hy vọng anh ấy đợi đến mức bực mình buồn chán rồi tự đi ngủ trước...” Cô đem hy vọng nhỏ nhoi của mình lẩm bẩm trong miệng.

Cô hiểu rất rõ hôn nhân đại biểu cho những quyền lợi và nghĩa vụ gì giữa hai con người. Cô cũng chẳng phải những cô tiểu thư thời cổ đại hoàn toàn không biết gì hết về vấn đề tình dục và phải xem Xuân Cung Đồ (*) để học tập....

(*) Những bức vẽ dạy cho người xưa về tình dục

Mấy thứ cấm 18 tuổi cô cũng xem đâu có ít, truyện tranh, tiểu thuyết, phim, cái gì cũng có.

Kết hôn với anh cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi, làm một cặp vợ chồng ‘hữu danh vô thực’ là chuyện không thể nào. Nhưng... dù sao thì hai người vẫn không quen thuộc nhau lắm, nên đâu cần phải gấp gáp, kéo khoảng một hai tuần gì đó rồi hãy... ách, làm chuyện mà vợ chồng người ta thích làm.

“Nếu anh ấy vẫn chưa ngủ, thì thử thương lượng với anh vậy, tuy rằng đáng vẽ của anh... có vẻ không dễ sống chung cho lắm, nhưng dù sao thì vẫn là đàn ông nên chắc sẽ tôn trọng ý mình chứ...”

Ngay cả nói như thế nào với anh cô cũng suy nghĩ sẵn rồi: Chúng ta trước hết hãy thử làm quen để hiểu nhau nhiều hơn đã, đợi khi tình cảm sâu nặng hơn, có nhận thức chung về hôn nhân tương rồi hãy tiến đến bước kết hợp thể xác và tinh thần, được không?

“Cứ quyết định vậy đi!” Ngâm đến mức ngón chân nhăn nheo trắng bệch rồi, cô cũng đến lúc cần phải ra ngoài thôi.

5. Chương 5: Chương 1.5

Ngay cả nói như thế nào với anh cô cũng suy nghĩ sẵn rồi: Chúng ta trước hết hãy thử làm quen để hiểu nhau nhiều hơn đã, đợi khi tình cảm sâu nặng hơn, có nhận thức chung về hôn nhân tương lai rồi hãy tiến đến bước kết hợp thể xác và tinh thần, được không?

“Cứ quyết định vậy đi!” Ngâm đến mức ngón chân nhăn nheo trắng bệch rồi, cô cũng đến lúc cần phải ra ngoài thôi.

Vào lúc Phó Quan Nhã chuẩn bị đứng lên thì cửa ohòng tắm truyền đến hai tiếng gõ cửa mạnh mẽ dứt khoát khiến cô bị hết hồn.

Tuy rằng cách một cánh cửa nhưng vẫn không khó để nhận ra giọng nói lạnh lạnh trầm trầm như nói với cấp dưới của anh: “Nếu em đang lo lắng chuyện động phòng tối nay thì...”

Phó Quan Nhã nuốt nước miếng, anh cũng dừng một lúc, cho cô một chút hy vọng, cô cũng đang mong chờ câu tiếp theo của anh là: Đừng lo lắng, tôi sẽ cho em thời gian để thích ứng, nỗi lo sợ của em tôi hiểu, không cần gấp, em không cần trốn trong phòng tắm như thế, sẽ bị cảm lạnh...

“Có lo cũng vậy thôi, nó nhất định sẽ xảy ra, thay vì ở trong đó lo lắng bất an không bằng dũng cảm một chút mà ra đây đối mặt với nó!” Giọng nói trầm ổn nghiêm túc.

Người đàn ông này quả thật không biết cái gì gọi là ‘uyển chuyển’ sao! Anh trước giờ nói chuyện đều thẳng thắn như vậy cơ à, ngay cả một chút ý muốn dỗi dành người ta cũng không có? Anh thế mà rất trực tiếp nói thẳng với cô luôn...

Sợ gì chứ, cái gì đến nó cũng sẽ đến thôi, chết sớm chết muộn gì cũng phải chết! Không bằng ngoan ngoãn mà cam chịu số phận đi, đừng có ở đó mà tốn thời gian mong muốn thuyết phục được tôi hay là trốn tránh.

Mọi lo lắng bất an, xấu hổ của Phó Quan Nhã đều theo một tiếng hừ của cô mà tiêu tán đi hết. Nếu sự việc đã định thì cô có lo cũng vậy. Lo lắng bất an có thể đổi được một đêm đồng tình mà tha cho cô sao?

Phó Quan Nhã đã suy nghĩ thông suốt rồi, chấp nhận số phận thôi. Theo như lời chị cả nói thì xem nó như mát-xa, cần răng chịu đựng một hồi rồi sẽ qua thôi!

Cô mang theo mái tóc sắp khô với khuôn mặt mộc vừa tẩy trang sạch sẽ, mặc bộ đồ ngủ phong cách thể thao vào rồi rất hùng dũng khí thế mà bước ra khỏi phòng tắm.

Khóe môi Điền Hân Viêm khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt, nhưng chỉ trong một chốc lát liền biến mất, anh đứng bên ngoài khoanh tay lại nhìn cô.

Mất đi lớp phấn trang điểm trông cô càng trẻ con hơn nữa. Phó Quan Nhã cũng không hề chịu thua mà trừng mắt lại nhìn anh. Nếu trên khuôn mặt không đổ lựng lên thì anh sẽ càng tán thưởng cô nhiều hơn nữa.

Thứ càng làm cho khí thế của cô yếu đi chính là vài tiếng ‘cột rột’ được phát ra từ bụng cô vào lúc ánh mắt của hai người đang “chiến đấu” với nhau, tiếng kêu lớn đến mức cô cảm thấy cần phải đào cái hố để mà chui xuống cho rồi.

“Xuống phòng bếp kiếm chút gì ăn đi, tối hôm nay hai ta vẫn chưa ăn được gì, làm thêm một phần cho anh nữa, anh cũng đói rồi.” Điền Hân Viêm rất tự nhiên mà sai cô đi nấu đồ ăn khuya, còn anh thì đi tắm.

Câu ‘Anh cũng đói rồi’ cùng với ánh mắt của anh khiến cô không nhịn được rùng mình một cái.

Cô chính là cần phải dứt cho no cái bao tử của anh rồi lại cố gắng hiến thân mình cho dục vọng của anh sao?

Bụng cô lại phát ra vài tiếng kháng nghị, Phó Quan Nhã cảm thấy thật may là anh đã vào phòng tắm rồi nên không nghe thấy.

Phó Quan Nhã chạy ra khỏi phòng ngủ để đi kiểm phòng bếp, nhưng cũng phải tốn hết vài phút mới kiểm được.

Thì ra nhà của anh... không không, bây giờ là nhà của ‘chúng ta’.... gồm có ba tầng, lầu ba là phòng ngủ chính, lầu hai chủ yếu là phòng sách, phòng tập gym và phòng giải trí, cô đi nhằm phòng sách, bên trong cực kỳ rộng rãi, rộng đến mức khiến cô đỡ người, nhưng sau đó ánh mắt liền sáng bừng lên!

Các bức tường chính được khảm đầy giá sách, bên ngoài còn có thêm cửa kính là ước mơ xa hoa của cô. Nếu có thể đem bộ sưu tập sách của cô rinh vào thì nằm mơ cũng có thể cười được đấy!

Cột rột cột rột...

Tủ sách xa hoa không thể no bụng cô được, bao tử vẫn cứ tiếp tục phát ra những tiếng kêu kháng nghị, vẫn là nên ưu tiên cho việc kiếm nhà bếp hơn.

Ồ lầu một, kiếm được rồi!

Lầu một cực kỳ rộng lớn, không chia gian ra như lầu hai lầu ba. Xuống cầu thang quẹo sang phía bên phải liền thấy sảnh lớn với tông màu trắng chủ đạo, bên trái là bàn ăn, thế thì phòng bếp chắc chắn không xa đâu đây lắm rồi.

Quá... quá điều hiêu rồi!

Tủ lạnh của anh chẳng bằng một góc của nhà mẹ đẻ cô, lúc nào cũng được nhét đầy, nào là nồi thịt kho, mì xào, phá lấu... lúc nào thềm liền có thể ăn, không cần phải lo chuyện bị bỏ đói. Ngược lại, nhìn tủ lạnh ở nhà anh... ngoài vài lon nước uống ra thì trống không, nhìn thật không quen.

“Thật nhớ tủ lạnh nhà mình quá đi... nếu nồi thịt kho của mẹ mà nằm ở đây thì tốt biết mấy...”

6. Chương 6: Chương 1.6

Quá... quá điều hiêu rồi!

Tủ lạnh của anh chẳng bằng một góc bên nhà mẹ đẻ cô, lúc nào cũng được nhét đầy, nào là nồi thịt kho, mì xào, phá lấu... lúc nào thềm liền có thể ăn, không cần phải lo chuyện bị bỏ đói. Ngược lại, nhìn tủ lạnh ở nhà anh... ngoài vài lon nước uống ra thì trống không, nhìn thật không quen.

“Thật nhớ tủ lạnh nhà mình quá đi... nếu nồi thịt kho của mẹ mà nằm ở đây thì tốt biết mấy...”

Miền cưỡng lắm mới kiếm được loại cơm hộp bỏ lò vi sóng, ăn tạm vậy.

Phó Quan Nhã lấy hai hộp ra trút lên đĩa rồi bỏ vào lò vi sóng hâm nóng.

Cô dùng vẻ mặt đầy ai oán nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa thủy tinh đang quay vòng vòng trong lò vi sóng. “Thức ăn còn dư sau bữa tiệc buffet lúc này không có đóng gói đem về thật là một quyết định sai lầm mà, salad trộn tôm hùm, bít tết mini, bào ngư hấp.... lấy đại một món thôi cũng đủ...”

“Xong chưa?” Bỗng nhiên tiếng của Điền Hân Viêm vang lên từ phía sau làm cô giật nảy mình.

“...anh tắm nhanh thật!” Hay là tại cô ngây người quá lâu?

“Anh không có lý do để trốn trốn chết trong phòng tắm không chịu ra!”

Anh tuy mặt không cười nhưng lại nói lời trêu ghẹo người khác, không mắc cười tí nào!

Đúng rồi, anh đâu có giống tôi, hận không thể đem mình chìm xuống bồn tắm cho chết chìm luôn để không cần phải đi ra cơ chứ...

Cô đem cơm chiên đã hâm nóng ra chia làm hai phần, một lớn một nhỏ, phần nhiều cho anh, phần ít hơn cho cô. Cũng chẳng phải vì cô dè dặt đảm đang bếp núc chăm sóc cho chồng, mà vì cô thuộc dạng người ăn ít nhưng chia ra làm nhiều bữa, một bữa ăn cô ăn không nhiều nhưng lại ăn chậm nhai kỹ.

“Trong tủ lạnh chẳng có gì để ăn cả, ngoài món này ra!” Món cơm chiên bỏ hộp điều hiu!

“Anh không xuống bếp, ba bữa đều giải quyết bên ngoài.” E rằng cơm chiên đóng hộp này cũng do người dọn vệ sinh theo giờ để quên cơ đấy!

“Mẹ em thích sáng tạo phát minh món mới, nên nhà em ba bữa đều nóng hổi cả.”

“Có nghĩa là sau này anh cũng được ăn ba bữa nóng hổi sao.” Anh kéo ghế ra ngồi xuống.

“Nhà có người mẹ đảm đang thì tỷ lệ có con gái vô dụng là 80%?” Cô nhún vai trả lời.

Trường hợp của cô rất không may mà đúng với nguyên tắc đó chứ chẳng phải nằm trong số 20% còn lại, xin hãy nén bi thương!

Ai kêu anh trước khi kết hôn không điều tra cho kỹ, chẳng hiểu tôi tí nào cả. Cô cười thầm hì hì trong lòng.

Cô không muốn nói với anh là cô biết nấu cơm, nhưng không thèm nấu cho anh ăn.

Thế nhưng Điền Hân Viêm lại không tỏ vẻ thất vọng gì mấy, anh bắt đầu ăn cơm.

“Anh không cần một bà xã biết nấu ăn giỏi, cơ hội ở nhà ăn cơm của anh rất ít, sau này nếu em muốn tự nấu cũng được, nếu không muốn xuống bếp thì gọi điện đặt cơm hoặc không thì ra nhà hàng ăn.”

“Ồm.” Cô trả lời qua loa.

Cô và từng muốn cơm nhỏ nhỏ vào miệng, hai mắt nhìn chăm chăm anh với vẻ đánh giá.

“Tại sao... anh lại muốn kết hôn với em.” Cô nghe thấy câu hỏi đã dè nén trong lòng bấy lâu nay được thoát ra từ miệng cô. Với điều kiện ưu việt của anh thì hoàn toàn có thể cưới một cô vợ xinh đẹp có gia thế tương xứng, tuy rằng gia đình cô cũng không tệ, nhưng đẳng cấp... thì thua xa với anh.

“Thế tại sao em lại dám gả cho anh?” Anh ngược mắt nhìn cô.

Cô cắn cắn chiếc muỗng trong tay, có gì nói đó: “Vì ba em rất thích anh.”

“Có cô con gái ‘hiếu thảo’ như em sao, ba em kêu gả em liền gả, thật hiếm hoi mà.” Anh vừa nói vừa mỉm cười, nụ cười đẹp đến mức khiến cô ngạc nhiên.

Chứ nếu không anh tưởng bây giờ tôi ngồi ở đây là vì mê mẩn anh, sớm tối chỉ ngồi trông mong được gả cho anh làm bà Điền à! Làm gì mà có loại chuyện này chứ!

“Thế nên anh đưa ra lời đề nghị lấy em với ba em là để chờ bị từ chối sao?”

“Không, anh cho rằng nhà em chắc chắn sẽ đồng ý.”

Cũng thật tự tin quá đi. Ý anh là đang ám chỉ người đàn ông độc thân hoàng kim như anh sẽ không ai không muốn được trèo cao ư?

“Ba em cảm thấy điều kiện của anh không tệ, không có những tin đồn phong lưu bên ngoài nên ông ấy mới bênh vực anh, chứ nếu không, cho dù có là Hạ Phồn Mộc giàu sang nhưng phẩm hạnh lại bất lương thì ba em sẽ tuyệt đối không cho phép!

Người đàn ông có thể khiến ba cô nói ra câu nếu bản thân là phụ nữ cũng muốn gả cho thì quả thật là một chuyện hiếm thấy!

Anh chàng nhà họ Lưu mà năm đó giới thiệu cho chị cô cũng chưa được sự vinh hạnh đặc biệt này đâu.

Cô cần phải thanh minh giùm cho ông bố nhà mình mới được, ba cô tuyệt đối không phải loại người tham lam muốn kiếm người quyền lực giàu có để mà trèo cao, nhưng là người làm cha làm mẹ thì có ai không muốn con gái mình gả được cho một người tốt cơ chứ. Điều kiện kinh tế đương nhiên cần thiết, nếu con rể chỉ có nhân phẩm tốt nhưng lại nợ nần chồng chất thì sao người làm cha làm mẹ có thể yên tâm được! Tấm lòng của người làm cha mẹ tuyệt đối không thể phớt lờ là đúng hay sai được!

Vả lại, ba cô rất ít khi khen ngợi một người như thế. Nếu chỉ xem xét về mặt tiền tài gia thế, hoàn toàn không nhòm ngó gì đến vấn đề nhân phẩm thì với điều kiện của Hạ Phồn Mộc tuyệt đối hơn Điền Hân Viêm gấp nhiều lần, nhưng ba cô vẫn là đem điều kiện ‘nhân phẩm’ xếp lên điều kiện thứ hai....

“Hạ Phồn Mộc có ý muốn theo đuổi em?”

7. Chương 7: Chương 1.7

Cô cần phải thanh minh giùm cho ông bố nhà mình mới được, ba cô tuyệt đối không phải loại người tham lam muốn kiếm người quyền lực giàu có để mà trèo cao, nhưng là người làm cha làm mẹ thì có ai không muốn con gái mình gả được cho một người tốt cơ chứ. Điều kiện kinh tế đương nhiên cần thiết, nếu con rể chỉ có nhân phẩm tốt nhưng lại nợ nần chồng chất thì sao người làm cha làm mẹ có thể yên tâm được! Tấm lòng của người làm cha mẹ tuyệt không thể phán là đúng hay sai được!

Vả lại, ba cô rất ít khi khen ngợi một người như thế. Nếu chỉ xem xét về mặt tiền tài gia thế, hoàn toàn không nhòm ngó gì đến vấn đề nhân phẩm thì với điều kiện của Hạ Phồn Mộc tuyệt đối hơn cả Điền Hân Viêm gấp nhiều lần, nhưng ba cô vẫn là đem điều kiện ‘nhân phẩm’ xếp lên điều kiện thứ hai....

“Hạ Phồn Mộc có ý muốn theo đuổi em?”

Điền Hân Viêm ngừng động tác ăn lại, ánh mắt bén nhọn, khi nhắc đến ba chữ ‘Hạ Phồn Mộc’ thì âm thanh trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Hạ Phồn Mộc, một công tử đào hoa có tiếng, ỷ vào mình có bề ngoài cao ráo bảnh bao mà không ngừng đối bạn gái, cô sau sẽ càng xinh đẹp diễm lệ hơn cô trước?

Thân là con trai độc nhất của gia đình giàu sang, vừa sinh ra đã sở hữu hai căn hộ cấp cấp rộng cả trăm nhìn mét vuông với những tài sản kinh người khác, đủ để cậu ta ăn chơi cả đời mà không cần âu lo.

Cũng bởi vì ngậm thìa vàng ra đời mà bên người không bao giờ ngớt những khuôn mặt nịnh nọt, thành ra cậu ta lúc nào cũng mang bộ mặt cao ngạo mà nhìn người khác.

Phó Quan Nhã lắc đầu: “Cũng không tính là vậy, chẳng qua chỉ là đã từng gặp mặt trong buổi tiệc của các trưởng bối và có tám chuyện vài câu mà thôi...”

Sao đó Hạ Phồn Mộc đã xin số điện thoại của cô, hai người có nói chuyện điện thoại vài lần, cùng đi uống ca phê một lần. Nhưng sau khi ba cô biết liền lập tức nghĩ ý phản đối rồi. Lý do là vì Hạ Phồn Mộc có đời sống cá nhân quá bê bối, không phải một chàng rể tốt! Tất cả các ông bố trên thiên hạ đều lo lắng cậu ta tiếp xúc quá gần với con gái của mình...

“Ấn tượng của em với cậu ta không tệ?”

Dáng vẻ nhướn mày của Điền Hân Viêm thối đến mức như vừa nghe cấp dưới của mình báo cáo công ty đã lỗ năm tỷ vậy.

“Anh ấy rất khôi hài, rất biết cách kiếm đề tài để mà nói chuyện, không hề để không khí lâm vào tình trạng bế tắc...” Đi với Hạ Phồn Mộc, cô không cần phải lo lắng đề vấn đề không khí, chỉ cần ngồi cười là được.

“Chiêu thức lừa gạt phụ nữ cũng chẳng hề ít nhĩ.” Điền Hân Viêm hừ lạnh một tiếng.

Phó Quan Nhã nhìn anh bĩu môi, trong lòng nghĩ chắc vì anh và Hạ Phồn Mộc có khúc mắt gì đó trên vấn đề làm ăn nên khi nhắc đến anh ta mới mang vẻ mặt bí xị như vậy.

Cô lại không cho rằng Hạ Phồn Mộc là người xấu. Có lẽ Hạ Phồn Mộc là dạng đàn ông hoa tâm, chuyên khiến phụ nữ đau lòng, nhưng nếu chỉ xem anh như bạn bè bình thường thì anh ấy tuyệt đối là một đối tượng tốt để mà tám chuyện chứ không hề cao ngất ngưỡng như lời đồn bên ngoài, anh ấy cũng không hề có thái độ kiêu ngạo chê bai người khác như tạp chí lá cải nói, mà ngược lại là một người rất hài hước.

“Mọi việc xảy ra trước khi em kết hôn, anh không bận tâm, nhưng giờ đã kết hôn rồi, em hãy tự đo lường việc đúng mực, anh không hy vọng về sau sẽ có những lời đồn thêm mắm dặm muối truyền đến tai anh.” Điền Hân Viêm nói với vẻ tàn tàn, nhưng lại mang hàm ý cảnh cáo.

Những chuyện đã cũ thì cũng không cần phải lôi ra để mà nói nữa, bất kể cô cùng với Hạ Phồn Mộc hay bất kỳ người đàn ông nào khác có tình cảm với nhau đều phải chấm dứt từ hôm nay. Anh hoàn toàn có quyền yêu cầu vợ của anh phải trung trinh sau khi kết hôn.

Hàm ý của anh, Phó Quan Nhã đương nhiên nghe hiểu... anh tưởng đời sống cá nhân của cô bẽ bối đến vậy sao. Người mà cho tôi leo cây ba lần liên tiếp để rồi trực tiếp nhảy vào giai đoạn hôn nhân chỉ có anh thôi được không!

Anh cười cô, nhưng không hề điều tra tám đời dòng họ với thói quen sinh hoạt, tình trạng quan hệ xã hội gì đó của cô hết cả.

Cô cũng chẳng giải thích gì cho bản thân, bởi vì cô cảm thấy không cần thiết, cô chỉ muốn nhanh chóng ăn xong cơm để mà kết thúc bầu không khí ngại ngùng khi phải cùng bàn với anh mà thôi.

Ăn đến khi chỉ còn vài ngụm cô lại bỗng chợt nhớ đến vấn đề khác. Sau khi ăn xong đúng là sẽ thoát khỏi bầu khí kỳ lạ trên bàn ăn này, nhưng tình trạng vẫn sẽ không có chuyển biến tốt gì cả, mà bầu không khí ngại ngùng này sẽ chuyển từ bàn ăn sang phòng ngủ, từ cảnh anh ăn cơm sẽ chuyển thành cảnh anh 'ăn' cô mất...

Ừm, ăn chậm chút vậy, kéo dài thêm được hai ba phút cũng tốt, tuy là cũng sẽ không thay đổi được gì hết...

Thế là cô mỗi muốn một hạt cơm mà ăn, tưởng rằng anh sẽ không để ý. Nhưng quỹ kế nhỏ nhặt này sao có thể chạy thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Điền Hân Viêm cơ chứ.

Một hạt cơm thôi mà nhai rất lâu rất lâu, dáng vẻ cẩn thận của cô khiến anh cảm thấy thật buồn cười. Hai cánh môi của cô khẽ động đậy trề ra như đang bĩu môi, ánh mắt thì cứ không ngừng lén lút nhìn về phía anh, thử dò xét xem trong chén của anh còn bao nhiêu cơm nữa, mỗi hành động cử chỉ của cô quả thật rất con nít.

8. Chương 8: Chương 1.8

Một hạt cơm thôi mà nhai rất lâu rất lâu, dáng vẻ cẩn thận của cô khiến anh cảm thấy thật buồn cười. Hai cánh môi của cô khẽ động đậy trề ra như đang bĩu môi, ánh mắt thì cứ không ngừng lén lút nhìn về phía anh, thử dò xét xem trong chén của anh còn bao nhiêu cơm nữa, mỗi hành động cử chỉ của cô quả thật rất con nít.

Điền Hân Viêm buông đũa xuống tạo ra tiếng leng keng khi va chạm với chén, hai vai cô liền khẽ rung lên và ngược mắt nhìn anh bằng ánh mắt như chú nai con ngơ ngác đang nói: Ủa, cơm chiều vẫn còn khoảng một phần tư nữa cơ mà.

Anh bỗng nhiên chồm người qua khiến cô nghiêng người về phía sau theo bản năng nhưng lại bị lưng ghé cản lại, ngũ quan góc cạnh rõ ràng của anh trở nên càng lúc càng lớn trước mắt cô. Hơi thở nóng hổi như lướt qua mái tóc của cô khiến vài cọng tóc khẽ cọ lên da mặt trắng nõn, thật ngứa...

Anh hôn cô mà không hề báo trước? Chiếc lưỡi mềm mại ấm nóng như con dao cắt bánh kem phô mai vậy, thăm dò vào giữa hai cánh môi cô. Bàn tay đỡ phía sau gáy cô không cho phép cô có cơ hội để mà chạy trốn, khẽ dùng lực đè gáy cô lại, ép cô phải phối hợp.

Phó Quan Nhã từng người một hồi lâu, sau khi sực tỉnh thì lại không biết nên cho ra phản ứng gì, chỉ có thể mặc anh trêu đùa.

Đầu ngón tay thô ráp khẽ lướt lên da đầu khiến cô không nhịn được khẽ rung mình. Cô rất sợ nhột, khi ngón tay anh khẽ trêu đùa làn da mềm mại của cô thì cô rất muốn hét lớn kêu dừng lại. Cô quả thật không thể hiểu nổi tại sao anh lại bỗng nhiên bộc phát thú tính, lúc này không phải vẫn đang ăn cơm sao!

Cô ngốc ngếch mà nín thở lại, một ngụm khí nhỏ cũng không dám hít, gò má ửng đỏ như lửa đốt. Không thể phân biệt được là do hơi thở nóng hổi của anh gây ra hay do máu của cô đã hoàn toàn dồn hết lên não nữa. Khi kết thúc nụ hôn, môi của anh vẫn khẽ kháng ngậm lấy cánh môi cô, lưu luyến không muốn rời khỏi. Hô hấp của anh trầm vững, hoàn toàn khác với dáng vẻ vội vã hít không khí của cô. Khi ánh mắt giao nhau cô liền lúng túng nhìn sang chỗ khác. Lúc này cô hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Chẳng lẽ hỏi ‘Sao anh lại hôn em?’ sao, nghe thật ngốc nghếch, mà cô cũng không thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra rồi tiếp tục ăn cơm chiều...

Cô nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của mình...

“Ăn no chưa?”

Giọng nói của anh rất trầm thấp, mang theo ánh nhìn như lửa đốt mà hỏi cô.

“Ách...”

Bộ não phình to ra của cô vẫn còn đang suy nghĩ nên trả lời ‘Rồi’ hay ‘Chưa’. Nếu trả lời ‘Chưa’ thì anh sẽ ‘Đại phát từ bi’ đợi cô ăn xong mới tiếp tục sao?

“Em hình như vẫn còn chút...” Chữ ‘đói’ chưa kịp thốt ra thì cô đã bị anh bế ngang lên.

Này! Vị tiên sinh kia, anh hỏi cái khỉ mốc gì chứ! Anh vốn chẳng có ý định muốn nghe câu trả lời của tôi mà!

Bỗng nhiên bị bế cao lên khiến cô theo bản năng đưa một tay ôm lấy cổ, một tay bám lên vòm ngực của anh. Lòng bàn tay tiếp xúc với cơ ngực được giấu dưới lớp áo mỏng, vừa chắc vừa nóng rực. Người suốt ngày ngồi trong phòng làm việc kiếm đâu ra cơ ngực lớn thế chứ! Chẳng lẽ anh rảnh rỗi không việc làm lấy bàn làm việc thay thế cho cục tạ để mà tập luyện sao!

Phó Quan Nhã nuốt nước miếng nhìn ánh mắt có vẻ như đang nói ‘Anh rất ĐÓI’ của anh!

Anh từng bước từng bước đi lên cầu thang, trái tim trong lồng ngực của cô cũng nhảy ‘bụp bụp’ thật mạnh, mạnh đến mức khiến cô cảm thấy đau.

“Không, không thể đợi thêm hai nữa hãy, hãy...” Cô bắt đầu cà lăm...

“Không thể.” Diên Hân Viêm rất quả quyết mà từ chối.

“Để chúng mình thêm quen thuộc với nhau chút... khi làm sẽ, ách, có thú vui hơn...” Này này, cô đang nói tùm lum tã la gì thế này!!!

“Loại thú vui đó để sau này từ từ mong chờ cũng được.” Bây giờ là chuyện khác! Ánh mắt của anh nóng hừng hực.

Cô bị anh quăng lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, hai tay dò vào bên dưới chiếc áo bông. L.q.đ Lửa nóng hừng hực khiến cô khẽ run người. Phó Quan Nhã nắm tay anh lại, lấy dáng vẻ tội nghiệp cầu xin anh: “Làm ơn, tắt đèn được không...” Anh cũng không làm khó cô mà rời giường đi tắt đèn.

Trước khi đèn tắt, ánh mắt nóng rực vẫn khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thưởng thức dáng vẻ đở lạng vì xấu hổ của cô.

Cô không có dũng khí để mà đón nhận ánh mắt nóng rực của anh nên chỉ đành nhìn chằm chằm lên trần nhà và... giả chết.

Bụp! Ánh đèn chói mắt đã không còn, bóng tối bao trùm khắp cả căn phòng, nhưng cũng không đến nỗi không thể nhìn thấy gì cả. Ánh đèn từ bên ngoài không bị rèm cửa sổ che khuất vẫn len lỏi vào phòng, chiếu sáng một góc nhỏ.

Cảm giác sáng không sáng mà tối cũng chẳng đủ tối càng khiến cô hồi hộp thêm. Cô vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng thân hình của anh qua ánh sáng ngoài cửa sổ.

Một vành ánh sáng màu bạc bao trùm lấy anh, miêu tả khuôn mặt, bờ vai lẫn từng hành động cử chỉ của anh, anh đang cởi quần áo!

Trong bóng tối, mọi hành động của anh vẫn rất rõ ràng trước mắt cô.

Mỗi lần anh đưa tay nhắc chân, ánh sáng chiếu lên người anh trông càng rõ ràng hơn, da thịt trần trụi trong bóng tối càng dễ thấy hơn cả quần áo, ngay cả lồng ngực cũng như có một lớp ánh sáng màu bạc vậy.

Anh lại lần nữa quay về giường và vây lấy cô. Cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nên cảm thấy rất may mắn là đáng về hồi hộp, lo sợ lẫn bất lực của cô anh cũng sẽ không nhìn thấy.

Nụ hôn của anh rơi lên cổ cô nơi gần sát vành tai và cũng là nơi nhạy cảm nhất. Đầu lưỡi khẽ lướt qua khiến cô rùng mình, hai cánh môi mỏng hút chặt lấy làn da mềm dại khẽ dùng sức tạo ra một dấu hôn nhạt.

Lòng bàn tay không ngừng di chuyển để thưởng thức một tác da thịt non mịn ấm áp của cô.

Anh không chút hơi sức nào đã tuốt hết mọi trói buộc trên người cô xuống, cô không hề chống đối phản kháng... bởi vì cô biết... có chống đối cũng chẳng thể làm được gì... nên cô chỉ đành mặc anh sắp xếp.

Căn phòng không bật đèn vẫn len lỏi vài tia sáng mỏng giúp Điền Hân Viêm có thể thấy được đáng về căn chặt môi của cô cứ như là thấy chết không sờn vậy.

Cô tưởng rằng anh không thấy được vẻ mặt của cô, nhưng thật ra anh vẫn thấy đấy, sau khi ánh mắt đã quen với bóng tối thì thứ mà anh có thể thấy được còn hơn cả những gì cô vẫn tưởng. l,q,đ

Thế nên anh rất chính xác mà hôn lên chiếc môi nhỏ nhắn của cô, ngăn cản cô tự ngược đãi chính mình, anh tách nó ra rồi lần nữa xâm nhập vào bên trong trêu chọc chiếc lưỡi mềm mại của cô, ép cô phải kêu ra những tiếng nức nở như chú mèo con.

Da thịt đụng chạm với nhau không phải không có tiếng động.... Tay của anh lướt đi trên làn da của cô tạo ra những tiếng ma sát êm tai. Hô hấp của người trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Khi chân cô lướt trên ga trải giường lẫn hành động cong ngón của cô anh đều có thể nghe rõ hết thảy. Cô thậm chí còn có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng của bản thân với tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực mình nữa.

Tất cả mọi thứ vào lúc này đều trở nên cực kỳ rõ ràng.

Đặc biệt là... tiếng nước miếng khi anh hôn khắp toàn thân cô.

Cảm giác... có chút ghê rợn.

Người đàn ông và phụ nữ không hề quen thuộc với nhau mà phải làm một cặp vợ chồng đúng nghĩa, quả thật có chút ghê rợn....

Phó Quan Nhã nhắm mắt lại, cô quyết định làm con đà điểu rụt đầu, bị động đến cùng.

Nhưng Điền Hân Viêm lại không hề có ý định tha cho cô, anh không muốn cô cho rằng chỉ cần ngoan ngoãn cắn răng nằm đó cho qua là được. Anh muốn cô phải hòa nhập với anh, muốn cô có phản ứng, anh càng muốn cô... mất khống chế.

Anh tìm mỗi một chỗ nhạy cảm của cô, cô sợ ngứa, chỉ cần kiểm đúng chỗ cô sẽ lập tức rùng mình, rụt vai, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng hít hơi và còn có... tiếng lẩm bẩm như đang nén giận.

Cô muốn làm một con 'cá chết' mặc cho anh sắp xếp, nhưng anh lại ép cô phải làm một con tôm sống, cho ra phản ứng khi nằm phía dưới thân anh, và mọi phản ứng đó đều khiến anh bật ra tiếng cười khê.

Mặt người dạ thú, bốn chữ này quả thật rất đúng khi áp dụng trên người đàn ông này mà.

Anh lúc nào cũng trưng bộ mặt nghiêm túc khó gần ra, nhưng thật chất lại là một phần tử ác ôn thích trêu đùa người khác. Cô còn tưởng anh thuộc dạng đàn ông bảo thủ cứng nhắc không có nhiều trò trêu đùa người khác như thế, mọi thứ chỉ cần xảy ra thật nhanh chóng rồi sau đó hai người sẽ ai nấy tự ngủ.

Cô rất sợ anh như thế này... Vuốt ve như vậy... Anh đối với cô mà nói vẫn quá xa lạ.

Cô mồ hôi đầy người, trên trán lấm tấm vài giọt, sau lưng cũng ướt đẫm, cả người nóng hổi như muốn bốc cháy vậy. Nhưng đây vẫn chưa phải nhiệt độ cao nhất. Khi một nguồn nhiệt bỗng rất khác như đang thăm dò mà đi vào cơ thể cô thì cô mới biết cái gì gọi là cháy cùng cháy tận.

Khoảnh khắc bị anh xâm nhập vào sâu trong cơ thể thì cô như thôi bơ bị tan chảy vậy, tuy rằng cơ thể vẫn còn rất căng thẳng, nhưng lại đem anh nuốt trọn hoàn toàn, không chừa bất kỳ khe hở nào.

Cổ họng không tự chủ được mà ngâm ra một vài tiếng kêu không giống của cô. Cô ngửa đầu ra sau để khoe cần cổ trắng mịn, nhưng vẻ mặt lại như chiếc bánh bao vừa bị ăn đấm, đau đớn làm cho cô nhăn mặt lại.

Không có ánh đèn thì ai lại còn lo lắng đến vấn đề ‘mỹ cảm’ nữa chứ, đáng vẻ đau đến mức nhăn mặt chum mũi của cô anh chắc chắn không thể nào nhìn thấy được....

Không biết là vì cô quá hồi hộp hay vì phải làm tình dưới tình huống không có tình yêu mà cô cảm thấy việc đang làm này như là lẩn tránh vậy. Đương nhiên... cũng có thể là do kỹ thuật của anh quá tệ... cô giận dỗi mà nghĩ.

Cũng vào lúc này, Điền Hân Viêm biết tổng lời lên án của cô nên anh cảm thấy vừa tức giận vừa tức cười, vẻ mặt căng thẳng nghiêm túc vì phải cố nén dục vọng cũng vì cô mà có chút dao động, trở nên dịu dàng mềm mại hơn.

Người trở nên mềm mại hơn còn có Phó Quan Nhã nữa. Cô hình như đã quen dần với anh, từ tâm trạng lo lắng khẩn trương trở thành chấp nhận. Cô đã quen với cảm giác có một bộ phận không thuộc về mình đang nằm sâu bên trong cơ thể. Phó Quan Nhã không thể hiểu được cảm giác đó là gì, ngoài đau ra còn xen lẫn một chút cảm giác kỳ lạ nói không nên lời....

Cô hít thở sâu vào rồi lại thở nhẹ, khuôn mặt đang nhăn nhúm lại cũng dần dần dần ra. Hô hấp của anh bên tai có chút nặng nề và cực kỳ nóng hổi.

Những giọt mồ hôi nóng ẩm xuyên qua thịt đang kề nhau, không thể phân biệt ra được là của ai với ai.

Vào lúc này, khả năng tự chủ mà Điền Hân Viêm vốn rất kiêu ngạo trở nên cực kỳ mỏng manh dễ vỡ. Cô quá ngọt ngào, ngọt hơn cả tưởng tượng của anh. Cô nuốt trọn anh, ôm chặt lấy anh, không chừa bất kỳ khe hở nào, mang đến cảm giác ấm áp khiến người ta điên cuồng.

Anh không nhìn được ngậm lấy môi cô, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm của cô để cô không thể tự cắn môi mình được nữa.

Anh khẽ rút lui, nhưng lại không hoàn toàn rời khỏi mà thay vào đó lại là một lần tấn công mãnh liệt hơn nữa. Tốc độ lúc mới đầu rất chậm, chậm rãi đẩy vào rồi lại chậm chậm lui ra, chậm đến mức như đang thăm dò, hành hạ cô.

Cô không thể thấy được anh, nhưng mọi giác quan khi ở trong bóng tối hình như trở nên nhạy cảm gấp đôi. Độ sâu của anh, sức nóng từ anh, thậm chí ngay cả nhịp đập trái tim anh cô đều muốn nhìn thấy, nhưng lại làm không được.

“Đừng như vậy mà...”

Cô bắt đầu cảm thấy sợ, sợ cảm giác nhiệt độ cơ thể tăng cao, sợ cảm giác mất khống chế, không thể biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra vào giây kế tiếp.

Cô rất muốn kêu anh dừng lại, khi ý muốn đó lóe lên trong đầu thì cô không nhìn được đưa tay đẩy anh ra, nhưng lại hoàn toàn không thể đẩy nổi người đàn ông đang nóng như lửa đốt này.

“Theo anh.”

Âm thanh trở nên trầm lắng, mê hoặc hơn lúc này vang dội bên tai cô. Kèm theo đó là một lần công kích thật sâu thật sâu, sâu đến mức không còn khe hở giữa cô và anh nữa. Tốc độ không còn chậm rãi nữa, mà mỗi lúc một nhanh hơn, mãnh liệt hơn mà tìm kiếm khoái cảm.

Anh ép buộc cô phải gia nhập vào cuộc chiến này, anh khiến cô không thể yên lặng mà làm con ‘cá chết’ được nữa.

Thật chóng mặt, thật nóng... hình như... cô sắp ngất đi rồi.

Ý thức dần mơ hồ, thân thể lại càng lúc càng run rẩy, càng lúc càng thít chặt anh hơn...

Cô bị anh khống chế, bị buộc phải nhận lấy sự công kích từ anh, để anh thăm dò nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể. Thế nhưng, anh vẫn chưa nói cho cô biết lý do mà anh cười cô là gì...

9. Chương 9: Chương 2.1

Trời sáng rồi, nhưng trước mắt cô vẫn là một mảnh tối đen. Cô học con đà điều nhắm chặt mắt lại, vùi đầu vào chiếc chăn bông mềm mại, cơ thể đang trần truồng tiếp xúc trực tiếp với chăn bông, đối với cô gái không có thói quen ngủ nướng như cô mà nói thì quả thật rất không quen...

Mọi động tĩnh bên ngoài chiếc chăn bông cô đều có thể nghe rõ một hai, bao gồm cả tiếng đánh răng rửa mặt buổi sáng...

Phó Quan Nhã đã thức từ lâu rồi, hoặc có thể nói rằng cả đêm qua cô vốn chẳng thể chợp mắt mà ngủ được.

Trong sách nói rằng sau khi xong việc thì sẽ mệt đến mức ngủ thẳng một mạch đến sáng, ngay cả việc gối đầu lên ngực đối phương mà ngủ cũng là chuyện đương nhiên, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Thần kinh của cô cũng chẳng thô ráp đến mức cùng một ‘người lạ’ ngủ chung, việc này khiến cô cảm thấy thật kỳ quặc.

Tuy rằng ‘người lạ’ này đã có... tiếp xúc thân mật với cô rồi, nhưng hai người vẫn khá lạ lẫm với nhau là sự thật, không thể vì đã lên giường với nhau rồi thì sẽ bỗng nhiên trở nên quen thuộc được.

Ừ thì... cô chỉ là có chút quen thuộc với cơ thể anh mà thôi. Cô vẫn chưa nghĩ ra câu nói đầu tiên khi gặp mặt vào buổi sáng, nên cô quyết định giả bộ ngủ để trách việc ngại ngùng. diễn đàn Lê Quý Đôn.

Điện thoại của anh reo lên, sau đó cô nghe thấy giọng nói trầm thấp êm tai của anh: “Tôi cần đến công ty một chuyến, mười phút sau đợi ở trước cửa nhà tôi.”

Ngày thứ hai sau khi kết hôn liền đến công ty làm việc? Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được đáng về kinh ngạc tột độ của bác tài xế khi nghe điện thoại rồi.

“Ừ.”

Không có ý định nghỉ kết hôn sao? Cô như nghe được bác tài xế hỏi.

“Tôi không có nhiều thời gian rảnh.” Sau khi nói xong anh liền cúp máy rồi tiếp tục cài nút áo.

Quả đúng là một con người bận rộn mà. Hẹn hò thì không có thời gian, chụp ảnh cưới cũng cực kỳ gấp gáp, chắc cũng vì cố gắng lắm mới sắp xếp được thời rảnh chẳng. Hèn chi anh đã dắt cô đi đăng ký kết hôn ngay trong chiều hôm qua, để hai người trở thành một cặp vợ chồng thực thụ, hợp pháp.

Anh đến công ty cũng tốt, thế thì cô không cần phải lo lắng vấn đề nên đối mặt với anh như thế nào rồi.

Không nghỉ kết hôn càng tốt, cô cũng chẳng muốn đi du lịch với ‘người lạ’.

Đi đi! Mau đi làm đi! Cô muốn dậy tắm rửa thay quần áo rồi... với lại, cơ thể duy trì một tư thế quá lâu đã bắt đầu tê cứng rồi, anh còn không đi nữa cô sẽ bị lộ tẩy mất.

Ánh mắt của Điền Hân Viêm quét về ‘một đồng’ đang nhô lên trên chiếc giường. Muốn biết cô đang ngủ thật hay giả không phải là một chuyện khó khăn gì, chẳng phải đang có một cặp mắt long lanh sáng ngời đang lén nhìn về phía anh qua khe hở nhỏ sao?

Anh có thể hiểu tại sao cô lại phải làm vậy... và đó được gọi là ‘mắc cỡ’, có lẽ cô vẫn chưa biết nên dùng về mặt gì để đối mặt với người ‘chồng’ là anh đây. Mỗi một bước đi quả thật quá nhanh rồi, giờ thì anh không cần ép cô nữa, cứ để cô thích nghi dần vậy.

Anh rất mong chờ một ngày nào đó trong tương lai cô sẽ tỉnh giấc trong lòng ngực anh, mỉm cười và tặng cho anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Điền Hân Viêm viết một miếng giấy note đặt dưới đồng hồ báo thức rồi rời khỏi phòng như mong muốn của cô.

Tiếng cửa mở rồi lại đóng cửa vang lên, sau khi đếm ngược mười giây, Phó Quan Nhã liền ngồi bật dậy và dùng sức đâm lưng.

“Đau đau đau đau đau...” Thật đau chết người mà.... Tưởng nằm không tốt chính là một trong những lý do gây ra nó. Duy trì một tư thế gần cả tiếng đồng hồ là lý do thứ hai. Còn lý do thứ ba là vì... anh ấy ‘làm’ quá mức rồi!

Dậy dưng với cô đến tận nửa đêm, hết đêm cô lật ngửa rồi lại tới lật úp, khiêu chiến tất tần tật mọi giới hạn của cô... Thế mà anh vẫn có thể đứng giờ thức dậy đi làm được, cơ thể anh được làm bằng sắt sao!

Vỗ vò đầm đầm xong mỗi một chỗ đau nhức trên người thì cô vô tình liếc thấy một mẫu giấy trên chiếc bàn. Cô còn tưởng anh để lại mấy câu ngọt ngào nào đó, cầm lên coi thì là... Chiều nay anh bay đến Nhật công tác một tuần.

Lật ngược tờ giấy lại... trống không, lật ngược lại lần nữa thì vẫn là dòng chữ đó. Không có câu nào khác ngọt ngào một tý, mà ngược lại cứ như cấp trên giao việc cho cấp dưới vậy!

Chỉ đọc thôi mà cũng có thể tưởng tượng ra được giọng nói với vẻ mặt nghiêm túc của anh rồi.

“Nếu anh ấy mà ghi mấy câu đại loại như ‘Chiều anh sẽ về ăn cơm với em’ thì mới đáng ngạc nhiên cơ...” Cô lẩm bẩm.

Điền Hân Viêm có vẻ như thuộc dạng đàn ông thiết thực, hoàn toàn không hề có duyên với bốn chữ ‘Quan tâm chăm sóc’!

“Đi công tác bảy ngày... thật là... quá tốt rồi!”

Phó Quan Nhã cười thật tươi, tuy rằng cơ bắp cả người đang đau nhức không thôi, nhưng vẫn không thể ảnh hưởng được tâm trạng vui vẻ của cô.

Đúng là quà trời ban mà! Bảy ngày! Ha ha!

Cô hít hơi đỡ lấy eo để mà lặn xuống chiếc giường mềm mại, bước vào phòng tắm một cách khó khăn, vặn mở vòi hoa sen để tắm rửa sạch sẽ, những dấu vết xanh xanh tím tím trên người khiến cô không nhìn được đưa tay xoa xoa nó.

Người đàn ông xấu xa này là đang xem cô như thịt heo mà gặm hay sao!

“Tuy màu sắc có chút dọa người, nhưng lại không đau tí nào...” Nơi thật sự cảm thấy đau không phải là tay hay chân hay cổ gò đó, mà là...

Khuôn mặt của Phó Quan Nhã bỗng chốc ửng hồng, cô lập tức dùng nước vỗ vỗ lên mặt để hạ nhiệt, phòng trường hợp nó càng lan càng rộng, lan đến mức não cũng nóng hổi để rồi khả năng suy nghĩ cũng bị đốt cháy theo luôn! Thôi, cô mở một bồn nước lớn để ngâm mình luôn vậy, như vậy có vẻ dập lửa được nhanh hơn.

Sau khi tắm xong, Phó Quan Nhã liền bò về giường để mà đánh một giấc thật ngon. Nhưng không biết có phải tại lạ giường hay không mà cô cứ lằm vào trạng thái nửa ngủ nửa thức, cô nằm mơ thấy Điền Hân Viêm về nhà, nói là phải sửa soạn hành lý để đi công tác, nhưng rồi lại nhào lên giường khóa chặt lấy người cô để mà vừa hôn vừa sờ mó như tối hôm qua vậy...

Cô mở to hai mắt, giật mình tỉnh giấc rồi mới phát hiện thì ra là nằm mơ. Làm gì có bóng dáng anh ở nhà, chỉ có trần nhà đẹp mắt tròng lại cô mà thôi.

Nhưng cánh môi lại có vẻ ẩm ẩm, cứ như thật sự vừa bị anh hôn vậy...

Cô cũng không phải là sợ anh, chỉ là bị tâm lý mà thôi, cô vẫn còn khá e sợ với cảm giác cùng anh tiếp xúc thân mật nên mới cứ lo sợ bất an vậy chẳng.

Cô liếc nhìn đồng hồ mới phát hiện đã một giờ chiều rồi, hèn chi lại đói như vậy... Dù sao thì tủ lạnh cũng không có gì để ăn, về nhà mẹ ăn ké vậy. Nhưng thật ra suy nghĩ của cô là: “Tạm thời rời khỏi nơi này cô mới có thể yên tâm mà đánh một giấc thật ngon được, tốt nhất là trực tiếp ngủ luôn sáu bữa ở nhà mẹ để, trước khi anh về nước một ngày dọn về là được.” Nhưng nghĩ thì dễ chứ sự thật thì...

“KHÔNG ĐƯỢC!”

Mẫu thân đại nhân rất không lưu tình mà chặt đứt mong ước nhỏ nhoi của cô. Vào lúc Phó Quan Nhã rất hí hửng mà chạy về nhà múc một tô lớn cơm chiên rồi chạy ra chỗ ghế sofa đơn nơi cô thích ngồi nhất đặt đích ngồi xuống ăn ngấu ăn nghiến và bắt đầu làm nũng đưa ra yêu cầu ‘Ở nhờ’ thì nhận được câu trả lời thế này: “Vừa mới kết hôn đã chạy về nhà mẹ ở, con không sợ bị người ngoài tung tin đồn hôn nhân của hai đứa bị rạn nứt sao.” Lý do của mẫu thân đại nhân thật là cổ lỗ sĩ mà.

“Có sao đâu chứ... anh ấy bảy ngày nữa mới về... con ở một mình trong căn nhà bự đó...” Trước mặt mẹ, cô luôn là một cô bé chưa lớn, cô vừa bấu môi phản bác vừa xem tivi.

“Lỡ cậu ta gọi điện thoại về muốn nói chuyện vài câu với con, nói mấy lời ngon tiếng ngọt nhưng lại không kiếm được con thì sao.” Nguyên một ngum cơm chiên của cô cũng xem xiu là phun hết ra theo câu nói của mẹ cô rồi.

Về mặt của Phó Quan Nhã như là vừa nghe xong một câu nói cực kỳ khó tin vậy, cô chờ người ra, ngây ngô nhắc lại lời nói của mẹ mình: “Anh ấy gọi điện thoại về nhà sao?” Thật không thể tưởng tượng nổi!!! Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng ra cảnh Điền Hân Viêm cầm điện thoại nói những lời ngon tiếng ngọt hay là tám chuyện trên trời dưới đất gì đó với người khác được! Hàn huyền thăm hỏi tuyệt đối không phải là sở trường của anh!

“... chắc sẽ không đâu!” Phó Quan Nhã lắc lắc đầu.

“Sao lại không. Một ngày sau hôn lễ mà lại vì công việc phải bỏ lại vợ mới cưới đi công tác thì ít nhiều gì cậu ta cũng sẽ cảm thấy có lỗi với con chứ, khi đến Nhật rồi chắc chắn sẽ gọi điện thoại về xin lỗi con thôi.”

Mẫu thân đại nhân lại tiến hành suy luận theo quan điểm riêng của mình. Chỉ tiếc rằng mẫu thân đại nhân vẫn chưa hiểu rõ về Điền Hân Viêm, dùng tư tưởng của người bình thường tuyệt đối không thể nào đúng với anh được. Dù sao đi nữa thì cô vẫn ‘hơi hiểu’ Điền Hân Viêm hơn, ừm, cô cảm thấy... sẽ không.

Phó Quan Nhã chỉ lo há miệng ăn cơm nên không thềm cãi lại, chỉ một mực gạt đầu loạn xạ, giả bộ đồng ý.

Mẫu thân đại nhân bưng đến một tô canh đậm đà thật lớn cho con gái yêu, đồng thời cũng không quên quan tâm đến cuộc sống tân hôn của con gái.

“Nhã Nhã, cậu ta đối xử với con tốt chứ?”

Con gái yêu bỗng nhiên kết hôn mà không hề có chút cơ sở tình cảm vững chắc nào cả, thật khiến người làm mẹ đây lo lắng mà.

Bà vốn hy vọng con gái sẽ quen nhau qua lại với đối phương một thời gian đã, vài tháng cũng được. Người với người vốn dĩ cần phải có thời gian chung đụng với nhau mới biết có thích hợp nhau hay không chứ. Nhưng chồng bà lại cứ kiên quyết bảo khó khăn lắm mới có một đối tượng ưu việt xuất hiện, đương nhiên phải nhanh chóng giành lấy rồi, thế là liền đồng ý lời thỉnh cầu được cưới của người ta. Người ngoài không biết chuyện còn tưởng con gái bảo bối Nhã Nhã của bà không ai thềm cưới đấy.

“Mẹ với ba con cũng vậy, tuần đầu khi kết hôn thì bất kể là ăn cơm hay đi ngủ đều chỉ có một chữ ‘ngượng’ để mà hình dung, nhưng dần dần sẽ tốt thôi.” Mẫu thân đại nhân nói ra kinh nghiệm của một người từng trải.

“Dạ.”

“Mẹ cũng cảm thấy nên qua lại với nhau chừng nửa năm đã rồi hãy bàn đến chuyện kết hôn, chẳng biết ba con gấp cái gì...” Mẫu thân đại nhân lại đem hai đĩa dưa muối đến cho cô ăn cùng với cơm.

“Nói xấu tôi gì đó.” Phụ thân đại nhân Phó Quỳnh Sâm mang theo giọng nói vang vang bước vào nhà.

“Nói ông không trâu bắt chó đi cày đấy, tự nhiên dụ dỗ con gái cứng gả cho người lạ.”

Mẫu thân đại nhân trợn mắt liếc ông, nhưng lại trông có vẻ như không đủ hung dữ để rồi đối lấy một cái nựng vào eo của phụ thân đại nhân, thật là ‘quấy nhiễu’ trắng trợn mà.

10. Chương 10: Chương 2.2

“Nói xấu tôi gì đó.” Phụ thân đại nhân Phó Quỳnh Sâm mang theo giọng nói vang vang bước vào nhà.

“Nói ông không trâu bắt chó đi cây đầy, tự nhiên dụ dỗ con gái cứng gả cho người lạ.”

Mẫu thân đại nhân trợn mắt liếc ông, nhưng lại trông có vẻ như không đủ hung dữ để rồi đổi lấy một cái nựng vào eo của phụ thân đại nhân, thật là ‘quấy nhiễu’ trắng trợn mà.

“Người lạ? Là trẻ tuổi tài cao mới đúng Điền Hân Viêm cơ đấy! Cả thế giới có ai không biết cậu ta là ai cơ chứ.”

Phó Quỳnh Sâm trưng bộ mặt cười hì hì có chút thật thà phúc hậu như ông Phật Di Lặc vậy.

Ông không cao lắm, vẻ ngoài hơi mập mập trông rất thân thiện, ấn tượng đầu tiên mà người khác dành cho ông nhất định là một vị tiên sinh có tính khí tốt.

Đứng bên người vợ xinh đẹp của mình thì lại có vẻ hơi kém một chút, nhưng tình cảm của hai vợ chồng lại rất tốt, cứ như bình rượu lâu năm vậy, tuổi thọ càng cao thì rượu càng thơm.

Phó Quan Nhã giống ba cô, có được một cặp mắt biết cười, còn những chị em khác thì giống mẹ, là một mỹ nhân tiêu chuẩn. Nhưng như thế không có nghĩa là Phó Quan Nhã không có diện mạo xuất sắc. Cô không thuộc loại con gái có thể khiến người ta sáng mắt, nhưng cô có được một cỗ khí chất thanh nhã tươi mát, không hề cho người ta áp lực. Cũng như Phó Quỳnh Sâm vậy, cô luôn cho người ta một ấn tượng đầu khó phai.

“Nghe nói qua danh tiếng không đồng nghĩa là ‘quen biết’ được không!” Mẫu thân đại nhân phản bác ông, “Nếu không thì tôi cũng được tính là bạn thân của tổng thống luôn rồi.” Chỉ là bà biết tổng thống, nhưng tổng thống lại không biết bà mà thôi.

Người tên Điền Hân Viêm này bà đương nhiên có nghe nói qua rồi, điều kiện của cậu ta quả thật không tệ... với thân phận mẹ vợ mà nói thì bà quả thật không có lý do gì để phản kháng chống đối cả.

“Bà xã xinh đẹp à! Sao có thể gọi là không quen biết được chứ! Anh với Điền tổng... à không, tiểu Điền, đã từng hợp tác làm ăn với nhau, con người cậu ta như thế nào anh hiểu rất rõ, gả Nhã Nhã cho cậu ta là chuyện tốt khó kiếm được đấy!” Xem nữa thì không sửa miệng được, dù sao đi nữa thì ông cũng là cha vợ của cậu ta, về vấn đề xưng hô vốn nên có chút đặt quyền chứ.

Ha ha, tiểu Điền!

Mấy ông lão Lý mà nghe thấy ông gọi cậu ta như thế không tức chết mới là lạ.

Hai chữ ‘tiểu Điền’ phát ra từ miệng của ba ba thân yêu khiến Phó Quan Nhã muốn phì cười, nhưng miệng lại nhét đầy cơm nên chỉ đành an phận mà ngồi nhai.

“Đàn ông mấy người nhìn đàn ông sao có thể giống với phụ nữ chúng tôi được, các người chỉ quan tâm đến vấn đề học thức, sự nghiệp, có tiền của hay không, còn phụ nữ chúng tôi xem trọng tình cảm, tình yêu đấy!”

“Tình yêu có thể dùng để ăn sao, đàn ông cần phải có bờ vai rộng, đảm đang có trách nhiệm mới thực tế.”

“Cậu ta mà tốt như ông nói thì cứ để cậu ta theo đuổi Nhã Nhã vài năm cũng sẽ theo đuổi được thôi, cần gì phải bắt Nhã Nhã gả đi gấp gáp vậy cơ chứ.”

“Sớm gả muộn gả cũng đều là gả mà thôi, giành trước thì thắng trước!”

“Ông xem hôn nhân của con gái như hàng được rao bán ngoài chợ à, giành trước thì thắng trước!”

“Bà xã xinh đẹp à, em không biết tiểu Điền đắt giá cỡ nào đâu! Lão Lý, lão Trương, lão Trần... đều muốn giành cậu ta làm con rể đấy, mấy ông già đó tìm đủ mọi cách sắp xếp cho con gái mình đi tham gia tiệc công ty, mục đích là để con gái họ được tiểu Điền yêu thích, để rồi giành lấy trái tim của chàng trai độc thân hoàng kim này đấy!”

Họ tính tới tính lui cũng không tính đến việc Điền Hân Viêm đã bị con gái ông bắt lấy rồi! Ha ha, thật có cảm giác thành tựu mà, người làm cha là ông đây cảm thấy thật vinh hạnh!

“Em nhớ con gái của lão Lý hình như là... người mẫu, ngoại hình xinh đẹp cao ráo, so với Nhã Nhã nhà mình thì...”

Mẫu thân đại nhân đưa mắt nhìn Phó Quan Nhã, vừa lúc gặp phải tầm mắt của con gái.

Khuôn mặt của con gái bà rất thanh tú, vì miệng bị nhét đầy cơm mà hai má phình to ra, như con chuột hamster vậy, dễ thương thì dễ thương, nhưng so với con gái của lão Lý thì hoàn toàn lép vế.

Mẫu thân đại nhân đang cân đo đong đếm cách dùng từ, bà không muốn chê con gái, nên một số từ ngữ có thể khiến người khác đau lòng thì bà trực tiếp bỏ qua.

Hai vợ chồng dùng ánh mắt trao đổi với nhau, bà xã chưa nói thì ông xã đã hiểu!!

“... có lẽ tiểu Điền thích dạng con gái nhỏ nhắn xinh xinh á mà!”

Đối với việc con gái nhà mình bỗng nhiên lại thắng cả một đoàn mỹ nữ thì ông vẫn cảm thấy có chút hoang mang. Nhưng mỗi người đàn ông đều có mắt chọn vợ khác nhau, mỹ nữ trong mắt người này không chắc sẽ là người đẹp trong mắt người khác.

Hơn nữa, Nhã Nhã nhà ông cũng đâu có tệ! Trong lòng người đàn ông nào cũng sẽ có một búp bê Barbie của mình mà.

“Em lo lắng không biết có phải vì cậu ta có bệnh tật gì không thể nói nên mới chọn người có tính khí trông có vẻ ôn hòa như Nhã Nhã nhà chúng làm bia đỡ đạn...”

Mẫu thân đại nhân vốn thuộc dạng người đa nghi, cùng một chuyện khi nhìn ở góc độ của bà thì luôn lệch về hướng xấu.

Lúc này suy nghĩ của bà là: “Chẳng lẽ... cậu ta là đồng tính, vì áp lực của bề trên mà không thể không kìm dìm một cô gái nào đó để cưới! Con gái của lão Lý quá tinh ranh, không dễ khống chế, Nhã Nhã trông có vẻ khờ khạo dễ ăn hiếp, vừa đúng để cưới về làm vợ giả nhằm che mắt thiên hạ.

“Ách, không đến nỗi thế chứ...” Phó Quỳnh Sâm lại không hề nghĩ đến vấn đề này nên không dám khẳng định cho lắm.

Phó Quan Nhã nghĩa bên trái nhìn mẹ, nghĩa bên phải nhìn ba, họ thảo luận càng nhanh thì đầu óc cô cũng hoạt động nhanh theo.

Đồng tính? Không phải chứ. Bộ dáng đói khát của anh ta vào tối qua... không giống như đang giả bộ.

“Em càng nghĩ càng cảm thấy không ổn... cậu ta có máu có mặt trên thương trường mà lại cưới vợ một cách gấp gáp như thế, nhất định là có vấn đề!” Mẫu thân đại nhân đi qua đi lại với vẻ buồn phiền ân hận, bà tức bản thân lúc trước dễ dàng bị chồng bà thuyết phục mà gạt đầu đồng ý hôn sự này, bây giờ càng nghĩ ngờ thì bà càng cảm thấy buồn phiền.

Quả nhiên không nên đem ‘quyền quản lý đại sự’ giao cho chồng bà toàn quyền nắm giữ mà.

“Bà xã xinh đẹp à! Em đừng tự mình hù mình chứ, tuy là hơi gấp gáp, nhưng tiểu Điền vẫn không hề để chúng ta bị mất mặt mà!” Phó Quỳnh Sâm nhanh nhẩu giải thích giúp cho con rể, không để Điền Hân Viêm bị rớt điểm trước mắt mẹ vợ. “Chẳng phải hôn lễ của hai đứa nó được tổ chức rất tốt sao. Tuy rằng có chút gấp, nhưng mọi thứ từ đầu đến đuôi đều do một mình cậu ta sắp xếp mà lại không hề bị luống cuống tay chân, mỗi một chi tiết đều được chuẩn bị thỏa đáng, Nhã Nhã chỉ việc chú tâm làm một cô dâu xinh đẹp, còn chúng ta cũng chỉ cần phụ trách ăn mặc cho thể diện, rồi được xe đến đón tận nơi, đưa về tận chỗ, đây chẳng phải là bằng chứng tốt nhất sao.”

“Hôn lễ và bữa tiệc quả thật là không có gì để mà soi mói cả...” Hôm đó, tất cả các quý bà đều khen không dứt lời, mẫu thân đại nhân nghe đến mức sướng lỗ tai.

Nên biết rằng các quý bà thường ăn mặc đều quen dùng những nhãn hiệu lớn, nổi tiếng, đối với tất cả mọi thứ đều yêu cầu cao nhất, nói khó nghe xiu thì gọi là ‘con mắt mọc trên đầu’, muốn kiếm được thứ có thể khiến họ ai ai cũng khen ngợi không dứt lời thì còn khó hơn cả lên mây!

Ba mẹ khen nhà hàng, khen món ăn, khen phục vụ, đương nhiên còn khen cả chàng rể mới cưới nữa!

Không chỉ bạn bè của Phó Quỳnh Sâm nhìn Điền Hân Viêm như hổ rình mồi, mà ngay cả các quý bà cũng thỉnh thoảng phải thốt lên câu: Nếu con gái tôi mà gả được cho người chồng giống như thế thì tương lai không cần nphải sầu lo rồi.

Phó Quan Nhã thật biết chọn, chọn được ngay đúng người đàn ông tuyệt như thế, cần nhân phẩm có nhân phẩm, cần tài lực có tài lực, không biết Phó Quan Nhã quen biết cậu ta như thế nào nữa.

“Chẳng phải em cũng đã từng nói tiểu Điền không giống bộ dạng của mấy công tử giàu có kiêu ngạo hay khoe của nhà khác sao. Em còn nói trông cậu ta rất có trách nhiệm nữa. Bây giờ đã là người một nhà rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, cứ để thời gian chứng minh đi, ông xã em đây chắc chắn không nhìn nhầm người đâu, cậu ta nhất định sẽ là một ông chồng tốt của Nhã Nhã nhà mình mà.”

Hơn nữa, trước khi gả con gái cho cậu ấy, ông và tiểu Điền đã có một cuộc ‘mans talk’ với nhau, tiểu Điền đã đảm bảo với ông rồi, người làm cha đây cực kỳ yên lòng với chàng rể này.

Phó Quỳnh Sâm dùng chiêu bài cười ngọt ngào ấm áp để an ủi bà xã đại nhân của mình. Và bà xã đại nhân đã trúng chiêu, ông lúc nào cũng cười kiểu ngây ngô ngốc nghếch, cho dù có đang giận cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ bị ông chọc cho phì cười. Quả nhiên, mọi lo lắng của mẫu thân đại nhân đều đã tan biến thành mây khói.

Mắt nhìn người của chồng bà quả thật rất chính xác. Không biết là vì người ngốc có phúc ngốc hay sao mà ông chỉ nhờ vào trực giác thôi cũng có thể tránh thoát được mấy lần khủng hoảng doanh nghiệp.

“Hy vọng lần này ông có nhìn nhầm người, hạnh phúc của con gái chẳng như việc làm ăn lúc nào muốn hô dừng là dừng đâu.” Mẫu thân đại nhân chỉ đành suy nghĩ về hướng tốt hơn.

11. Chương 11: Chương 2.3

Mắt nhìn người của chồng bà quả thật rất chính xác. Không biết là vì người ngốc có phúc ngốc hay sao mà ông chỉ nhờ vào trực giác thôi cũng có thể tránh thoát được mấy lần khủng hoảng doanh nghiệp.

“Hy vọng lần này ông không có nhìn nhầm người, hạnh phúc của con gái chẳng như việc làm ăn lúc nào muốn hô dừng là dừng đâu.” Mẫu thân đại nhân chỉ đành suy nghĩ về hướng tốt hơn.

Phó Quỳnh Sâm ngồi xuống và nói với cô con gái đang ăn ngấu nghiến ở trước mặt: “Vợ chồng không phải chỉ cần kết hôn xong là được, sau này các con chung sống với nhau như thế nào mới thật sự là thử thách quan trọng, con phải quan tâm cậu ấy nhiều hơn, chú ý đến cậu ấy nhiều hơn để phát hiện được điểm tốt của người ta. Tuy hai con không phải vì yêu nhau mà kết hôn, nhưng có ai biết được khi nào thì tình yêu sẽ xuất hiện cơ chứ. Như ba và mẹ con này, chẳng phải cũng là kết hôn xong mới thương nhau sao!”

“Dạ, con biết.” Cô gật gù đầu, trong miệng thì nhét đầy những miếng dưa giòn rụm, một hồi sau chợt hỏi: “Ba, có phải ba đã từng ắp hiếp một thằng nhóc nghèo nào đó không, đã từng dùng lời nói hoặc hành động gì đó sỉ nhục người ta, khiến người ta hận đến mức nghiến răng ken két?”

“Đương nhiên là không rồi, sao tự nhiên lại hỏi mấy vấn đề nhảm nhí như vậy.”

“Con sợ Điền Hân Viêm chính là thằng nhóc nghèo đó, giờ quay về báo thù.” Cô trả lời với vẻ nghiêm túc: “Theo như logic thông thường thì đối tượng báo thù của tên nhóc nhà nghèo đó sẽ là con gái của kẻ thù, tuy rằng con không thể hiểu được tại sao lại không trực tiếp kiếm kẻ đó luôn...”

Nếu là tiểu thuyết ngôn tình thì đối tượng sẽ là con gái của kẻ thù; nếu là ‘boy love’ thì sẽ là con trai của kẻ thù. Nói chung là tuyệt đối sẽ không phải bản thân kẻ thù.

“Kêu con bớt xem truyện tranh đi không nghe, đầu óc toàn chứa mấy tình tiết cầu huyết không là sao.” Phó Quỳnh Sâm đỡ khóc đỡ cười nói.

“Truyện tranh mà con mua chẳng phải ba cũng xem sao, đọc đến đoạn cầu huyết, ba khóc còn ghê gớm hơn cả con nữa... d_đ_l_q_đ à đúng rồi, ‘Đảo Hải Tặc’ vừa ra quyển mới rồi, ba phải mua đùm con đó.”

“Được rồi được rồi.” Bản thân Phó Quỳnh Sâm cũng cực kỳ yêu thích đọc truyện tranh, lúc nhỏ bị cấm đến mức sợ rồi nên ông đã tự hứa với lòng mình sẽ không trở thành mẫu phụ huynh đó, ông cho phép con gái xem thoải mái từ nhỏ rồi, ở nhà còn có cả một căn phòng toàn là sách.

“Thế nên ba quả thật không hề ăn hiếp thằng nhóc nghèo nào sao. Ba suy nghĩ kỹ lại đi, cố gắng nhớ thử xem, cũng có thể không phải là thằng nhóc nghèo... ví như lỗ chiếm đi tài sản của người ta hay hại chết phụ huynh nhà người ta gì đó đó...” Phó Quan Nhã lại nghĩ đến những mẫu chuyện sắc máu khác.

“KHÔNG CÓ!” Phó Quỳnh Sâm trả lời rất chắc chắn.

“Ba con thuộc dạng người tốt VIP rồi, làm gì có chuyện ăn hiếp người ta chứ. Ông ta không bị người ta ăn hiếp là đã a di đà Phật rồi, đừng có xem trọng ba con quá, ông ta tuyệt đối không có bản lĩnh suy nghĩ ra mấy chuyện nham hiểm xảo trá đó đâu.” Mẫu thân đại nhân cũng đứng ra đảm bảo cho ông xã nhà mình.

“Hôm qua tiểu Điền đã nói gì với con sao?” Phó Quỳnh Sâm căng thẳng hỏi.

Trong đầu ông lập tức xuất hiện những hình ảnh ví như Điền Hân Viêm nắm chặt cổ áo, trừng mắt nhìn con gái ông với vẻ như muốn giết người, la hét um sùm với Nhã Nhã là: “Ba cô đã hại chết ba tôi, sản nghiệp nhà cô toàn là giành lấy từ nhà tôi cả, tôi phải hành hạ cô, làm nhục cô, để cho ba cô sống không bằng chết...”

Ông hét lên một tiếng, nắm chặt lấy tay con gái mình và lo lắng nói: “Hiểu lầm! Cậu ấy nhất định là nhận nhầm người rồi, nhận nhầm ba là kẻ thù của nó! Chúng ta đi giải thích với cậu ấy đi, nhà họ Phó chúng ta không hề có ân oán gì với người khác cả.”

Những màn kịch trên tivi thường là người tốt bị hiểu lầm, bị nam chính báo thù oan cho đến khi sắp hết vở diễn mới được rửa oan uất, trong quá trình đó không phải bị phá sản thì là trọng thương, không muốn bị vậy đâu!

“Ba, anh ấy không có nói vậy, là con tự suy đoán thôi,” Phó Quan Nhã nhanh chóng giải thích an ủi ba mình.

Mọi thứ đều do cô tự suy diễn, chưa hề xảy ra cái gì cả.

“Thật không? Con không phải vì muốn tự mình gánh vác mọi chuyện nên giấu ba chứ.”

“Không hề.”

Tự mình gánh vác mọi chuyện??? Gì chứ!

“Con chỉ là không hiểu nổi tại sao anh ấy lại cưới con thôi, vì thế con mới thử phân tích một chút... nếu không liên quan gì đến vấn đề ân oán thì ít nhiều gì con cũng không cần phải lo lắng anh ấy sẽ cố ý ngược đãi con.” Phó Quan Nhã để lộ chiếc răng cạp dễ thương khi cười.

“Không liên quan đến vấn đề ân oán thì chắc là do ‘Nhất kiến chung tình’ rồi!” Phó Quỳnh Sâm thở phào, nói với vẻ lạc quan hơn: “Lúc tiểu Điền vừa nhìn thấy hình của con thì liền sáng mắt lên đó!”

“Sáng mắt?”

Thật là một cảnh tượng khó tưởng tượng mà, Điền Hân Viêm cộng với cặp mắt sáng lấp lánh.... ừm, không được hợp cạ cho lắm.

“Ba nói hơi bị quá rồi, phải là nhìn chăm chăm không tha mới đúng, như rắn nhìn chuột vậy.”

“Rắn nhìn chuột... không phải thành ‘mặt đầy sát khí’ sao?” Làm gì mà có tính chất nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu đâu.

Phó Quỳnh Sâm phẩy tay: “Ba không biết phải nói sao, nhưng tóm lại là ánh mắt của cậu ta rất chăm chú mà nhìn tấm hình đó...”

Phó Quan Nhã nghe nhưng không hiểu, là kiểu nhìn lúc đi chụp ảnh cưới sao?

“Ánh mắt ai chăm chú?”

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân mang dép kẹp ngón đang bước xuống cầu thang.

Phiên bản trẻ của ‘Mẫu thân đại nhân’ đang vươn vai đặt câu hỏi.

Eo thon dáng gọn như một chữ ‘S’ điển hình, áo ngủ tơ tằm mềm mại ôm lấy dáng người xinh đẹp đó.

Con gái lớn nhà họ Phó, Phó Quan Mỹ, trên đầu búi một búi tóc to, khuôn mặt xinh đẹp với ánh mắt lười biếng khi nhìn thấy Phó Quan Nhã thì nhướn mày: “Sao mới kết hôn ngày thứ hai đã về rồi?”

“Chị cả.” Phó Quan Nhã ngoan ngoãn chào chị mình. “Về xin cơm ăn.” Kèm theo đó là một nụ cười vô tội.

“Chỉ có em mới vậy.” Liếc trái liếc phải mà lại không tìm thấy được chàng em rể cực phẩm đâu hết.

“Hi hi.”

“Mỹ Mỹ, con lại ngủ đến tận lúc tan ca rồi! Ngày nào cũng đi trễ nhất về sớm nhất, không làm gương cho nhân viên gì hết!”

Phó Quỳnh Sâm mới sáng sớm đã vào công ty, bận rộn đến giờ này mới về, định ngủ trưa một giấc, chùng hai rưỡi sẽ tiếp tục làm việc. Tuy mắc phải căn bệnh ung thư, nhưng ông không chịu được cảm giác ngồi không rảnh rỗi ở nhà, chỉ cần bắt đầu điên cuồng làm việc ông liền không cảm thấy bệnh tật đâu hết.

Cha thì chăm chỉ làm việc, nhưng con gái lại mang bộ dạng vừa tỉnh ngủ, thật khiến ông không nhận được mảng vải câu mà.

“Có gì đâu, ba là ông chủ, con là đại tiểu thư, thích mấy giờ đi làm thì đi, ai dám lên tiếng nói gì chứ.” Phó Quan Mỹ mở tủ lạnh lấy ly sữa uống: “Bọn họ có ngon thì tự mà đi mở công ty đi!”

Cô nói với vẻ hợp tình hợp lý, đi trễ là quyền ưu tiên cơ bản nhất của con gái sếp mà!

“Còn dám nói nữa! Lúc trước khi Nhã Nhã làm việc trong công ty, tháng nào con bé nó cũng lấy được tiền thưởng siêng năng, Nhã Nhã có bao giờ tự xem mình là con gái sếp bao giờ đâu!”

Phó Quan Nhã lúc trước vốn làm việc tại công ty nhà, chức vụ không cao, không hề hưởng thụ quyền lợi đặc biệt nào, bàn làm việc đặt cùng một chỗ với các trợ lý nghiệp vụ khác, thường hay khiến người khác quên mất cô chính là con gái của sếp. Cô rất dễ dàng hòa nhập với mọi người, không hề ra vẻ tí nào, cộng với khuôn mặt thanh tú lúc nào cũng cười với vẻ vô tội khiến các đồng nghiệp ai cũng yêu thích không thôi.

Cho đến khi cô gả cho Điền Hân Viêm thì chức vụ trợ lý của cô được Phó Quan Mỹ tiếp tay đón lấy.

“Em gái luôn là em bé ngoan mà, lúc còn đi học, phần thưởng mà nhận được nhiều nhất cũng là phần thưởng siêng năng đó thôi.” Về mặt này thì cô cực kỳ đồng ý với ba mình.

Quan Nhã làm bất kỳ việc gì cũng rất tuân thủ quy tắc, tuy rằng không phải học cực kỳ giỏi, năng lực làm việc cực cao, nhưng ít nhiều gì thì cô cũng luôn hoàn thành mọi trách nhiệm cần thiết.

Phó Quan Mỹ ngồi lên ghế sofa: “Con cũng đâu có ý ngủ dậy muộn đâu, cũng đều tại tối qua cãi nhau với ba làm con bức mình cả buổi tối, đến tận ba giờ khuya mới ngủ được, thành ra buổi sáng đương nhiên là dậy không nổi rồi.”

“Cãi nhau chuyện gì?” Phó Quan Nhã hỏi.

“Không có gì...” Phó Quỳnh Sâm không muốn nhắc đến, nhưng Phó Quan Mỹ thì lại cứ tiếp tục trách móc.

“Chị nói ba thiên vị, loại đàn ông cực phẩm như Điền Hân Viêm thế mà lại không giới thiệu cho chị trước.”

“Lúc trước mấy người mà ba giới thiệu cho con, có ai tệ đâu. Là tự con không chịu thôi, cứ một mực đòi chọn Lý Phong, lúc đó ba có phản đối kịch liệt không! Ba thậm chí còn nói nếu con dám gả cho Lý Phong ba liền đoạn tuyệt quan hệ cha con với con nữa mà. Sau đó thì sao, chẳng phải con cũng bỏ nhà ra đi, trốn hôn cùng với cậu ta sao.”

Vở kịch xưa lại diễn ra lần nữa, nội dung tranh cãi vẫn y chang như hôm qua vậy.

“Nếu người mà ba giới thiệu là Điền Hân Viêm thì con sẽ chịu thôi! Vậy thì con cũng không cần phải chịu khổ nhiều năm như vậy rồi!” Phó Quan Mỹ cũng không hề chịu thua mà cãi lại.

Lúc đó trong đầu cô toàn mấy chuyện ‘Phong hoa tuyết nguyệt’, cứ tưởng mình là Juliet, cho rằng tình yêu của mình và Lý Phong là tuyệt vời tốt đẹp nhất, những người có ý muốn ngăn cản họ đến với nhau đều là đồ trướng thối cả.

Phó Quỳnh Sâm kể chi tiết mọi khuyết điểm của Lý Phong, cô cho rằng ba cô đang cố ý hạ thấp người ta, vì vậy mà cãi nhau với ba mẹ cô không dưới trăm lần.

Cộng thêm anh chàng nhà họ Lưu mà ba giới thiệu, có tiền, nhưng không đẹp trai, không cao to gì cả, cô vốn chẳng thể nhìn lọt vào mắt nổi, thế thì hiển nhiên sẽ cực lực chống đối rồi. Cuối cùng thì cô bất chấp sẽ rạn nứt tình cảm với gia đình mà dọn hành lý đi ra với Lý Phong, cùng cậu ta chạy đến Cục dân chính đăng ký kết hôn.

12. Chương 12: Chương 2.4

Chỉ là sau khi cưới, Juliet không còn là Juliet, trong cuộc sống hằng ngày, không thể chỉ có yêu đương, mà còn nhiều nhiều chuyện khác nữa.

Lúc ấy cô bị mù mới không thấy một đồng榻 xấu của Lý Phong.....

Anh ta không những không có ý thức trách nhiệm, còn không chịu nổi áp lực, chỉ một chút áp lực công việc cũng khiến anh ta bùng nổ được.

Anh ta luôn tự nhận mình là người có tài nhưng không gặp thời, luôn cảm thấy mọi người có lỗi với anh ta, bao gồm cả việc anh ta không đạt được thành tích tốt trong công việc, hay khách hàng không chịu hợp tác, quản lý trách cứ, vân vân và vân vân.....

Mỗi lần kiếm việc, anh ta chỉ làm ba tháng là cùng, về sau dứt khoát ở nhà ngồi không luôn, còn lấy lý do đẹp đẽ là ‘Nghỉ ngơi một lúc để đi được xa hơn’, trên thực tế là bắt cô kiếm tiền nuôi anh ta.

Phó Quan Mỹ nhớ lại Lưu Thiếu Đông năm đó, và cả Điền Hân Viêm bây giờ, cảm thấy cực kỳ bất mãn!

Hôm qua Phó Quan Mỹ đi tham gia hôn lễ, tận mắt thấy vẻ tỏa sáng ngời ngời của Điền Hân Viêm, càng thấy không cam, uống hết ly rượu, mượn rượu giả điên, phát tiết bất mãn với Phó Quỳnh Sâm.

Không phải ghen tỵ em gái cưới được chồng tốt, chỉ là không cam lòng.

“Ảnh chụp cả gia đình đặt trên bàn, có con, có Quan Tuệ, Quan Nhã. Cậu ta nhìn một cái đã vừa ý Nhã Nhã, không phải cha cố tình thiên vị hay ép buộc gì cả!” Phó Quỳnh Sâm giận nói.

Phó Quan Mỹ rất tự tin với nhan sắc của mình, khi đứng chung với các chị em, cô luôn như hạc trong bầy gà.

“Cha nhất định đã nói chuyện con từng ly dị với Điền Hân Viêm, nên anh ta mới chuyển sang chú ý Nhã Nhã!”

“Cha và Điền Hân Viêm không có nói nửa câu nào về chuyện nhà mình hết!” Huống chi lại là chuyện buồn của con gái.

Câu chuyện chỉ xoay quanh Quan Nhã, rõ ràng Điền Hân Viêm không có hứng thú với những đứa khác...

“Nếu không thì là do cha chọn bức hình chụp con xấu!” Phó Quan Mỹ vẫn cố gắng lý sự cùn.

“Không thêm cãi với con!”

Hai cha con đồng thời quay đầu, không thèm nhìn đối phương.

Phó Quan Nhã và mẹ Phó nhìn nhau, bất đắc dĩ cười cười.

“Con muốn thêm một chén nữa không?” Mẹ Phó mẹ Phó Quan Nhã.

“Dạ không, con no rồi. Mẹ, còn dư lại nửa nồi, con có thể mang.... Mang về không?” Cô không có thói quen gọi nơi đó là ‘nhà’, nên không thể nói được ba chữ ‘mang về nhà’.

“Đương nhiên! Lấy một ít cà chua luôn đi, cà chua sốt thịt là hợp nhất!”

“Còn cả bún xào.....” Con gái đã gả chồng đều là trộm! Không dọn sạch tủ lạnh nhà mẹ để là không dừng tay!

“Con cũng phải thử nấu ăn đi! Muốn bắt được trái tim người đàn ông, trước tiên phải nắm được dạ dày của họ, để họ tan việc về nhà là có cơm canh nóng hổi ăn.” Mẹ Phó vừa dặn dò con gái vừa lật tìm trong tủ lạnh, thứ gì có thể bỏ vào túi được đều bỏ hết, không hề keo kiệt.

Phó Quan Nhã không phải không biết nấu ăn, các món chiên xào cô đều làm được, tuy không đến mức làm một bữa tiệc hoành tráng chính tông Trung Quốc nhưng ba món mặn một món canh thì không làm khó được cô, chỉ là mẹ Phó quá đảm đang, nên trong nhà mấy đứa con gái không có đất dụng võ.

Nấu cho Điền Hân Viêm ăn?

Anh ta không rảnh tới mức ngày ngày về nhà ăn cơm tối đâu. Nấu để chăm sóc cho dạ dày của cô thì có vẻ thực tế hơn.

“Dạ.” Phó Quan Nhã ngoan ngoãn đáp, nhưng lại nói nhỏ, “Bảy ngày sau rồi hẵng tính.” Bị mẹ Phó nghe được, bèn lấy cây củ cải trong tay gõ lên đầu cô một cái.

“Cái gì bảy sau hẵng tính? Mấy ngày nay con an phận ở nhà đi, đừng có làm cho nhà bên đó rối tung lên như phòng cũ của con!”

Phó Quan Nhã che đầu, đau khổ nói, “Con loạn trong trật tự chó bộ! Đồ nào nằm ở đâu con đều biết hết!”

“Nguy biện!” Mẹ Phó phì cười, thuận tay nhét luôn củ cải kia vào túi cho cô mang về.

“Nhân tiện lấy thêm một ít quần áo về đi, gần đây trời lạnh hơn rồi, lúc trước vội vàng quá, chưa kịp chuẩn bị. Chờ một lát mẹ kêu lái xe chở con về.” Mẹ Phó lại dặn.

Chỉ nháy mắt, trên bàn đã chất đầy đồ ăn, tràn ba túi lớn, đồ sống đồ chín, rau củ quả đều được chia ra gói kỹ càng. dd~ lle qgy? đôn*

Phó Quan Nhã dọn chừng mười bộ quần áo, và hai thùng ‘giả bộ sách báo’. Cô nhìn lại căn phòng càng ngày càng trống, mới cảm giác càng ngày càng chân thật rằng cô đã lấy chồng.

“Nhã Nhã, xong chưa con?” Phó Quỳnh Sâm đứng dưới lầu hô.

Phó Quan Nhã bưng thùng sách cuối cùng xuống lầu, nhét vào xe. Ghế sau và cốp xe cơ hồ không còn chỗ trống.

“Có chồng rồi còn cả ngày xem truyện tranh.” Mẹ Phó cảm râm.

“Cha cũng là cha rồi còn cả ngày giành coi truyện tranh với con đó!” Phó Quan Nhã đẩy bia đỡ đạn loại mạnh ra.

Trên không đúng, dưới ắt loạn!

“Được rồi, mau lên xe. Nói không chừng Hân Viêm đã gọi vài cuộc về rồi đó! Nhớ, miệng ngọt một chút, nói nhiều không hại đâu. Hỏi thăm nó có ăn cơm hay chưa, Nhật có lạnh hay không, làm việc đừng quá mệt mỏi. Biết không?” Mẹ Phó tiếp tục dạy con gái bí quyết giữ chồng.

Lời mẹ Phó dặn còn văng vẳng bên tai, Phó Quan Nhã đã học thuộc lòng..... Đã ăn cơm chưa, Nhật có lạnh không, phải mặc nhiều quần áo, đừng quá sức.....

Ngày thứ nhất, Phó Quan Nhã ngồi nghiêm chỉnh trong nhà, trấn thủ trên ghế sa lon, đợi. Điện thoại bàn mãi không vang.

Ngày thứ hai, cô kiểm tra xem dây điện đã cắm chưa, cầm ống nghe lên, vẫn có tiếng ‘đô đô’ như thường, nhưng mãi vẫn không vang.

Ngày thứ ba, tiếng chuông điện thoại vang lên, vọng khắp căn nhà. Nó rớt cuộc vang lên, nhưng Phó Quan Nhã không chạy tới nhận, bởi vì người gọi điện, là cô.

Cô dùng di động gọi thử, xác nhận xem điện thoại bàn có đổ chuông được hay không.

“Đều tại mẹ hết, cứ dặn tới dặn lui, làm mình cho là anh ta sẽ gọi thật...” Mới có sự chờ đợi.

Cô chưa từng chờ điện thoại của ai, nên không biết việc ‘chờ’ này lại khiến người ta phập phồng sốt ruột đến vậy, như bị kiềm chế, không dám ra ngoài, đi toilet cũng vội vã, ngủ trưa cũng mơ thấy điện thoại đổ chuông..... Còn nghĩ xem lúc nghe điện thoại nên nói những gì.

Có mong đợi, mới có thất vọng.

Sau đó, cô không đợi nữa.

“Mình đã nói rồi mà, anh ta sẽ không gọi về đâu.” Tâm tình cô đột nhiên thoải mái hẳn.

Cô rất thích ngôi nhà mới này, thích nhất là ghế sa lon ở phòng khách, vừa dài vừa mềm, nằm lên đó, đắp thêm tấm chăn sẽ vô cùng ấm áp, đọc sách, xem ti vi, hay ngủ gì đều là một loại hưởng thụ.

Cô rất không thích cái cảm giác lo lắng, mong chờ của mấy ngày trước.

Phó Quan Nhã hoàn toàn không biết.....

Điền Hân Viêm về nước trước dự kiến một ngày.

Tiến độ công việc nhanh hơn kế hoạch, anh từ chối hết các cuộc xã giao vô dụng, thị sát xong mấy công trình thì lập tức kêu bí thư đặt vé máy bay, giao việc còn lại cho thư ký xử lý.

“Anh sốt ruột quay về?” Thư ký vô tâm chọc một câu.

Điền Hân Viêm không phủ nhận, chỉ yên lặng trừng thư ký một cái.

Sốt ruột quay về....

Căn nhà kia, đối với anh mà nói, không khác gì một khách sạn năm sao cao cấp.

Đi về, chỉ để có thể nằm lên giường, ở lâu chỗ nào một khoảng thời gian anh đều thấy chán.

Nhưng giờ, biết còn một người khác đang ở trong căn nhà kia chờ anh về, đó là nhà của ‘bọn họ’, trong lòng bỗng kích động và nôn nóng, ngay cả anh cũng thấy ngạc nhiên.

Mấy ngày nay cô làm gì, có ăn cơm đúng giờ không?

Biết rõ cô không phải trẻ con, đói bụng hay lạnh đều có thể tự lo, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng những chuyện nhỏ như vậy thay cô.

Điền Hân Viêm càng nghĩ càng không yên lòng, biến thành tự hù dọa mình bằng những suy nghĩ lung tung. Tưởng tượng cô đói bất tỉnh trên giường, không một người trong nhà, không có ai giúp đỡ.....

Máy bay vừa hạ cánh, Điền Hân Viêm lập tức kêu lái xe chạy thẳng về nhà.

Nghênh đón anh là.....

Một đồng bừa bọn!

Trộm vào nhà?

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Điền Hân Viêm.

Từ ngoài cửa, giày dép tán loạn, đông một chiếc, tây một chiếc, áo khoác vo thành một đống hồng phấn, hộp khoai tây chiên, một nửa quả quýt ăn dở, nửa bình nước ngọt còn dư, toàn bộ chất chồng trên kệ để giày.

Trên nền gạch sứ, có mấy cái vật thể màu sắc rực rỡ..... Chắc hẳn là vớ dơ.

Chiến trường vẫn tiếp tục lan đến phòng khách.

Phòng khách trước nay không nhiễm một hạt bụi, giờ đây truyện tranh nằm rải rác. dien* đàn^ le ~quý đôn Từng đồng truyện nhỏ trên sàn nhà, ghế sa lon, có nằm có đứng, có sắp ngã, có đã ngã trượt thành một hàng.....

Đồ ăn vặt vương vãi khắp nơi, biểu thị người ăn nó đã từng có mặt ở đó. Trên đầu đĩa là một bọc snack, bên cạnh hồ cá là một bọc mực sợi, bên công tắc điện là một bọc đậu rang, trên ghế sa lon là..... Phó Quan Nhã đang ngủ rất ngon.

Tay trái cô đặt trên bụng, cầm một lon cá hạnh nhân nhỏ đang nghiêng góc bốn mươi lăm độ, chỉ cần cô động đậy một tí là cả lon cá nhỏ sẽ văng đầy xuống thảm.

Phó Quan Nhã đột nhiên lật người. Điền Hân Viêm phản ứng cực nhanh, ngăn chặn bi kịch xảy ra, một tay chụp lấy cái lon, một tay giữ cô lại để cô không lăn từ sa lon xuống đất.

Phó Quan Nhã chậm rãi tỉnh lại, mắt nửa khép nửa mở.

Cô mơ màng thấy anh, cứ tưởng mình đang nằm mơ, đưa tay lau nước miếng trên khóe miệng, ôm gối ôm, nghiêng đầu, nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Năm giây sau, cô chuyển người lại, trợn to mắt nhìn anh, giống như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Một giây sau, cô lập tức ngồi bật dậy, tóc tai rối bời, cộng thêm vẻ mặt hoảng hốt, rất giống như diễn viên hài trong ti vi.

“Anh..... Anh..... Anh đã về! Ngày thứ bảy rồi hả? Mình ngủ một mạch hai ngày luôn sao?” Câu nói cuối cùng cô chỉ lẩm bầm trong miệng.

Phó Quan Nhã vội vàng dọn dẹp đống hỗn loạn trên bàn. dien@dan \$le quy%don

Điền Hân Viêm tinh mắt phát hiện dưới bàn có một đôi chân trần đang cố gắng đá rác vào dưới bàn, nhằm tiêu diệt chứng cứ.

“Anh về trước một ngày.” Mới có thể tận mắt thấy..... Tình cảnh bi thảm này.

“A..... Em dọn xong ngay đây!”

Kế hoạch của cô vốn là từ ngày mai bắt đầu dọn dẹp, khôi phục căn nhà chỉnh tề sạch sẽ như trong ấn tượng của anh, không ngờ kế hoạch có biến, thất sách!

Phó Quan Nhã nhét từng chồng truyện tranh vào thùng giấy, đẩy vào nhà kho, miệng vừa lẩm bầm “Xin lỗi!”, vừa nhận đồ ăn vặt vào túi xốp, cũng cho vào nhà kho nốt.

Điền Hân Viêm nhìn theo bóng lưng bận rộn giữa phòng khách và nhà kho của cô.

“Tại sao lại bỏ vào nhà kho? Truyện có thể để lên giá, còn đồ ăn thì cất trong bếp.” Điền Hân Viêm đi theo Phó Quan Nhã vào nhà kho, thấy trong đó có mấy thùng quần áo và truyện bèn nói.

Phó Quan Nhã thoáng ngạc nhiên, bỗng nghe anh nói tiếp, “Đây cũng là nhà của em. Em cứ tùy ý sử dụng, không cần sự đồng ý của anh.”

“Nhưng..... Trên giá sách của anh, bày truyện tranh được không?” Trên giá sách sát tường toàn là những quyển sách chuyên ngành thần thánh, tản ra về bài xích những cuốn sách ngoài xâm chiếm.

Cô sợ mấy cuốn truyện tranh của cô sẽ..... tự ti.

13. Chương 13: Chương 2.5

“Sao không được? Sách nào cũng là sách thôi! Tự em chọn mấy kệ để sắp đi!” Điền Hân Viêm ôm thùng sách đến phòng sách. Phó Quan Nhã ngoan ngoãn theo sau.

Cô thấy anh khom lưng muốn lấy truyện đặt lên, vội nói, “Em tự làm được rồi....” Trong thùng có rất nhiều truyện cô không dám cho anh thấy.

A.... Cái bìa cuốn truyện anh đang cầm..... Cô vội vàng giật lại, tự mình sắp.

Quyển truyện trong tay anh tên là ‘Đừng, em không muốn!’, phía trên có một vòng đỏ ‘H’, cô không cho anh cơ hội nhìn đã giật đi. Loại truyện này rất nhiều, nhiều đến nỗi cô không biết nên bịt bìa sách, bịt tên sách, hay là bịt hai mắt của anh của anh không thấy đây.

“Em tự sắp!” Cô nhắc lại lần nữa, ôm lấy thùng truyện, không cho anh đụng vào.

Điền Hân Viêm cũng không kiên trì, dọn mấy món đồ trên kệ đi. “Nhiều đây tầng này chắc đủ rồi đúng không? Có vài cuốn đã lâu anh không đụng tới rồi, anh sẽ cất nó đi.” Anh nhường một nửa không gian của kệ cho cô.

Tiếp theo, anh lại đến nhà kho, bưng thùng quần áo của cô đến tủ quần áo, đẩy đồ vest và áo sơ mi của anh sang bên trái, để chỗ treo đồ của cô lên.

Trong một dàn đen trắng đơn điệu, đột nhiên gia nhập thêm nhiều màu sắc rực rỡ..... Các loại áo thun nhiều màu như cầu vồng, quần dài màu xanh dương, quần lửng màu hồng.

Giống như anh và cô, hai màu sắc không hề liên quan, nhưng đứng cùng một chỗ vẫn không thấy phản cảm.

“Nhà rất rộng, em thấy thiếu gì thì cứ mua, mọi vật trong nhà, em đều có quyền sắp xếp lại, đừng tự cho mình là người ngoài.” Trong mắt anh có chút trách cứ, thấy cô nơm nớp lo sợ đưa toàn bộ đồ của cô vào nhà kho, anh rất không vui.

Phó Quan Nhã thấy Điền Hân Viêm tức giận, ngoan ngoãn không dám mạnh miệng, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã nghe.

“Mấy ngày qua, ngày ba bữa, em đều ăn mấy thứ này?” Anh lại hỏi.

Cô vội vã khoát tay phủ nhận, “Không, không! Em có ăn cơm. Mẹ cho rất nhiều đồ ăn, không tin anh đến tủ lạnh kiểm tra đi.....”

Thỉnh thoảng có lúc ăn nhiều đồ vật quá, khiến bữa chính ăn không vô, nhưng chuyện này không thể nói thật cho anh biết được.

Anh làm gì mà quần đống quần tây dũ vậy? Cha cô còn không như vậy nữa kìa!

Làm như để chứng thật lời cô, Điền Hân Viêm đi lại tủ lạnh xem xét.

Quả thật có đồ ăn. Trong tủ lạnh vốn rộng tuếch đã được lấp đầy khoảng tám phần. Nhưng trong đó cũng không thiếu những món dinh dưỡng thấp lại nhiều ca lo ri.

Anh liếc cô một cái, cô cười hì hì, đáng vẻ nịnh nọt.

“Anh muốn ăn không? Em hâm lại cho anh! Hôm qua em nấu củ cải hầm xương.....” Lấy ‘hung khí’ mẹ dùng gõ đầu cô nấu thành một nồi canh lớn.

“Anh ăn trên máy bay rồi.”

“À.” Cô gật đầu.

Phó Quan Nhã bỗng nhớ ra, suýt nữa quên mất phải thể hiện sự cảm ơn thành tâm thành ý đến một người đàn ông chăm chỉ làm việc nuôi gia đình rồi. Nghĩ vậy cô nói, “Anh đi công tác vất vả rồi!”

Anh nhìn cô chăm chăm, không ứng tiếng, hại cô tưởng mình lại nói sai cái gì.

Từ trong mắt anh, cô không thấy vẻ tức giận, nhưng vẫn không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Anh đột nhiên giúp cô vén lại mái tóc rối bời. d ã le~ quy // don Cô giật mình, hơi run một chút. Đến khi phát hiện anh chỉ đơn thuần giúp cô vén tóc, còn cô lại khấn trương quá mức, cô hơi xấu hổ, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Thì ra anh chỉ giúp cô vén tóc thôi, do cô nghĩ nhiều cứ tưởng anh muốn làm gì khác. Phó Quan Nhã thầm trách mình.

“Để tự em.....” Cô cười cười hóa giải lúng túng, vội vã đưa tay vuốt vuốt tóc.

Lấy dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử, thật sự không nên!

Nhưng những ngón tay đang vén tóc cho cô, không những không lấy ra, còn thuận thể thâm nhập càng sâu hơn, lòng bàn tay ấm áp của anh dán sát tai cô, nhẹ nhàng cọ sát.... ....

Trong lòng cô bỗng vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

Anh giống như một con báo săn, đã ngấm trúng con mồi, đang nằm trong bụi cỏ chờ thời cơ, dường như chỉ cần thấy con mồi có ý đồ chạy trốn, anh sẽ chồm lên vồ ngay.....

Mỗi một ánh mắt, mỗi một hơi thở của anh đều nói như vậy.

Phải tỉnh táo! Ngày vạn lần không được kích thích anh!

Nháy mắt, vươn lưỡi liếm môi, hay thở gấp gì đó đều không được!

“Ngồi, ngồi máy bay chắc mệt chết rồi. Anh đi tắm rồi ngủ sớm đi, em đi dọn sách của em.....”

Phó Quan Nhã đang nghĩ có nên bổ sung một câu ‘A di đà Phật’ để tiêu trừ tạp niệm của Điền Hân Viêm hay không thì..... Ngọn lửa trong mắt anh không chỉ không bị dập tắt, còn càng ngày càng lớn hơn.

Phải giữ vững tinh thần! Lúc bước đi không được uốn éo, tốt nhất là thẳng đơ như rô bốt để anh ta mất hứng luôn.....

Bàn tay sau thắt lưng cô càng ngày càng dính sát, không có ý định thả ra.....

“Em tắm rồi à?” Giọng anh rất thấp, rất nhẹ, lẫn vào hơi thở nóng rực, phất qua tóc mai cô, khiến cô run run.

“..... Tắm rồi.” Mặt cô cứng ngắc, rõ ràng không quen nói xạo.

Và kết quả của đứa trẻ nói xạo là đã bị kéo vào phòng tắm.

Ý đồ của anh hết sức rõ ràng, muốn cô làm uyên ương nghịch nước với anh.

Với người bảo thủ như Phó Quan Nhã việc này chẳng khác gì việc đi lên chỗ chật đầu! Phó Quan Nhã, tại sao mày lại tự đào hầm chôn sống mình? Sao lại nhắc anh ta đi tắm chứ? Đáng lẽ phải đọc Đại Bi Chú cho anh ta nghe mới đúng!

Trời, cô không hề biết lửa nóng của đàn ông lại dễ dàng bị gợi lên như vậy!

Một tay anh ôm cô, một tay khác thành thạo cởi hết nút áo sơ mi của anh ra.

Cởi hết của anh xong, đến phiên cởi của cô.

Anh hoàn toàn không dùng sức mạnh, chỉ dây dưa, quần lấy cô, hai tay không ngừng thăm dò khắp người cô.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve cằm và gò má cô, cảm giác nhột nhột, muốn tránh cũng tránh không được, muốn cười lại cảm thấy không đúng khiến cô khó mà chống đỡ.

Trên gương phòng tắm, phản chiếu bóng dáng của hai người, giống như hai sợi dây leo, đang quấn lấy nhau.

Cô nhìn thấy một cách rõ ràng từng cử động của anh, anh đang tán tỉnh, cầu yêu với cô.

Không dùng những lời tâm tình ngọt ngào, mà trong mắt anh, mặc dù tràn đầy nụ cười, lại không đơn thuần chỉ là cười, còn có nhiều hơn..... Bởi vì đã bắt được con mồi, chuẩn bị ăn ngấu nghiến, nên kích động.

Cô thấy trong gương là khuôn mặt đỏ bừng, toát lên vẻ ngon miệng của mình.

“Tắt, tắt đèn.....”

Phó Quan Nhã đã quá rõ Điền Hân Viêm muốn làm gì, chỉ có thể sử dụng chiêu cũ, ít nhất vẫn hỏi một ít quyền chủ động. Lần trước chiêu này có hiệu quả, hi vọng lần này.....

Anh mút một hơi trên gáy cô, tạm thời dừng lại, nói “Phòng tắm hoặc phòng ngủ.” Nói xong, anh bắt đầu kéo khóa quần của cô.

“Sao..... Sao?”

“Phòng tắm hoặc phòng ngủ, em chỉ có thể chọn một nơi tắt đèn.”

Anh lại tiếp tục mút mạnh hơn, cắn xuống cắn cổ mềm mịn của cô.

Không phải anh cố tình gây khó khăn cho cô, chỉ đơn giản vì muốn thấy bộ dáng khốn quẫn của cô. d
dle,,quy,,d@on

Một chút quẫn bách, một chút xin tha, làm tăng thêm mấy phần quyền rũ trên khuôn mặt cô.

Khổ não thêm chút nữa đi, để anh có thể nhìn thấy vẻ ngượng ngùng dễ thương của cô, mà không phải sự sợ sệt, cố tình tạo khoảng cách với anh.

Anh sẽ không thật sự ép cô, chỉ cần cô làm nũng một chút, hay tỏ vẻ tức giận, anh sẽ đồng ý tất cả yêu cầu của cô.

Đang lúc Điền Hân Viêm nghĩ vậy thì mặt Phó Quan Nhã như sắp bốc cháy, cô siết chặt nắm tay, một bộ thấy chết không sờn.... ... “Phòng, phòng ngủ!” Nói xong, cô cắn chặt răng, nhắm mắt ‘chờ chết’.

Uy hiếp của anh, cô tưởng thật!

Cô vô cùng nghiêm túc suy nghĩ thiệt hơn giữa phòng tắm vào phòng ngủ. Về phòng ngủ, tuyệt đối không chỉ là đắp chăn nói chuyện phiếm một cách thuần khiết bởi vì mắt anh đỏ rực, hừng hực lửa nóng như vậy. Nếu trong phòng ngủ sáng đèn, cô sẽ không còn chỗ nào để giấu mình, trong phòng tắm, ít nhất còn có nước, có bọt xà phòng, miếng cường che được một ít.... ...

Điền Hân Viêm bật cười.

Anh vốn định nói cho cô biết, anh chỉ chọc cô thôi, thật sự không muốn buộc cô chọn, nhưng nếu cô đã đưa ra lựa chọn, hơn nữa còn là lựa chọn sau khi đã hạ quyết tâm, cố sao anh lại không tuân theo. Vì vậy anh thuận thế diễn tiếp.

“Ác độc, háo sắc, độc tài!”

Anh đọc được nỗi oán niệm tràn ra từ cái miệng đang lẩm bầm của cô.

Điền Hân Viêm xoay mặt Phó Quan Nhã lại, hôn lên đôi môi đang mấp máy của cô.

Sau khi tắm xong anh sẽ tha cho cô?

Tắm, không đủ để thỏa mãn sự đói khát của một người đàn ông đã nhịn đói gần sáu ngày!

Lần tắm này, cực kỳ lâu, cực kỳ tốn nước. Cả người cô cơ hồ bị hơi nóng của nước, hơi nóng từ người anh nướng chín.... ....

Cả người cô bị thăm dò triệt để, sau đó được anh tắm rửa sạch sẽ, bọc trong khăn tắm, ôm về phòng ngủ.

Điền Hân Viêm hết lòng tuân thủ lời hứa, tắt đèn phòng ngủ.

Một trận hoan ái nóng bỏng khác tiếp tục diễn ra.... ...

Trong phòng tắm kia, chỉ là món khai vị.....

14. Chương 14: Chương 3.1

“Một cặp vợ chồng chỉ có quan hệ thể xác, không có tình yêu, số lần nói chuyện tâm sự đếm trên đầu ngón tay..... Số lần ấy ấy đếm không hết, không phải là hiện tượng tốt!” Phó Quan Nhã vừa cắt bánh mì nướng, vừa lầm bầm.

“Dựa vào quan hệ thể xác để duy trì quan hệ vợ chồng là không được. Ít nhất cũng phải ngồi đối mặt với nhau, tâm sự một chút về sở thích, sở trường, đam mê, thích món gì, ghét món gì, thích màu gì, ghét màu gì, rồi ăn bữa sáng với nhau, thảo luận tin tức mới nhất, hoặc là bàn về tương lai.....”

Phó Quan Nhã xoay người, cầm lấy miếng chân giò hun khói, cẩn thận cắt thành từng lát mỏng, sau đó lấy thêm một quả cà chua cắt tiếp.

“Chỉ quen thuộc thân thể và..... Những chỗ mẫn cảm của đối phương không là chưa đủ, sớm muộn gì cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn!” Phó Quan Nhã đưa tay lau nước mắt.

Đáng ghét! Giết cà chua đáng ghét..... Dám làm tao chảy nước mắt!

“Khi anh ta chơi chán rồi, tìm được một cô gái khác tươi mới hơn, cuộc hôn nhân này biết dựa vào cái gì để duy trì chứ?”

A a a, sao cô lại than thở như bà cụ tám mươi tuổi thế này!

Làm như cô sợ ngày đó tới vậy.....

“Không đúng! Không phải mình không buông được! Chẳng qua nếu đã là vợ chồng, thì hai người phải cố gắng để khiến cuộc hôn nhân này thật ngọt ngào, hạnh phúc giống như những cặp vợ chồng bình thường khác.... ....”

Phó Quan Nhã bỗng ngừng cắt, ngạc nhiên với lời nói vừa rồi của mình.

Thật ngọt ngào, hạnh phúc giống như những cặp vợ chồng bình thường khác.....

Cô không hề có chút bài xích nào với ý nghĩ đó.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mới sáng tinh mơ cô đã vào bếp, chiến đấu với một đồng đồ ăn.

Chiên trứng, cắt chân giò hun khói, cắt cà chua, rửa rau xà lách, trộn salad cá, nướng bánh mì.....

Bánh sandwich đúng chuẩn vợ hiền, phiên bản ‘VIP’ đã được bày lên bàn.

“Phó Quan Nhã, mày thật hoàn mỹ!” Cái này có tính là mèo khen mèo dài đuôi?

Mình khen mình không chưa đủ, phải đợi ‘chủ gia đình’ rời giường, xuống lầu, khen một lần nữa cô mới cam tâm.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới!

“Hôm nay em dậy sớm vậy?” Tiếng Điền Hân Viêm vang lên sau lưng Phó Quan Nhã.

Cô luôn ngủ trễ hơn anh. Mấy ngày đầu dù ngủ say anh vẫn có thể cảm giác được sự căng thẳng và lúng túng của cô, nhưng gần đây đã có dấu hiệu càng ngày càng giảm bớt, đối với anh mà nói, đây là một chuyện tốt.

Khi anh lặng lẽ ôm cô vào ngực, cô cũng không giật mình tỉnh dậy nữa, còn có thể tự động điều chỉnh tư thế cho thích hợp.

Sáng sớm tỉnh lại, không thấy khuôn mặt khi ngủ của cô, anh lại hơi..... Không quen.

“Chào buổi sáng!” Nụ cười của cô rất ngọt.

“Em đã làm sandwich nè, anh muốn uống sữa tươi hay cà phê?”

Điền Hân Viêm nghe vậy, nhìn bữa sáng phong phú đã được bày trên bàn, nở nụ cười, cho đến khi..... Người thấy mùi cá hộp nhàn nhạt trong không khí, mày anh bỗng cau lại. Bước chân đã đến gần cũng dừng lại, thậm chí bắt đầu bước lùi.

“Salad cá?”

“Cá hộp?” Anh nghiêng rằng khi nói ra ba chữ này.

“Cà rốt và salad trộn đều, thêm cá hộp, vị rất ngon!” Cô rất thích.

“Đó là đồ ăn của mèo.” Anh nói gần từng chữ.

“Phốc, hì hì, đồ ăn mèo và người ăn khác nhau....” Chỉ có một mình cô cười, sắc mặt của anh vẫn rất âm trầm.

Phó Quan Nhã phát hiện Điền Hân Viêm hơi lạ, bèn vội vàng nói, “Anh không thích ăn, vậy em làm một phần không có cá cho anh, nhanh thôi....”

“Em không cần dậy sớm làm những thứ này, bữa sáng tôi sẽ tự xử.” Nói xong, Điền Hân Viêm xoay người, đi thẳng ra cửa chính.

“Anh.... .. Không ăn?”

“Không.” Điền Hân Viêm không thèm quay đầu nói.

Sau tiếng đóng cửa là sự yên lặng vô hạn.... ..

Niềm mong đợi lúc đầu và mấy miếng sandwich tươi ngon trên bàn đều bị vứt bỏ.

Phó Quan Nhã sững sờ đứng ngơ ra mấy chục giây.

Lần cãi nhau đầu tiên của hai vợ chồng.

“Chỉ vì cá hộp?” Chút chuyện nhỏ vậy mà cũng giận..... Có cần khoa trương tới mức đó hay không?

Mặc dù anh không nói lời độc ác nào, cũng không đập bàn đá ghế, nhưng vẻ mặt anh.... ..

Cô nhìn về cửa chính, oán trách, “Không thích ăn thì thôi ai ép! Đã nói sẽ giúp anh làm một phần không có cá rồi..... Tôi là người có tự trọng, chuyện mình không làm được sẽ không ép người khác phải làm!”

Phó Quan Nhã cảm thấy uất ức nhiều hơn là tức giận, nhưng nói không tức lại là gạt người.

Ngày hôm qua đặc biệt đi mua đồ đủ hết, hôm nay lại cố gắng dậy sớm, rón ra rón rén xuống giường để không đánh thức anh, đi tắm xong, làm một bàn đồ ăn lớn, không được khen thì thôi, còn bị trưng ra bộ mặt lạnh như tiền.

Đây là lần đầu tiên sau ngày cưới, anh tỏ vẻ tức giận với cô....

Tim, bỗng thấy đau đau.

“Tự nhiên bị hung vô cớ, ai cũng sẽ thấy đau ngực mà..... Không, không đau, chỉ là không thoải mái mà thôi!” Cô tự thuyết phục mình.

Dù cô giỏi nhịn đến đâu, cũng không tránh được việc kéo mạnh ghế ra, cầm hận ngồi xuống, cầm sandwich lên, cắn một miếng to để phát tiết sự tức giận.

Vừa nhai vừa mắng Điền Hân Viêm, vừa tự khen tài nấu ăn của mình, sandwich rất ngon.

Hình như, không ngon như cô tưởng.... ..

Nhưng, cô tuyệt đối sẽ không lãng phí thức ăn. Anh ta không ăn, vậy cô sẽ ăn, sáng ăn, trưa ăn, tối cũng ăn!

Đồng thời, cô không quên lấy điện thoại di động ra, mở mục ghi chú, viết vào, ‘rất ghét cá, nghe thấy mùi cá đã lập tức trở mặt.’

Phía trên còn có những hàng ghi chú của cô về Điền Hân Viêm.

Thích ăn thịt.

Ăn cơm nhất định phải chang canh.

Rất biết quý trọng thức ăn, sẽ ăn sạch sẽ đồ ăn. (Ngoan!)

Nói tiếng Nhật rất lưu loát. (Sau này đi Nhật, không sợ không có phiên dịch ^_^)

Điền Hân Viêm ăn kem! Tổng giám đốc thích ăn kem ư? (OoO)... ... (Thời khắc lịch sử đã bị mình chộp được! Cứ tưởng rằng anh ta không thể ăn đồ ngọt!)

Thói quen sinh hoạt không bình thường! (Rõ ràng là người lười biếng như mình đây, mới gọi là không bình thường)

Anh ta mặc áo jacket trông bảnh quá! Quả nhiên người cao có khác! (Đáng ghét! Áo khoác của anh ta còn dài hơn cả mình, lần sau phải mua áo sơ mi màu hồng phấn cho anh ta mới được ^_^)

Tất cả đều là chuyện rất nhỏ trong cuộc sống hàng ngày.

Cô vừa ghi chép vừa phối hợp với những biểu tượng cảm xúc, tỉ mỉ ghi nhớ tất cả những điều cô quan sát được về Điền Hân Viêm.

Viết xong ghi chú mới nhất, mắt cô bỗng mờ mờ, “Không ngờ, mới đó đã bắt đầu nhớ những tính xấu của anh ta....” Cuộc hôn nhân này có thể kéo dài qua một năm không?

Cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Thư ký lén dụi mắt, nhưng dù có dụi thế nào cũng không xua tan được ‘cảnh kỳ lạ’ trước mặt.

Tổng giám đốc của mình..... Đang ngẩn người?!

Tay cầm báo cáo, ánh mắt lại trống rỗng, tầm nhìn hoàn toàn không nằm trên xấp tài liệu.

Thư ký lặng lẽ lấy di động ra, định chụp khoảnh khắc lịch sử này lại để chia sẻ với các chị thư ký trong phòng.....

“Làm gì?” Động tác của thư ký quá bắt mắt, đã bị tổng giám đốc bắt ngay tại trận.

Điền Hân Viêm phóng ánh mắt đờ đờ sát khí tới người thư ký.

“Em đang nhắn tin.” Thư ký ra vẻ vô tội cười một tiếng, làm bộ như không có gì xảy ra.

Tổng giám đốc lại tiếp tục nhìn vào tài liệu.

“Tổng giám đốc, hôm nay..... Có ai mua bữa sáng vị cá cho anh hả?” Thư ký hỏi vậy là vì cậu cũng đã từng là nạn nhân của ‘vị cá’ kia.....

Tổng giám đốc của cậu rất ít nổi giận, cùng lắm chỉ là trừng người ta với ánh mắt lạnh lẽo, còn chọc tới mức đập bàn mắng to thì không hề dễ tí nào, chỉ duy nhất có một việc..... Khổ nỗi, cậu lại phạm phải....

15. Chương 15: Chương 3.2

Một buổi sáng nào đó, để kịp giờ đi công tác, thân là thư ký thân thiết, tất nhiên cậu phải chuẩn bị bữa sáng cho tổng giám đốc.

Salad mười hai loại rau củ, thơm ngon, bổ dưỡng, mới lạ, một phần to ụ, bảo đảm đủ no cho một người đàn ông, kết hợp với cà phê đen để bắt đầu một ngày mới đầy sức sống!

Cậu cung kính ‘dâng’ lên, lại dỗi lấy ánh mắt lạnh lùng của tổng giám đốc và vẻ mặt tức giận nói, “Từ ngày mai, cậu không cần tới đây làm nữa!”

Vì món salad vị cá kia!

Salad vị cá mặc dù thoát khỏi thảm trạng vắng đầy đất, nhưng đã bị hất lăn lông lốc mấy vòng trên lối đi bộ.

“Không được lãng phí thức ăn! Cậu ăn hết đi!”

Tổng giám đốc vừa mới dứt lời thì một chiếc xe máy thắng không kịp, cán ngang qua túi salad.... .... Thật đúng lúc.... ..

Cuối cùng, thư ký nén lệ, từng miếng, từng miếng, ăn sạch bách món salad đã bị cán như kia.

Chỉ vì một ít cá hộp thôi sao? Thư ký điên cuồng hô thầm.

Từ đó về sau, thư ký ghi lòng tạc dạ, ‘Tổng giám đốc có mối thù không đội trời chung với ‘vị cá’!

Hôm nay khiến tổng giám đốc lộ vẻ mặt tức giận, tám phần có dính tới ‘vị cá’.

“Nếu như ‘vị cá’ là món anh cực ghét. Anh hãy nói trước ‘Tôi ghét ăn cá’ thì tốt hơn!” Em tin sẽ không có tên nào vẫn ngu ngốc tới mức đưa món có vị cá đến trước mặt anh đâu! d.d.,> lle?quý đônThư ký không dám oán trách lộ liễu, chỉ dám nghĩ thầm.... ..

“Không phải tôi ghét cá, tôi chỉ ghét cá hộp.” Điền Hân Viêm tức giận sửa đúng.

Tất cả những món có vị cá hộp, anh đều ghét.

“À, vậy anh cứ việc nói thẳng, ‘Tôi ghét cá hộp’, tránh cho người ta tốt bụng mua về, còn không hiểu tại sao bị anh mắng, mà chính anh cũng khó chịu.... ..” Trong một đồng ‘người ta’ đó, tuyệt đối bao gồm cả thư ký cậu!

Cậu thật không hiểu nổi, đời trước tổng giám đốc bị cá hộp độc chết hay bị cắt cổ họng chết, mà kiếp này lại ghét cá hộp tới vậy?

“Dù sao, người ta cũng không phải là con giun trong bụng anh..... Ý em không phải là trong bụng anh có giun.....” Cho ví dụ bị lỗi! Hồng bét!

Thư ký lại bị trừng.

Thư ký cảm thấy cuộc sống thật khó khăn, nhưng, ai bảo cậu nhận tiền lương của người ta làm chi.... ..

“Anh không nói rõ, ai biết được anh thích cái gì, ghét cái gì. Tự nhiên bị giận, người ta sẽ rất khổ sở đó.... .. Người ta đang nhiệt tình đưa cho anh, anh lại hắt một chậu nước đá vào.....”

Thư ký ôm tài liệu đi, vừa bước ra cửa vừa nói vài câu, âm lượng không hề nhỏ.

Bị dội nước đá. Nụ cười cương lại trên mặt cô, ánh mắt sáng ngời bỗng âm đạm.

Hình ảnh đó cứ hiện lên trong đầu Điền Hân Viêm.

Anh đã hù cô.

Cô đang cười rất ngọt ngào, vui vẻ, khoe thành quả cô làm được sau khi thức dậy thật sớm.... ..

Cô tự tay làm bữa sáng cho anh, rõ ràng là anh vừa mừng vừa mong chờ, rõ ràng hành động này của cô ít nhiều thể hiện đối với cuộc hôn nhân này, cô muốn cố gắng hết sức.....

“Phải chính miệng nói cho cô ấy biết....” Điền Hân Viêm tự nói.

Nhưng nếu nói ra, sẽ bị hỏi tại sao không thích cá hộp.

Khi đó không thể nhẹ nhàng nói câu ‘Anh ghét mùi tanh’, hoặc ‘Anh từng ăn phải xương cá trong cá hộp, sém chút bị thủng cổ họng’ gì đó là được.

Anh không muốn cho cô biết nguyên nhân.

Về kí ức anh muốn quên nhất, kí ức anh nhớ lại vẫn thấy sợ.

Điền Hân Viêm kéo tóc mình.

Về mặt bị tổn thương, luống cuống không kịp phản ứng của cô..... Cứ hiện ra trước mắt anh, không cách nào xua đi được. “Tự nhiên phản ứng mạnh như vậy làm gì, cứ làm bộ không có chuyện gì, đợi cô làm một phần salad khác không phải tốt rồi sao?” Nói thì thật dễ dàng, nhưng anh chưa một lần làm được.

“Quả nhiên, những chuyện kia giống như ác mộng, vẫn dây dưa anh, để mỗi lần anh gặp phải, đều sẽ mất đi không chế....” Điền Hân Viêm nắm sâu mười ngón tay vào mái tóc, nặng nề tự nói.

Anh lo lắng khi cô tình nguyện cố gắng vì cuộc hôn nhân này, thái độ dễ giận của anh sẽ làm cô tổn thương....

Phó Quan Nhã là một cô gái dễ bị tổn thương vậy sao?

Tất nhiên là không!

Mới nhìn thì cô như một quả hồng mềm, trên thực tế, lại là một trái ổi cứng.

Cô luôn mỉm cười, ít khi cự tuyệt yêu cầu của người khác, không thích cãi cọ, giống như luôn nhẫn nhục chịu đựng, dù bị cho leo cây, cũng có thể giữ vững tinh thần, đi ăn một bữa ngon, nhưng khi chạm đến điểm giới hạn của cô, cô tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Mẹ cô từng nói, tính cô tuy dịu dàng, nhưng rất cố chấp, không khác gì một con trâu.

Từ trước tới giờ, một lần duy nhất cô không kiên trì, chính là việc kết hôn với Điền Hân Viêm.

Cô không cách nào phủ nhận, cô vẫn là có chút..... Thích anh, nếu không, dù ai khuyên hay ép, cô nhất quyết sẽ không gật đầu.

Đây là kết luận cô giật mình phát hiện sau khi nghĩ miên man cả ngày. Mình có khuynh hướng thích bị ngược đãi? !

Một người đàn ông chỉ thấy trên ti vi, bị cho leo cây mấy lần, cũng có cảm giác ‘thích’ cho được?

Chẳng lẽ bởi vì khuôn mặt của anh?

Không đúng, nếu chỉ vì khuôn mặt, Hạ Phồn Mộc còn đẹp hơn anh nhiều, khuôn mặt anh quá nghiêm túc, khi không cười thì vừa cứng vừa lạnh như một tấm gỗ, tính tình lại không hòa ái.....

“Chỉ vì mấy miếng salad vị cá đã muốn hạ gục mình? Phó Quan Nhã em sẽ để cho anh thấy em ‘siêu’ tới cỡ nào!” le@quy „, đôn... Bình thường chỉ là cô không có cơ hội để thể hiện thôi, chứ một khi quyết tâm thì sâu gạo cũng có thể trở thành siêu đầu bếp!

Sau khi chiến đấu xong với một đồng dao thốt, nổi niêu.....

Phó Quan Nhã quên cả cởi tạp dề, ôm bốn hộp cơm còn nóng hôi hổi nhảy lên tắc xi, chạy thẳng tới công ty Điền Hân Viêm.

“Không được tức giận! Nhưng càng nghĩ càng giận..... Rõ ràng người không nói lý là anh ta, phát giận lung tung cũng là anh ta, sao mình lại cảm thấy ánh mắt của anh ta thật kỳ lạ, giống như.....”

Bị uất ức.

Hại tim cô cứ nhói từng cơn.

Đầu cô như bị thiêu cháy, nóng hừng hực, cô quyết tâm phải tìm cho ra món anh thích.

Vì vậy, sau khi ăn hết một bàn sandwich, cô lập tức triển khai hành động. Sườn heo rán, gà chiên, thịt kho tàu, cần tây xào, cá sốt dầu hào, đậu hũ sốt cà chua..... Tất cả những món sở trường của cô đều được hoàn thành nhanh chóng trong một buổi sáng. Sau đó phải dùng cả bốn hộp cơm mới đựng hết đồ ăn.

Cô không tin anh có thể kiêng ăn nhiều món đến vậy!

Lúc Phó Quan Nhã đến trước cửa công ty Điền Hân Viêm, hộp cơm vẫn còn nóng.

Nhưng sai lầm lớn nhất là cô không đủ hiểu biết về nơi anh làm việc.....

Công ty cha cô là công ty vật liệu xây dựng, quanh đi quẩn lại chỉ có mười người, có ai tới tìm chỉ cần hô một tiếng là bên trong nghe thấy chạy ra.

Còn lúc này, cô đang bị ngăn ở chỗ quầy tiếp tân, không được vào sâu hơn.

Cô từng nghe cha nói, công ty Điền Hân Viêm là công ty xây dựng công trình, nhưng to đến mức này thì có hơi quá.....

Sảnh trước rất rộng rãi, trên tường thủy tinh treo đầy ảnh chụp các công trình công ty đã xây dựng, cả mấy chục bức, bức nào bức nấy đều to đùng.

Ở giữa sảnh lớn, có một mô hình kiến trúc thu nhỏ đường phố, cây cối, người đi đường và cả xe cộ, trông rất sống động.

“Cho hỏi công ty cô có người tên Điền Hân Viêm không?” Phó Quan Nhã hỏi nhân viên tiếp tân.

“Có.” Không có Điền Hân Viêm cũng sẽ không có công ty này, bởi vì đó là tên của tổng giám đốc!

“Tôi là vợ của anh ấy, có thể cho tôi biết phòng làm việc của anh ấy ở lầu mấy không?” Phó Quan Nhã cười hỏi.

“Vợ... tổng giám đốc?” Cô tiếp tân kinh ngạc hỏi. Cô biết tổng giám đốc mới kết hôn, nhưng nhân viên cấp thấp như cô không được mời, do đó chưa từng thấy mặt vợ tổng giám đốc....

Tổng giám đốc..... Nghe oách quá! Phó Quan Nhã thầm nghĩ.

Sau này, mình cũng tự mở công ty. Tổng giám đốc, trưởng phòng hành chính..... Gì gì đó mình kiêm hết, thử cảm giác được người ta gọi là ‘tổng giám đốc’ nó ra sao!

16. Chương 16: Chương 3.3

Cô tiếp tân ngạc nhiên nhìn Phó Quan Nhã từ trên xuống dưới một lần.

Từ đầu..... Kẹp hình con cá bằng nhựa giá rẻ, kẹp cao mái tóc lên, vài sợi tóc bướng bỉnh rơi ra, lắc lắc sau đầu cô!

Đến chân..... Áo thun rộng, quần jean, đeo tạp dề hoạt hình.

Kết hợp với khuôn mặt non nớt, giống hệt học sinh.....

Rõ ràng là tạo hình của một sinh viên vừa học vừa làm.

Vợ của tổng giám đốc? Giống không?

Quét xong, cô tiếp tân giả bộ cười nói, vẻ mặt vẫn lịch sự như cũ, “Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ? Phòng bí thư không báo hôm nay tổng giám đốc sẽ có khách.”

Tổng thư ký đã dặn, gặp người ăn mặc giản dị có thể là nhà giàu giả bộ nên không thể trông mặt mà bắt hình dong. Nhưng tổng thư ký chưa dặn đối với những cô gái mặc kiểu học sinh tới cửa nói là ‘vợ của tổng giám đốc’ thì phải chiêu đãi như thế nào?

“Tôi tới đưa cơm cho anh ấy.” Phó Quan Nhã giơ bốn hộp cơm trong tay lên.

“Nếu cô là vợ tổng giám đốc, có thể phiền cô bấm điện thoại gọi cho tổng giám đốc một tiếng không ạ? Sau đó lại nhờ phòng bí thư gọi xuống đây một tiếng tôi mới có thể cho cô đi lên....” Ngụ ý, rất nghi ngờ thân phận của Phó Quan Nhã.

“Đúng, điện thoại di động....” Ý kiến hay! Phó Quan Nhã hết sờ đông lại sờ tây, mấy cái túi đều trống không.

A, lúc nấu cơm cô đã quăng di động lên bàn.

Số di động của anh, “Chín....” phía sau là gì nữa, cô thật sự không nhớ nổi.

Phó Quan Nhã gãi gãi ót, cười nói với cô tiếp tân, “Tôi không mang di động theo, cô có thể gọi lên giúp tôi không, nói là ‘Phó Quan Nhã gọi’...”

“Thật xin lỗi, không thể được!”

Đùa à? Vừa nghe đã biết là lừa gạt! Loại việc nhỏ này mà cũng gọi lên phòng bí thư, thì cái chức tiếp tân nhỏ nhỏ này của cô còn giữ được sao?

Phó Quan Nhã thấy cô tiếp tân lịch sự trả lời, cũng không thể làm khó người ta, chỉ có thể chậm rãi bước ra cửa chính, đi về phía bồn cá, định bụng chờ tới giờ cơm trưa, may ra có thể gặp được Điền Hân Viêm. Tổng giám đốc thì cũng phải ăn cơm chứ?

“Công ty lớn thiệt là nhiều quy tắc..... Chút nữa cơm sẽ nguội hết mất.” Phó Quan Nhã nhỏ giọng nói.

Đến giờ cơm trưa, nhân viên bắt đầu lục tục đi ra. Phó Quan Nhã tập trung nhìn rõ từng người, sợ bỏ lỡ Điền Hân Viêm.

Nhưng mãi vẫn không thấy anh.

“Điền Hân Viêm rất cao, nên rất dễ thấy..... Nãy giờ chưa thấy ai cao như anh cả.” Điền Hân Viêm như hạc trong bầy gà, muốn bỏ lỡ cũng khó. Có con gà nào cao như vậy sao?

“... .. Đã trễ thế này còn không đi ăn cơm?” Phó Quan Nhã tiếp tục ngó tới ngó lui.

Những nhân viên đi ăn cơm giờ đã về khiến Phó Quan Nhã càng nóng nảy.

Anh không phải mê làm tới mức quên đói luôn chứ? Như vậy sẽ hại dạ dày lắm!

Lại một nhóm nhân viên trở về, lần này Phó Quan Nhã lên vào giữa bọn họ, vừa lúc trong đó có hai người đàn ông to con, hoàn toàn che khuất người cô, giúp cô thành công bước vào thang máy!

Nhưng một vấn đề khác lại ập đến, Điền Hân Viêm ở lầu mấy?

Hiểu biết của cô về anh quả thật ít đến đáng thương!

Càng lên cao, trong thang máy càng ít người dần, cho đến lúc chỉ còn lại một mình Phó Quan Nhã. Thang máy ngừng ở lầu nào cô cũng ngó thử xem có phòng tổng giám đốc hay không.

Đến lầu mười ba.

Cô nghe thấy tiếng còi và ở hành lang bên bước ra khỏi thang máy, đi thẳng đến chỗ đó.

Không phải vì cô tò mò mà vì cô nghe thấy một giọng nói rất quen.

“..... Hạ Phồn Mộc!” Quả nhiên là cậu ta! Giọng nói giống như đang cười khê kia trừ cậu ta còn có thể là ai khác!

Phó Quan Nhã đi tới, thấy Hạ Phồn Mộc đang đứng đó, tóc đen dài qua vai, sợi tóc vừa mảnh lại sáng, để mặc nó tự do buông sau lưng, dáng người cao lớn, mặc một bộ vest đơn giản lại trông rất sang trọng.

Từng đường nét trên khuôn mặt Hạ Phồn Mộc, nhìn riêng thấy đẹp, hợp lại càng đẹp hơn. Ví dụ như lông mày, nên phối hợp với đôi mắt kia, mà lỗ mũi và cái miệng kia đặt trên gương mặt khác lại không thấy đẹp như vậy.

Hạ Phồn Mộc ngồi bắt chéo chân trên sa lon, híp mắt, nở nụ cười, nhìn chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Hạ Phồn Mộc cũng phát hiện ra cô “Nhã Nhã!” giọng ngọt như đường dính.

Hạ Phồn Mộc đứng lên, không quan tâm người khác, đi thẳng về phía cô.

Nếu như nói nụ cười vừa rồi của Hạ Phồn Mộc là nắng cuối ngày thì khi thấy cô nụ cười của anh chính là mặt trời giữa trưa tháng chín, nóng rực và chói mắt.

“Sao cậu lại ở đây?” Phó Quan Nhã hỏi.

“Câu này phải để tôi hỏi mới đúng..... À không, cũng không khó hiểu, dù sao cậu cũng coi như bà chủ, tới công ty tham quan là rất bình thường.” Hạ Phồn Mộc mỉm cười nói.

Bà chủ có kẹp tóc hình con cá và đeo tạp dề..... Rất đặc biệt.

“Nhã Nhã, sao cậu lại thừa dịp tôi ra nước ngoài mà gả cho người khác?” Hạ Phồn Mộc làm vẻ mặt bị ‘vứt bỏ’, buồn bã nói, “Hơn nữa còn gả cho tên Điền Hân Viêm đó?”

“Tôi không nghe nói hai người quen nhau từ trước, dùng một cái đã kết hôn..... Cậu bị anh ta bức cưới? Hay cha cậu thiếu nợ hơn tỷ, phải gả con gái lấy tiền?” Hạ Phồn Mộc suy đoán.

“Không phải!” Phó Quan Nhã rất muốn hỏi: Cậu là fan cuồng của tiểu thuyết ngôn tình à? Nếu không sao có thể nghĩ ra những tình tiết kiểu này?

“Hay là, cậu và anh ta đã biết nhau từ lâu?”

“Cũng không phải!”

“Cũng đúng, nếu cậu đã quen anh ta từ lâu, không thể nào không biết anh ta.....” Hạ Phồn Mộc nhấp nhấp môi nhìn cô chăm chăm.

“Sao?” Tự nhiên lại không nói nữa.

Hạ Phồn Mộc vươn tay vén tóc cô ra sau tai, thái độ rất thân thiết, tiến lại gần, nói thật nhỏ chỉ để mình cô nghe, “Sao cậu lại chọn anh ta chứ? Gả cho anh ta không bằng gả cho tôi, so tài sản, tôi không thua, so nhan sắc, tôi cũng đẹp trai hơn anh ta nhiều? So dịu dàng tôi còn tự tin hơn!”

“Cha tôi chê cậu quá đào hoa.” Phó Quan Nhã thẳng thắn nói, để Hạ Phồn Mộc rõ tại sao bị loại.

Nghe vậy, Hạ Phồn Mộc chỉ cười.

Xem ra chính cậu ta cũng rất rõ tính cách của mình.

“Về việc chung tình, quả là tôi thua anh ta.” Hạ Phồn Mộc vừa nói vừa gật đầu, “Anh ta không dễ dàng nói yêu, nhưng một khi yêu, sẽ hết lòng hết dạ với người đó.”

Phó Quan Nhã nghe thấy người khác khen chồng mình thì thầm vui trong lòng, tự nhủ sau khi về nhà, phải ghi chú mấy câu đó của Hạ Phồn Mộc vào điện thoại.

“Cho nên, tôi rất ngạc nhiên khi anh ta kết hôn, nhưng lại không phải với người anh ta yêu nhất!” Hạ Phồn Mộc vừa cười vừa nhìn kỹ nét mặt của Phó Quan Nhã, trong mắt có chút ác ý, có chút dò xét.

Quả nhiên, Phó Quan Nhã ngậy người, há hốc miệng, như là nghe không hiểu.

Hạ Phồn Mộc giả bộ kinh ngạc, nhướn mày hỏi, “Cậu không biết? Anh ta có một người bạn gái là thanh mai trúc mã, hai người mến nhau đã hơn hai mươi năm, đến nỗi ‘không phải em không cưới’ rồi đó!”

“A, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy.....” Cô hoàn toàn không biết gì về tình sử của Điền Hân Viêm.

Thì ra anh ta đã yêu một người con gái hơn hai mươi năm..... Một khoảng thời gian thật dài.

“Thanh mai trúc mã..... Của anh ta đâu? Tại sao anh ta không cưới cô ấy? Chẳng lẽ..... Cô ấy đã qua đời?”

Bởi vì tình yêu thật sự đã chết, nên mới tùy tiện cưới đại một người nào đó? Ai cũng được, có phải Phó Quan Nhã cô hay không, không quan trọng....

“Người ta đang sống khỏe mạnh, đừng có nguyên rửa người ta chết!” Hạ Phồn Mộc cười cười, xoa tóc cô.

Hả? Cô đã đoán sai? Phó Quan Nhã lúng túng không nói.

“Tôi tuy đào hoa, nhưng tối thiểu, tôi đã chia tay hàng hoàng với người cũ, rồi mới quen người mới, tuyệt đối không có cái kiểu ‘dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’.” Hạ Phồn Mộc tự khen mình. d.đ lê\$ quý# đôn@
Ưu điểm của người khác từ miệng anh ta nói ra lại giống như tội ác tày trời.

“Người quá chung tình mới kinh khủng, dù cậu đối với anh ta tốt tới cỡ nào, dịu dàng săn sóc tới cỡ nào, sâu trong lòng anh ta, vĩnh viễn luôn có một người khác. Lúc nào anh ta cũng so cô với người đó, so ai đẹp hơn, ai tốt hơn. Ghê tởm nhất là, vì anh ta không thể quên được người tình cũ nên so thế nào, người thua vẫn là cậu.”

Phó Quan Nhã không tìm được lời nào để phản bác, vì cô hoàn toàn đồng ý với quan điểm này của Hạ Phồn Mộc.

Yêu người chung tình, khi anh ta yêu bạn, hai người yêu nhau, đúng là chuyện may mắn nhất trên đời. Anh ta chỉ yêu bạn, không dễ dàng bị bên ngoài hấp dẫn, mọi việc đều nghĩ cho bạn, không nỡ khiến bạn lo lắng đau lòng.

Ngộ nhờ ngược lại, người anh ta yêu không phải bạn.... Thì dù bạn có cố gắng tới mức nào, đối với anh ta, bạn cũng chỉ là gánh nặng.

Hạ Phồn Mộc nói ra câu nói cũng cùng lúc xuất hiện trong đầu cô, “Loại người này, tốt nhất không nên yêu.”

17. Chương 17: Chương 3.4

Phó Quan Nhã không biết phải nói gì.

Trước đó, cô hoàn toàn không biết còn có một người con gái gọi là ‘thanh mai trúc mã’ với Điền Hân Viêm tồn tại, không biết thì ra anh đã yêu một người lâu đến vậy, lâu đến mức gần bằng tuổi của cô.

Ngực cô bỗng nhói lên, không biết là vì buồn bực? Hay vì đau?

Hạ Phồn Mộc nói, “Nếu tôi biết sớm, nhất định đã ngăn cản cậu kết hôn với anh ta rồi.”

“Nhưng, anh ấy đối với tôi không tệ....”

Cô không phải là đầu gỗ, người khác đối xử với cô tốt hay xấu, chính cô cảm thụ rõ ràng nhất. Cưới nhau mặc dù không lâu, nhưng Điền Hân Viêm thật sự chưa từng bạc đãi cô. Cô không phải lo lắng gì về cuộc sống cả, chỉ chuyển từ ở nhà mẹ nuôi, biến thành cưới chồng được Điền Hân Viêm nuôi.

Sau khi cưới, cô thích làm gì thì làm, anh không bao giờ phản nản. Cô chơi đất sét, móc len, bày đầy dụng cụ trên bàn, trên sàn, anh đi qua có khi sẽ dính vài miếng đất sét lên chân, nhưng chưa bao giờ cau mày lấy một lần.... ..

Có, có một lần duy nhất anh cau mày là khi anh cảm thấy ‘Nên đi ngủ’, nhưng cô vẫn ham chơi, khi đó, anh sẽ ngồi gần cô.... .. Giở trò quấy rối, sau đó người ‘vui đùa’ đổi lại thành anh.... ..

“Không thù không oán, đương nhiên anh ta sẽ không ngược đãi cậu, nhưng yêu thì.... Anh ta sẽ không bao giờ cho cậu! Anh ta yêu thanh mai trúc mã của mình, không thể phân dù chỉ 1% tình yêu cho cậu. Cùng lắm thì xem cậu như thú cưng, thỉnh thoảng sờ đầu một cái, ôm một cái, cho cậu cảm giác cậu đang được cưng chiều thôi!”

“... .. Tôi cũng không thích anh ấy nhiều lắm.....” Phó Quan Nhã nói thầm. Không thích anh lắm, cho nên, anh có yêu người khác thì cô cũng không có tổn thất gì đúng không.... ..

Phó Quan Nhã tự thuyết phục mình.

Thật may là cô chỉ động lòng một tí xíu xiu thôi.... ..

Nếu thật có thấy khổ sở, cũng chỉ có một tí xíu xiu....

“Em tới đây làm gì?” Điền Hân Viêm bỗng hỏi.

Điền Hân Viêm thấy Phó Quan Nhã đứng bên cạnh Hạ Phồn Mộc thì mắt như đang rực lửa.

Anh kéo tay cô cách Hạ Phồn Mộc thật xa.

Không đợi cô trả lời, anh lại nói, “Sĩ Vĩ, dẫn cô ấy đến phòng làm việc của tôi đi!”

“Vâng!” Thư ký lập tức tiến lên.

“Mời cô qua bên này.”

Thư ký không cho Phó Quan Nhã có cơ hội cự tuyệt, vừa đẩy vừa xoa dẫn cô vào thang máy, nhanh nhẹn ấn phím, thoát khỏi chiến trường nguy hiểm.

“Sợ tôi tiếp xúc với cô ấy như vậy?” Hạ Phồn Mộc cười hỏi.

Điền Hân Viêm xem Hạ Phồn Mộc như không tồn tại, tất nhiên sẽ không trả lời, chỉ lạnh lùng nói với một nhân viên nam bên cạnh, “Gọi bảo vệ lên đây! Từ nay về sau người này vừa bước vào công ty thì trực tiếp quét ra ngoài, không cần ngại!”

Hạ Phồn Mộc lười giả bộ cười, lạnh lùng nói, “Nhã Nhã và Ấu Dung không có điểm nào giống nhau hết! Sở thích của cậu khác quá rồi, hay là.... .. Cố ý tìm một người khác hẳn Ấu Dung để thử?”

Điền Hân Viêm đen mặt.

“Không phải quá thất đức sao? Coi Nhã Nhã là cái gì? Ngay cả thể thân cũng không phải?” Hạ Phồn Mộc hừ nói, chẳng sợ đáng về giận dữ Điền Hân Viêm tí nào.

Bày ra cái mặt thối đó, muốn hù ai chứ ?!

“Nhã Nhã là tên để cậu gọi à?” Hai chữ này đã chọc điên Điền Hân Viêm, từ trước tới giờ, anh luôn xem Hạ Phồn Mộc như không khí, nhưng vào giờ phút này, lại hoàn toàn không làm được!

“Với mức độ thân thiết của tôi và cậu ấy, gọi ‘Nhã Nhã’ là bình thường thôi!” Hạ Phồn Mộc lại tiếp tục khiêu khích.

Điền Hân Viêm đáp lại bằng cách rống với bảo vệ vừa chạy tới. “Đuổi ra ngoài!”

Thư ký dẫn Phó Quan Nhã lên lầu mười lăm.

Ngang qua phòng bí thư, năm sáu cô thư ký rồi rít dừng công việc lại, tò mò nhìn Phó Quan Nhã.

Phó Quan Nhã vừa đi vừa quan sát xung quanh, d.đ! lê~ quý ^ đôn# thăm nghĩ, phía trước chắc là phòng làm việc của Điền Hân Viêm rồi, sạch sẽ sáng ngời, trên bàn còn bày cái ly quà tặng màu hồng, ồ cái này rất khó trúng đó!

Thì ra Điền Hân Viêm cũng thích sưu tập đồ tặng.....

“Đây là chỗ làm việc của tôi, bên trong kia là của tổng giám đốc.” Thư ký biết cô hiểu lầm, cho rằng đây là phòng làm việc của tổng giám đốc, bèn nói rõ.

Cánh cửa gỗ vừa mở, Phó Quan Nhã đã há hốc miệng nhìn trần trời.

Đây là, đây là phòng khách của khu nhà cao cấp đúng không?

Cửa sổ thật lớn sát mặt sàn, chiếm hết cả bức tường, có thể ngắm cảnh đằng xa rất rõ ràng.

Không hổ là công ty xây dựng, xung quanh phòng làm việc có rất nhiều mô hình kiến trúc!

Từng mô hình như là một tác phẩm nghệ thuật quý giá, được đặt trong tủ kính, khéo léo, tinh xảo, sống động như thật.....

Giữa phòng là một cái bàn to hình chữ L đến mức người ta có thể nằm trên đó lăn lộn vài vòng.

Một bên là bàn làm việc rộng rãi, với đồ dụng được sắp xếp chỉnh tề: bản vẽ, dụng cụ vẽ, tài liệu, bộ sách, máy vi tính.

Trên màn hình máy tính là bản thiết kế một toà nhà đồ sộ đang ở chế độ hoạt động.

Bên cạnh máy tính có mô hình tòa nhà thu nhỏ. Cô chú ý nó vì thiết kế mang phong cách hiện đại rất lạ của nó.

“Mời cô ngồi tạm ở đây, tôi sẽ đi lấy cà phê cho cô.”

“À..... Cảm ơn.” Phó Quan Nhã ngăn người ra một giây, rồi mới nhanh chóng ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật kia.

Chỉ chốc lát sau, thư ký trở về, kèm theo là một ly cà phê nóng.

“Cô còn nhớ tôi không? Lúc chuẩn bị kết hôn, không ít lần tổng giám đốc phái tôi qua bên nhà cô đó!” Lúc chuẩn bị cho hôn lễ, cơ hồ là chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng do một mình cậu ôm lấy. Kinh nghiệm xương máu sau khi làm thư ký là, thư ký là một đứa ở số khổ!

Phó Quan Nhã gật đầu liên tục, “Có! Nhưng tên thì....”

“Tôi tên là Dương Sĩ Vĩ. Đây là danh thiếp của tôi.” Thư ký tự giới thiệu xong, nói tiếp, “Về sau, khi cô đến công ty, có thể gọi điện thoại cho tôi theo số ở trên, tôi sẽ nói tiếp tân để cô lên thẳng đây!”

“Thư ký tổng giám đốc.....” Chúc vị ghi trên danh thiếp trông thật uy phong!

“Thực tế chỉ là làm sai vật thôi! Xử lý ăn uống và ngủ nghỉ của tổng giám đốc!” Dương Sĩ Vĩ thấy vẻ hăm mộ trong mắt Phó Quan Nhã, không thể không đính chính phá hư tưởng tượng của cô.

“Anh vất vả rồi!”

Vẻ mặt chân thành của Phó Quan Nhã chọc Dương Sĩ Vĩ bật cười.

“VẬY về sau trước mặt tổng giám đốc, nhờ cô nói tốt giúp tôi mấy câu, tốt nhất là được tăng lương gì đó!” Dương Sĩ Vĩ nịnh nọt cười giòn. Cậu nhìn ra cô là người dễ chịu mới dám nói giòn.

Có thể chịu đựng được tính tình của tổng giám đốc, tuyệt đối không phải người thường!

“Chờ khi nào anh ấy vui, tôi sẽ nói thử xem.” Phó Quan Nhã cũng nói giòn.

“Thảm! Vậy ước mơ tăng lương của tôi vô vọng rồi! Tổng giám đốc cũng có lúc vui sao?” Dương Sĩ Vĩ tỏ vẻ tuyệt vọng.

Phó Quan Nhã chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt lên, “Tôi sẽ cố gắng để mỗi ngày anh ấy đều vui vẻ!”

Câu này không phải nói đùa, cũng không phải thuận miệng nói chơi..... Cô nói giống như đây là chuyện đương nhiên, càng giống như một lời bảo đảm, là nhiệm vụ cô giao cho chính mình. Cô muốn thấy anh vui vẻ, không cau mày, không phiền não.... ..

Dương Sĩ Vĩ nhìn cô với ánh mắt tán thưởng, cười nói, “Vậy cô cố gắng lên!”

“Ừ!”

“Cô phải luôn luôn nhớ, cá hộp là món tổng giám đốc cực ghét, đừng bao giờ để món đó trước mặt tổng giám đốc!” Dương Sĩ Vĩ tốt bụng nói.

Nếu không sẽ giống như một con chó đang cực đói thấy thức ăn trong bát của mình bị lấy mất, nó sẽ giần dữ xông lên cắn người!

“Tôi biết rồi.” Cô cười khổ, “Từ sáng sớm nay.... ..”

“Hèn chi!” Dương Sĩ Vĩ nói. Thì ra khổ chủ là vợ của tổng giám đốc!

“Tại sao anh ấy ghét cá hộp, anh biết không?”

“Có lẽ là lúc nhỏ bị người ta trét cá hộp khắp người, rồi đẩy vào một đám mèo hoang chăng?” Dương Sĩ Vĩ nói giòn.

“Trong truyện tranh cũng có chuyện như vậy!” Nhưng cô nghĩ Điền Hân Viêm không thể nào gặp phải chuyện như thế.

“Đáng tiếc tôi cũng không rõ lắm tại sao tổng giám đốc lại ghét vị cá hộp như vậy. Dù sao, đừng đụng vào điểm đó của tổng giám đốc là được rồi!”

Phó Quan Nhã gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn Dương Sĩ Vĩ.

“Rồi, giờ tôi đi giúp tổng giám đốc chống địch đây, cô ngồi đây đợi chút nhé!”

“Địch?”

“Hạ Phồn Mộc.”

“Không phải cậu ta tới đây bàn chuyện làm ăn sao?”

“Chính xác mà nói là anh ta tới đây đoạt mồi làm ăn..... Tại công ty của người khác, ngồi trên ghế sa lon của người khác, dùng bàn hội nghị của người khác, chặn công trình của người ta, đưa ra dự án xây dựng của nhà mình.”

Phó Quan Nhã nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Vậy nên quan hệ giữa Hạ Phồn Mộc và Điền Hân Viêm mới không tốt?

“Đúng rồi, Hạ Phồn Mộc là cái ghét thứ hai của tổng giám đốc, cô phải nhớ kỹ đó!”

“A? Tại sao?”

“Có thể là vì ... . Người bôi cá hộp lên khắp người tổng giám đốc rồi đẩy vào đám mèo hoang lúc còn bé là Hạ Phồn Mộc ?!” Dương Sĩ Vĩ nói xong, cười to mấy tiếng, xong bỗng lập tức im bật.

Nguyên nhân chỉ có một, tổng giám đốc đã trở lại!

18. Chương 18: Chương 4.1

Dương Sĩ Vĩ nhanh chóng chạy ra ngoài, trong phòng làm việc rộng rãi chỉ còn lại Điền Hân Viêm và Phó Quan Nhã.

“Sao em tới công ty mà không gọi điện thoại cho anh trước để anh kêu Sĩ Vĩ xuống đón em?”

Trong vòng một ngày, hai quả bom hẹn giờ đồng thời nổ tung, trước là món cá hộp, sau là Hạ Phồn Mộc, nhưng Phó Quan Nhã cảm thấy..... Điền Hân Viêm cũng không tức giận lắm, thậm chí, có hơi vui vẻ? Mắt anh nói lên điều đó.

“Em đem cơm tối, anh ăn trưa chưa?”

Điền Hân Viêm đã ăn rồi, trong lúc họp, thư ký đã mua cơm cho mọi người, nhưng anh vẫn không ngại ăn lần hai.

“Chưa!”

“Vậy thì tốt quá!” Phó Quan Nhã bày bốn hộp cơm to đùng lên bàn.

“Em nấu rất nhiều món, anh chọn món anh thích đi, những món không thích, để em giải quyết!”

“Sườn hơi mềm..... Lúc mới rán vừa thơm vừa giòn!” Phó Quan Nhã áy náy nói. Miếng sườn heo đã nhũn như con chì chỉ, mấy món khác cũng không còn nóng nữa.

Chờ ở dưới sảnh lâu quá! Đáng lẽ cô phải sớm lẫn vào đoàn người vào thang máy mới đúng!

“Em bị chặn ở dưới?” Điền Hân Viêm vừa đoán đã trúng.

Mặc dù cô chưa nói, nhưng từ nét mặt vẻ ảo não kia lúc cô thấy món ăn bị nguội, đã khiến anh đoán như vậy.

“Không phải! Là do em tự đợi, cứ tưởng anh sẽ xuống đi ăn trưa.....”

Cô không muốn cô tiếp tân bị liên lụy. Cô cũng từng gặp chuyện như vậy, bị buộc nói xin lỗi, mặc dù cô hoàn toàn làm đúng theo quy định của công ty..... Cô không muốn người khác cũng bị khổ sở như vậy.

Điền Hân Viêm ấn số nội bộ, điện thoại vừa thông anh đã nói, “Giúp cô ấy làm thẻ ra vào.”

Chỉ nghe bấy nhiêu Dương Sĩ Vĩ đã hiểu, “Vâng, em sẽ làm ngay!”

Nói xong, Điền Hân Viêm quay lại ngồi xuống sa lon, “Ăn cơm đi.” Anh biết cô nhất định vẫn chưa ăn trưa.

“Dạ.” Phó Quan Nhã mở hộp cơm ra, cho Điền Hân Viêm tự chọn món.

Anh chọn hộp cơm gà. Ba hộp còn lại nhìn cũng rất hấp dẫn, thì ra vợ anh nấu ăn giỏi như vậy!

“Đừng lo cho anh! Để anh tự gấp, em cũng ăn đi.” Điền Hân Viêm lấy một hộp cơm đưa cho Phó Quan Nhã. d.đ lê @ quý,. đôn\$# Cô ngoan ngoãn cầm, rồi gấp đồ ăn từ trong hộp của mình cho anh, trước khi gấp không quên hỏi, “Anh ăn được mực không?” Thấy anh gật đầu cô mới gấp qua.

“Ăn được đậu hũ không?”

Anh lại gật đầu. Đậu hũ bị dờn chổ, chuyển vào hộp của anh.

“Nắm đông cô?”

“Như vậy là đủ rồi, em mau ăn đi!” Anh ngăn cô.

Lần này cô đã chịu an phận, tự ăn hộp cơm của mình.

Nhai hai cái, cô lại nói, “Anh không thích ăn gì, hãy nói với em, em sẽ nhớ!”

“Buổi sáng là lỗi của anh, em không sai gì hết, việc kia đừng nhắc lại nữa.” Điền Hân Viêm không muốn cho cô cơ hội hỏi tới, bèn nói.

Lời cô muốn nói vòng vo trong đầu từ sáng tới giờ, rốt cuộc có cơ hội nói ra, “Buổi sáng..... Thật xin lỗi! Đáng lẽ em nên hỏi trước anh không thích ăn cái gì.....”

“Chẳng lẽ thật sự đã từng bị trét cá hộp đầy người rồi đẩy vào trong một đồng mèo hoang?” Phó Quan Nhã nói nhỏ. Nếu không sao anh lại có vẻ mặt như vậy?

“Cái gì?” Anh nghe thấy cô nói nhỏ, mặc dù không rõ từng chữ, nhưng thấy ánh mắt của cô rất lạ.

“Không, không có gì!” Cô lắc mạnh đầu.

Tiếp đó, hai người đều an tĩnh ăn cơm, không ai nói gì nữa, cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên, Dương Sĩ Vĩ đi vào phòng, mỉm cười đưa thẻ ra vào cho Phó Quan Nhã, sau đó lại đi ra ngoài.

Không hổ là thư ký của tổng giám đốc, hiệu suất làm việc rất cao, tổng giám đốc vừa ra lệnh chẳng mấy chốc đã làm xong.

Trên thẻ ra vào có hình của Phó Quan Nhã và Điền Hân Viêm, được cắt từ tấm hình Dương Sĩ Vĩ chụp cô dâu chú rể với khách khứa vào ngày cưới. Dù không biết cô là ai, nhưng thấy cô mặc áo cưới đứng bên cạnh tổng giám đốc chắc chắn sẽ không ai dám hỏi cô có đúng là vợ của tổng giám đốc hay không.

Chức danh viết trên thẻ: Vợ tổng giám đốc.

“Sau này đến công ty, em cứ trực tiếp quét thẻ lên lầu, biết đây là lầu mười lăm đúng không?” Điền Hân Viêm nói, trong mắt có ý cười, tuy không sâu, nhưng Phó Quan Nhã thấy rất rõ ràng, “Nếu anh không ở công ty, em cứ vào phòng làm việc của anh đợi, đừng lơ ngơ ngác đứng canh dưới sảnh.”

Phó Quan Nhã, mày đang mừng thầm cái gì? Chỉ là một cái thẻ ra vào không thể dùng đi siêu thị, không thể mua truyện giảm giá, cũng không thể dùng khi đi tàu điện ngầm, mày lại vui vẻ đến mức này, dễ dụ quá đó!

Trong đầu cô có tiếng nói lên án mạnh mẽ. Nhưng hành động này của anh khiến cô thật sự rất vui. Cho dù ‘vợ tổng giám đốc’ đổi thành ‘nhân viên tạp vụ’ cô cũng không quan tâm!

Muốn thấy nụ cười của cô, thật sự không khó! Điền Hân Viêm thầm nghĩ.

Tính tình không kiêu căng, không có tật xấu, không ham chưng diện, giống như con nít, không đòi anh tiền mua sắm.... ..

Không, con nít còn có thể đòi kẹo, đòi đồ chơi, còn cô cái gì cũng không muốn, rất dễ cảm thấy thỏa mãn, ngược lại khiến anh không biết phải cưng chiều cô thế nào.

Tặng hoa? Tặng trang sức? Anh cơ hồ có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ngạc nhiên của cô.

Ở bên cạnh cô, rất thoải mái. Cô lười biếng, cô sống chậm, từng chút từng chút ảnh hưởng đến anh, thật giống như không có việc gì phải vội vàng, cứ từ từ thoải mái là được, khiến anh cũng muốn sống chậm lại giống như cô, như nằm ì trên sa lon, lãng phí một hai tiếng đồng hồ để xem một tiết mục không hề có tí hữu ích nào trên ti vi.

Em thích làm đồ thủ công vì nó không cần phải suy nghĩ gì nhiều. Cô từng cười nói. Nhưng anh lại cảm thấy, chiến đấu với những thứ nhỏ tính bằng mili mét kia còn khó hơn công việc của anh nhiều.

“Không được để Hạ Phồn Mộc gọi em là ‘Nhã Nhã’ Nữa!” Điền Hân Viêm đột nhiên nói. Nói xong, anh mới phát hiện, thì ra anh rất để ý chuyện này.

Đề tài câu chuyện thay đổi quá đột ngột, từ thể ra vào nhảy tới Hạ Phồn Mộc, khiến Phó Quan Nhã ngơ mắt mấy giây rồi mới nói, “Là cậu ta tự kêu..... Hạ Phồn Mộc chưa từng hỏi em có thể kêu như vậy hay không?”

“Trước kia cậu ta kêu thế nào, anh mặc kệ, nhưng giờ, anh không thích!” Mùi giấm quá nồng, nhưng Điền Hân Viêm cũng không tự biết.

“Lần sau gặp cậu ta em sẽ bảo cậu ta sửa.” Cô hứa hẹn.

“Anh hi vọng sẽ không phải gặp lại cậu ta.....” Điền Hân Viêm thì thầm. Rốt cuộc anh đã phát hiện ra từng câu từng chữ của anh đều tràn đầy vị chua.

Thật sự là Hạ Phồn Mộc đã từng trét cá hộp lên khắp người Điền Hân Viêm rồi đẩy anh vào trong một đồng mèo hoang sao? d.đ lle~qquý^ đồn Từ biểu hiện của anh khiến cô dần tin, đã có chuyện như vậy từng xảy ra.

Nhắc tới Hạ Phồn Mộc, Phó Quan Nhã lại nhớ tới lời Hạ Phồn Mộc đã nói.

‘Cậu không biết? Anh ta có một người bạn gái là thanh mai trúc mã, hai người mến nhau đã hơn hai mươi năm, đến nỗi ‘không phải em không cưới’ rồi đó! Những lời này vẫn vang vọng mãi trong đầu cô.

Cô rất muốn dùng giọng điệu hết sức thản nhiên, hỏi anh, nghe nói, anh có một người bạn gái là thanh mai trúc mã? Tại sao anh không cưới cô ấy? Nhưng cô và anh lại không thân đến mức đó, cảm giác vừa hỏi xong, sẽ đổi lấy một câu trả lời lạnh lùng, “Mắc mớ gì tới cô?”

Cô rất tò mò rốt cuộc ‘thanh mai trúc mã’ kia có bộ dáng như thế nào? Có đẹp không? Tình cảm dài hai mươi mấy năm, vì sao không kết hôn? Có quan hệ gì đến việc vội vàng kết hôn với cô không?

Chẳng lẽ vì..... ‘Thanh mai trúc mã’ đã cưới người khác, Điền Hân Viêm tức tối không chịu nổi mới tùy tiện tìm đại một người để kết hôn, muốn hơn thua với người đó?

Cho nên, cô chỉ là người qua đường?

Phó Quan Nhã chìm đắm trong tưởng tượng đáng sợ của mình.

“Lại ngăn người?” Điền Hân Viêm buồn cười nhìn Phó Quan Nhã, dường như đã thấy riết thành quen tật hay ngăn người của cô.

“A..... Thanh mai.... .... Không, ớt xanh!”

Sém chút nữa cô đã thốt lên câu hỏi, may mà kịp thời nhận được, cố gắng sửa thành hai chữ ‘ớt xanh’.

“Ớt xanh?”

“ Anh dám ăn ớt xanh không?”

“Dám.”

“Vậy lần sau sẽ xào thịt bò với ớt xanh cho anh ăn.....”

“Ừ.” Chỉ là một món ăn bình thường, nhưng anh lại có chút mong đợi, vì thế mỉm cười.

Tim Phó Quan Nhã bỗng đập mạnh. Hồng rồi! Tại sao nghĩ đến thanh mai trúc mã của anh, tim cô lại đau không chỉ một chút thế này?

Chẳng lẽ cô.....

Phó Quan Nhã cự tuyệt việc nghĩ sâu hơn, vùi đầu ăn cơm.

Chẳng mấy chốc bốn hộp cơm đã trống không, Phó Quan Nhã gom hộp cơm đi rửa.

Điền Hân Viêm hỏi “Buổi chiều em có bận gì không? Nếu không, chờ anh về cùng luôn!”

“Chờ anh về cùng?”

“Để tối anh dẫn em ra ngoài ăn, đến quán bar uống chút rượu.” Coi như là..... Lần hẹn hò chính thức đầu tiên?

“Dạ được!” Phó Quan Nhã nhanh chóng trả lời, “Em ở ngay đây chờ anh, không tin anh còn có thể cho em leo cây!”

“Nghe ra, em rất giận việc anh lỡ hẹn lúc trước?”

“Lỡ hẹn một lần thì thôi, anh đã lỡ đến ba lượt! Khiến em không thể không nghi ngờ anh cố ý chơi em!” Phó Quan Nhã vênh mặt nói, “Nể tình anh mời em ăn một bữa đắt, tha thứ cho anh đó!” Cô vỗ vỗ vai anh, một bộ ‘anh em tốt’.

Dù sao, được ăn ngon, lại không phải bỏ tiền, không có lý do gì để giận.

“Anh đang nghĩ sao em tốt tính vậy? Bị cho leo cây hai lần vẫn tiếp tục nhận lời mời?”

“Bởi vì em không tin trên đời lại có người mặt dày như vậy, một lần không đến, hai lần không đến, tuyệt đối sẽ có áy náy trong lòng, em bèn đánh cuộc lần thứ ba anh có tới hay không.....”

“Kết quả, anh vẫn không tới.”

“Đúng, anh đã vượt quá tưởng tượng của em!” Cô chỉ vào mặt mình nói. Ý là da mặt anh quá dày, cô chỉ có thể than thở mình quá xui.

Về mặt nhạo báng của cô khiến anh bật cười.

“Bị người đàn ông vượt quá tưởng tượng của em này cầu hôn em có giật mình không?”

“Anh không có cầu hôn em.” Phó Quan Nhã sửa đúng. “Anh đưa ra ‘yêu cầu kết hôn’ với ba em và việc anh cầu hôn em là hai chuyện khác nhau.”

“Anh thừa nhận, lúc đó anh có hơi kích động.” Điền Hân Viêm nắm lấy tay Phó Quan Nhã, vuốt ve bàn tay cô.

19. Chương 19: Chương 4.2

Kích động ?!

Đối với một cô gái ở chung không lâu, sinh ra kích động ?!

Cô khiến anh có suy nghĩ không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, lập tức tiếp nhận cô.

“Kích động không phải là chuyện tốt, rất dễ gây ra chuyện phải hối hận sau này.... ..” Phó Quan Nhã nghe vậy, càng thấy không vui.

Cô không thể không nghĩ, anh đã từng ‘kích động’ vì người ‘thanh mai trúc mã’ kia mới cưới cô. Cô không muốn..... trở thành người thay thế chỉ ví sự ‘kích động’ của anh.

Điền Hân Viêm không hề biết Phó Quan Nhã đang nghĩ gì, cứ nghĩ cô rút tay ra là vì xấu hổ, vẫn chưa quen với việc được anh vuốt ve. Nhưng cô càng lùi bước, anh lại càng ép sát, không cho cô có cơ hội thoát đi. Anh nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng mình, cúi đầu, đặt cằm lên vai cô.

Anh biết, cổ cô là nơi rất nhạy cảm, chỉ cần anh phà hơi thở vào, nó sẽ biến thành màu hồng nhạt tựa như cánh hoa, và khi anh hôn lên, cánh hoa này sẽ càng hồng thêm, cuối cùng biến thành đỏ bừng.

“Anh tuyệt đối không hối hận khi kết hôn với em.....” Thật sự rất tốt!

Lỗ tai cô càng ngày càng đỏ, giống như đang dụ anh tới cắn. Anh đặt môi lên vành tai cô, mút chặt nó. Cô lập tức run một cái, co vai lại vì nhột. Anh lại tiếp tục chuyển sang dây dứa đôi môi ngọt ngào của cô. Nụ hôn dần dần sâu hơn. Anh đã ăn no bữa chính, giờ, anh muốn ăn món tráng miệng.....

Tút tut tut..... Điện thoại di động trên bàn sáng lên, phát ra tiếng vang.

Phó Quan Nhã nghe thấy Điền Hân Viêm hít sâu một hơi, rời khỏi cô, đi về phía bàn lấy di động.

Dù người gọi tới là ai, cô đều thấy đồng tình..... Bởi vì chắc chắn giọng anh sẽ không nhẹ nhàng.

Quả thật, lúc đầu giọng Điền Hân Viêm rất lạnh, nhưng hình như là cuộc gọi quan trọng, nên chỉ chốc lát vẻ mặt anh đã trở nên rất nghiêm túc.

Có vẻ anh sẽ nói rất lâu, bởi vì đã qua năm phút nhưng cuộc gọi vẫn không có dấu hiệu chấm dứt.

Phó Quan Nhã viết vài chữ cho anh xem. ‘Em đi mua ít đồ làm thủ công đây! Anh cứ làm việc đi!’

Điền Hân Viêm gật đầu, không quên nhắc cô về cái tạp dề cô đang đeo.

Phó Quan Nhã cúi đầu, giật mình phát hiện thì ra cô đã mặc thế này mà chạy khắp nơi! Trời ơi! Cô lập tức cởi tạp dề và cả cái kẹp tóc hình con cá ra, thả tóc xuống, vuốt sơ hai cái, nhấp miệng hỏi: Ok chưa?

Ok! Anh khẽ gật đầu. Thấy vậy cô mới an tâm, phát tay chào anh, rời phòng làm việc.

Nếu muốn ‘làm tổ’ trong phòng làm việc của anh cả một buổi chiều, cô phải tìm chút chuyện làm mới được.

Trong đầu cô đã có ý tưởng cho đồ thủ công, nên tâm tình rất vui vẻ.

Phó Quan Nhã ngồi tàu điện ngầm một lúc rồi đi bộ thêm mấy phút nữa là tới nơi mua đồ, bởi vì có mục đích chính xác, nên cô chọn màu và chút phụ kiện không đến nửa giờ, xong cô lại trở về công ty. d. d@ lê~ quý! don^ Lần này, cô dùng thẻ ra vào đi thẳng lên lầu mười lăm.

Nữ thư ký thấy Phó Quan Nhã trở về, có vẻ rất ngạc nhiên, vì lúc cô đi, chưa nói sẽ quay lại.

“Tổng giám đốc và anh Dương đã ra ngoài rồi ạ!” Một cô thư ký với giọng nói ngọt ngào báo cho Phó Quan Nhã biết.

“Hả? Đi ra ngoài? Không sao, tôi vào trong chờ anh ấy cũng được!”

Cô thư ký vừa nói xong thì điện thoại reo, bèn vội ngồi lại nhận điện thoại, vừa cúp máy xong lại có cuộc gọi khác tới.

Phó Quan Nhã thấy phòng thư ký rất bận thì không quấy rầy họ nữa, đi vào phòng làm việc của Điền Hân Viêm, lấy tất cả đồ ra, đặt lên bàn.

“Hi hi, làm cho anh một cái dây đeo năm màu. Bắt đầu thôi!”

Nguyên liệu chính là năm sợi dây màu xanh lá, trắng, đen, hồng, vàng, cô chọn những màu không nổi lắm để hợp với đàn ông.

Vòng tay dây năm màu có thể phù hợp bình an, hơn nữa, dây tơ tằm có đặc tính không sợ nước, không bốc mùi nên có thể mang cả khi tắm.

“Trước kia, lúc đi học thấy bạn nữ bên cạnh làm dây đeo bình an cho bạn trai, mình còn thấy thật nhàm chán.....” Kết quả, giờ mình cũng chẳng khác gì bạn nữ ấy!

Năm sợi dây màu lượn qua lượn lại, quấn vào nhau, suy nghĩ trong đầu Phó Quan Nhã cũng theo đó mà thay đổi. Nhưng dù lượn thế nào cũng không thoát khỏi suy nghĩ về Điền Hân Viêm.

Chắc anh sẽ không cười cô tặng đồ quá teen chứ?

Tay của anh khá to, phải làm hơi lâu một chút.....

Vòng tay năm màu chẳng mấy chốc đã được làm xong.

Khéo tay như cô đây, việc này chỉ là chuyện nhỏ! Trước giờ cô luôn rất tự tin với những tác phẩm của mình.

Lúc này, Điền Hân Viêm vẫn chưa về, Phó Quan Nhã phải chờ anh về đo tay mới làm móc khóa được. Đợi lâu quá, cô ngủ gục trên ghế sa lon luôn.

Cánh cửa gỗ của căn phòng siêu dày, cách âm cực tốt, những tiếng ồn ào bên ngoài không truyền vào được, cộng thêm tòa lầu rất cao, cách xa tiếng ồn ào huyên náo dưới đường, vì vậy Phó Quan Nhã ngủ rất sâu, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.... ..

Cô nằm mơ.

Một cô gái mặc áo cưới trắng như tuyết, khuôn mặt mơ hồ không thấy rõ, nhưng Phó Quan Nhã biết, cô gái đó rất đẹp.

‘Tại sao anh lại cưới cô ta? Anh đã nói, chỉ cưới em thôi mà.... ..’

Điền Hân Viêm xuất hiện.... .. Mặc đồ vest trắng thơm như hình ảnh trong trí nhớ của Phó Quan Nhã lúc ở tiệc cưới..... Chẳng khác gì hạc đứng trong bầy gà. Anh nhìn về phía cô gái kia, nói, ‘Bởi vì em đã kết hôn với người khác. Vậy tại sao tôi không thể cưới?’

Phó Quan Nhã biến thành người qua đường đứng xem, cô nhìn hai người họ, một câu cũng không nói được.

‘Cho nên, anh làm vậy là vì giận đối với em?’ Cô gái kia hỏi.

‘Dù sao cưới ai cũng như nhau thôi!’ Điền Hân Viêm lạnh lùng nói.

‘Anh như vậy.... Sẽ không được hạnh phúc đâu.... ..’ Cô gái kia vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

‘Từ lúc mất đi em, anh đã không còn cái gọi là hạnh phúc.’ Điền Hân Viêm đau khổ nói.

‘Em đã trở lại bên cạnh anh.... .. Hai chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa! Tình cảm hai mươi năm không phải nói mất là có thể mất được!’

Mơ, đều không có logic, chỉ là những đoạn ngắn.

Cô gái kia mới rồi còn khóc, giờ đã nở nụ cười rực rỡ với đôi môi đỏ tươi, rúc vào lòng Điền Hân Viêm.

‘Cô chỉ là người tôi lấy về để lấp chỗ trống thôi!’ Điền Hân Viêm quay sang cô nói với vẻ mặt chán ghét.

‘Hân Viêm là của tôi, anh ấy chỉ yêu mình tôi! Chỉ cần tôi trở lại, anh ấy nhất định sẽ tiếp nhận tôi vô điều kiện.’ Cô gái kia mỉm cười với vẻ thắng lợi, khuôn mặt vẫn rất mơ hồ.

‘Đúng!’ Điền Hân Viêm phụ họa.

Phó Quan Nhã bỗng bừng tỉnh, ngồi bật dậy, ngủ sai tư thế khiến cổ cô rất mỏi. Cô vừa xoa cổ vừa nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, kinh ngạc tự hỏi, “... .. Trời tối rồi ư?”

Bên ngoài, đèn đường sáng trưng, từng luồng sáng lấp lánh cứ như một dải Ngân Hà.

Phó Quan Nhã nhìn đồng hồ, thấy đã sáu giờ năm mươi bảy phút. “Đã trễ thế này mà anh ấy vẫn chưa về?” Hoặc là đã về rồi đi lại nhưng cô không biết? “Phó Quan Nhã, mày đúng là heo mà! Ngủ như chết vậy!” Cô tự mắng mình.

Và báo ứng của việc ngủ như chết là gặp ác mộng! Giờ nghĩ lại cô vẫn thấy run.

Phó Quan Nhã hắt mạnh đầu. Vứt ác mộng đi! Đừng tự hù dọa mình!

Cô đứng lên, giãn tay giãn chân, với ý đồ muốn dời sự chú ý đi.

Lại qua hai mươi phút, trong căn phòng rộng lớn, vẫn chỉ có một mình cô.

“Chẳng lẽ công ty có sự cố?” Nghĩ vậy, cô mở cửa, ghé đầu nhìn thử phòng bí thư.

Còn hai cô thư ký đang tăng ca, điện thoại cứ vang liên tục, hết cuộc này tới cuộc khác. Hai người trả lời rất máy móc, “... .. Vâng, là ý kiến thống nhất của ban quản trị, cảm ơn.....”

Hai người họ bận tới mức Phó Quan Nhã không có cơ hội để quấy rầy. Cô lúi vào phòng làm việc của Điền Hân Viêm, bỗng nhớ ra trong túi có danh thiếp của Dương Sĩ Vĩ.

Phó Quan Nhã lấy điện thoại bàn trên bàn Điền Hân Viêm gọi cho Dương Sĩ Vĩ. Chỉ một giây sau, Dương Sĩ Vĩ đã bắt máy.

“Anh Dương, tôi là Phó Quan Nhã..... Xin lỗi, giờ anh có đang bận không? Nói chuyện tiện chứ?”

“Vợ tổng giám đốc?” Dương Sĩ Vĩ vừa nói ra bốn chữ này, di động đã bị cướp mất.

Phó Quan Nhã không biết điện thoại đã đổi người nghe, cô áy náy hỏi, “Tổng giám đốc của anh có ở đó không? Hai người.....”

“Anh quên em đang ở công ty.” Giọng Điền Hân Viêm có vẻ rất ảo não.

“... ..” Phó Quan Nhã không ngờ Điền Hân Viêm sẽ nghe, ngạc nhiên há hốc miệng, không biết phải nói gì, càng không ngờ hơn về đáp án của anh.

“Em vẫn còn ở công ty sao? Để anh kêu lái xe tới đón em. Em về nhà trước đi, đừng chờ anh.”

“Đừng để lái xe mất công chạy về đây, em ngồi tàu điện ngầm về là được rồi!” Cô không muốn làm phiền người khác.

“Xin lỗi, công ty bỗng có chuyện gấp.”

A, lý do nghe thật quen tai, ba lần lỡ hẹn trước cũng là lý do này!

Ba lần trước, cô không hề tức giận, dĩ nhiên lần này.....

“Không sao, anh làm việc của anh đi, em không phải con nít, tự lo cho mình được.....” Cô che ống nghe, thở dài một tiếng thật nhỏ.... ..

“Thở dài? Mình đang thở dài?!” Phó Quan Nhã kinh ngạc che miệng mình lại, không dám tin.

Bị cho leo cây thế này có ít đâu? Đã có ba lần kinh nghiệm không phải sao?

Mấy lần trước, không phải cô đều rất vui vẻ, chẳng bị ảnh hưởng chút nào, tại sao giờ cô lại..... Thất vọng?

Bởi vì vô cùng mong đợi lần hẹn này? Hay vì từ ‘quên’ vừa rồi của Điền Hân Viêm?

Hay vì, đối với cô, Điền Hân Viêm đã không còn là ‘người xa lạ’ của ba lần trước?

Không quan tâm sẽ không đau khổ, dù có bị cho leo cây hay không cô đều không thấy gì, nhưng lần này.....

Trong lòng cô, vị trí của anh càng ngày càng lớn, đã bắt đầu có ảnh hưởng tới cảm xúc của cô?

Bởi vì để ý, nên mới thấy thất vọng.....

20. Chương 20: Chương 5.1

Phó Quan Nhã về đến nhà, nằm phịch xuống sa lon.

Thể xác không mệt, nhưng tinh thần cô cứ ử rử không muốn động, ngay cả cầm điều khiển mở ti vi cũng thấy không có sức.

“Một ngày dài đằng đẳng.....” Cô vùi mặt vào gối dựa, thì thào.

Chuông điện thoại vang vọng trong phòng khách an tĩnh, cô duỗi tay bắt lấy, chữ ‘Alô’ vẫn còn nằm trong điện thoại chưa kịp phát ra, thì đầu bên kia còn nóng vội hơn cô, “... .. Hân Viêm phải không?”

Giọng nói rất nhẹ, rất ngọt, khi hô tên Điền Hân Viêm bởi vì mang theo chút lo lắng nên nghe rất đáng yêu.

“Anh ỏn chứ? Em thấy tin tức nói công ty anh xảy ra sự cố.....”

Phó Quan Nhã không hiểu gì cả. Tin tức? Sự cố?

Cô bèn bật ti vi lên, mở kênh tin tức.

Mặt Điền Hân Viêm xuất hiện trên ti vi, kèm theo dòng phụ đề, “Đội ngũ công nhân bị thương.... ..”

Hình ảnh nhóm Điền Hân Viêm xuất hiện trong cửa sổ nhỏ của màn hình ti vi, đang bị giới truyền thông bao vây, tranh nhau đặt câu hỏi. Dương Sĩ Vĩ vừa ngăn trở vừa thay Điền Hân Viêm trả lời.

Thì ra đây là lý do anh lỡ hẹn tối nay?

Chuyện nghiêm trọng như vậy.... ..

“Hân Viêm..... Em biết anh còn giận em, không muốn nói chuyện với em, nhưng em rất lo cho anh.... ..” Giọng nữ bên kia rất mềm yếu, ngay cả Phó Quan Nhã nghe xong cũng thấy lòng mềm nhũn.

Trong đầu cô bỗng hiện lên.....

‘Thanh mai trúc mã của Điền Hân Viêm.’

“Anh ấy vẫn chưa về, chắc còn đang ở đó xử lý sự cố..... Xin hỏi cô là ai?”

Bên kia kinh ngạc, thở dốc một tiếng, to đến mức Phó Quan Nhã cũng nghe thấy được.

“Cô.... Cô có phải là vợ của Hân Viêm?” Bốn chữ vợ của Hân Viêm nói run run giống như vợ cả đang bắt gian tại giường!

“Đúng, là tôi.”

“Tôi.... .... Tôi chỉ là bạn cũ của Hân Viêm, thấy tin tức nên gọi tới hỏi thăm thử.... .... Xin lỗi, tôi.....”

“Không sao, cô trực tiếp gọi di động cho anh ấy đi, hay cô muốn để số lại, chờ anh ấy về tôi sẽ kêu anh ấy gọi lại cho cô?”

“Không cần..... Anh ấy sẽ không gọi lại đâu.” Mấy chữ cuối rất nhỏ như Phó Quan Nhã vẫn nghe thấy được.

Cô bỗng thấy đồng tình cho người kia.

Yêu nhau hai mươi năm, giờ gọi điện thoại còn phải nơm nớp lo sợ, vị trí ‘vợ Điền Hân Viêm’ đáng lẽ thuộc về mình, nay lại nhường cho người khác. Hai mươi năm bao gồm tuổi xuân tươi đẹp nhất của người con gái.....

“Hay là, một lát cô gọi lại đi?” Phó Quan Nhã chỉ có thể nói như vậy.

“Được..... Cảm ơn cô, tạm biệt.” Bên kia cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút tút.

“Sao có cảm giác..... Như ăn trộm vậy?” Giống như đã cướp đi vật yêu thích của người khác? Biến thành người xấu.....

Phó Quan Nhã lại nằm cuộn người trên sa lon, nhìn chằm chằm tin tức, nhưng suy nghĩ đã bay xa.

Trên ti vi, về mặt Điền Hân Viêm rất nghiêm túc.

Phó Quan Nhã nằm thẫn thờ đến mức Điền Hân Viêm mở cửa vào nhà, cũng không nghe thấy.

Cho đến khi anh lên tiếng, “Em cũng đang xem tin tức?”

Cô lập tức co chân lại, chừa chỗ cho anh.

Mười một giờ? Trễ vậy rồi sao?

“Những công nhân kia sao rồi?” Mấy chữ ‘cấp cứu, trong tình trạng nguy hiểm’ không ngừng xuất hiện trên ti vi, khiến người ta run như cây sậy. “Chờ người cuối cùng được đưa ra khỏi phòng mổ, anh mới về, may mắn là đã qua cơn nguy hiểm.”

“Sao lại xảy ra sự cố vậy?”

“Giàn giáo sụp, công nhân rơi thẳng xuống, có mấy người bị giàn giáo đè bị thương!” Điền Hân Viêm tháo cà vạt, nằm xuống sa lon, trông rất mệt mỏi.

Cô rót một ly trà cho anh. Anh nhận lấy uống ừng ực.

“Uống từ từ thôi.” Cô sợ anh bị sặc, vội nói.

“Lần thứ tư lỗi hẹn. Xin lỗi em!”

“Đó là chuyện nhỏ, công trình xảy ra sự cố tất nhiên phải ưu tiên xử lý, mạng người quan trọng mà!” Sau khi biết lý do anh lỗi hẹn, cô đâu thể so đo gì nữa.

Anh ôm cô, cười gượng.

“Lần sau anh mà lỗi hẹn nữa, tùy em xử trí! Tuyệt không có lần thứ năm!” Anh nói.

“Lý do lỗi hẹn thế này, em cũng hi vọng không có lần thứ hai.”

“Khâu quản lý công trường có vấn đề, trừ việc bồi thường cho những công nhân bị thương, phải kiểm tra lại mới được!”

“Anh nhanh đi tắm rửa ngủ sớm đi! Ngày mai tính tiếp!”

“Ừ!” Điền Hân Viêm đứng dậy, bước lên cầu thang.

Phó Quan Nhã giãy giụa một lúc, rốt cuộc quyết định mở miệng. “Có một người nói là bạn cũ của anh, xem thấy tin tức, nên gọi điện thoại hỏi thăm anh.” Cô vốn định không nói, nhưng không nói lại thấy người kia rất đáng thương. đ.đ le/quý,đôn Cô biết người kia phải lấy hết dũng khí mới dám gọi điện tới.

Điền Hân Viêm dừng bước, nhìn cô hỏi, “Có nói tên không?”

“Dạ không!” Cô cũng rất muốn biết, thanh mai trúc mã của anh tên là gì.

“Nam hay nữ?”

“Nữ.”

Có vẻ Điền Hân Viêm đã biết là ai, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh hắt, dù vẻ lạnh lùng đó không phải dành cho cô, nhưng cô vẫn thấy rét run cả người.

Anh lại hỏi, “Nói cái gì?”

“Không nói gì hết.....”

Chỉ kêu tên anh một cách thân mật, Hân Viêm..... Cách gọi mà ngay cả cô còn không dám gọi. Chỉ nói là, biết anh còn giận, không muốn nói chuyện với người đó, rất lo lắng cho anh.....

“Anh biết rồi.” Điền Hân Viêm tiếp tục lên lầu.

“Anh..... Gọi lại cho cô ấy đi, nếu như.... Anh biết là ai.” Phó Quan Nhã, mày ngu hử? Bảo chồng mình gọi điện cho người tình cũ?!

“Nếu cô ấy thấy sự cố trên bảng tin, hai ngày nữa cũng sẽ thấy tin sự cố đã được giải quyết trên ti vi thôi.” Ngụ ý, không cần gọi điện trả lời.

Phó Quan Nhã không biết nên thở phào nhẹ nhõm, hay nên thở dài cho cô thanh mai trúc mã kia.

Dĩ nhiên cũng có khả năng..... Anh lên cô gọi điện cho người kia, nếu vậy, cô sẽ làm bộ không biết..... Ít nhất, lần này sẽ làm bộ như không biết.

Thừa dịp Điền Hân Viêm đi tắm, Phó Quan Nhã cũng lên lầu hai tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ, đến phòng bếp pha một ly bột yến mạch uống từng chút từng chút một.

Cô cố ý chừa thời gian cho anh gọi điện, nếu như anh muốn. Qua hơn mười phút sau, cô mới về phòng ngủ ở lầu ba.

Anh còn đang nằm xem tài liệu trên giường.

“Anh mau ngủ đi.” Đã một một ngày, trước lúc ngủ còn làm việc?

“Hôm nay xảy ra sự cố bất ngờ, có một vài tài liệu không xem kịp.”

“Anh chẳng phải là học sinh đi thi, lười một lần sẽ có người dám mắng anh sao? Ông Điền!”

“Bà Điền, đây là vấn đề trách nhiệm!” Anh bắt chước cách gọi của cô.

“Ông Điền, thiếu ngủ sẽ có quầng thâm ở mắt, lông mày anh đã vừa rậm vừa đen, thêm con mắt đen nữa, khuôn mặt sẽ trông rất dữ, rất dọa người đó!”

“Bà Điền, diện mạo là do trời sinh, em đang công kích đến vấn đề huyết thống, hơn nữa còn liên đới đến Điền Bảo Bảo!”

“Điền Bảo Bảo?”

Là chỉ.... Con của anh và cô?

“Sau này, Điền Bảo Bảo có năm mươi phần trăm khả năng sẽ có lông mày rậm, mắt đen, vẻ mặt hung dữ, chẳng lẽ mẹ nó cũng ghét bỏ nó?” Anh không tin cô sẽ ghét bỏ.

“Nếu là con của em, dĩ nhiên em sẽ khen nó lạnh lùng đẹp trai.”

Ý là, người cha như anh, theo cách nhìn của cô, được cho là, lạnh lùng đẹp trai?!

“Nhưng, nếu là con gái mà như vậy.... .. Sẽ rất phiền toái.” Cô khổ não nói.

Con gái giống như anh. Phiên bản Điền Hân Viêm con gái, với đôi mày rậm, và cái mũi rất cao.... ..

“Cho con một nửa tài sản làm của hồi môn, dù không ai lấy, cũng không lo về cuộc sống sau này! Yên tâm!”

“Còn chưa có thai, mà cứ nói như em sắp sinh rồi vậy.... ..” Phó Quan Nhã đỏ mặt lấm bầm.

Đây là lần đầu anh nói về chuyện tương lai với cô..... Giống như mọi chuyện sẽ xảy ra vậy!

Cô bò lên giường, lấy tài liệu của anh đi, đeo cho anh chiếc vòng tay năm màu lúc chiều cô làm cho anh.

“Đây là?”

“Là vòng tay bình an! Xem thử có vừa tay anh không đã.”

“Em tự làm?”

21. Chương 21: Chương 5.2

“Không cần khen em khéo tay!” Hi hi, vì cô đã nghe nhiều rồi!

“Em thật trẻ con!” Trong mắt anh, chỉ có những cô gái mới lớn mới làm những chuyện như vậy.

Từ khi trưởng thành, anh đã thu được rất nhiều quà tặng hàng hiệu, có rượu, đồ vest, thậm chí là cà vạt, nhưng chưa có món nào như thế này cả.

“Không thích thì đừng mang!” Phó Quan Nhã làm bộ muốn lấy lại, thực tế là vì đã đo xong kích cỡ vòng tay, phải lấy lại để làm nút kết.

“Anh không nói là không thích!” Điền Hân Viêm đưa tay giữ lại, không phát hiện ra hành động của mình cũng ‘trẻ con’ không kém.

Cô đẩy tay anh ra, “Chờ một chút, em làm nút kết đã!”

Cô lấy một hạt tròn màu vàng làm nút cài, dùng bật lửa đốt sợi dây cho dính chặt vào.

“Anh thử xem!”

“Em thật khéo tay!” Anh thấy trên tay cô cũng có một cái, nhỏ hơn của anh một chút, rất đẹp. Đeo vòng tay giống cô, cảm giác này..... Anh cũng không ghét.

“Đã bảo không cần khen em mà!” Phó Quan Nhã hất cằm lên, “Em định thuê một cái ‘Ô vuông thú vị!’”

“Ô vuông thú vị?”

“Là một loại cửa hàng trên phố, họ phân thành từng ô nhỏ, một tháng mấy trăm đồng, không cần mình trông coi, chỉ phụ trách đưa hàng, có nhân viên chuyên nghiệp giúp mình bán.....” Cô giải thích cái gì gọi là ‘Ô vuông thú vị’.

“Để anh mua cửa hàng cho em là được, cần gì mướn loại ‘ô vuông’ đó, một tháng có thể kiếm được bao nhiêu?” Với ánh mắt buôn bán chuyên nghiệp của anh, thì như vậy hiệu quả đầu tư quá ít.

“Kiếm được niềm vui và một ít tiền tiêu vặt! Em cũng không muốn phát tài dựa vào đồ thủ công!”

Điền Hân Viêm vốn định lấy tài liệu trên tủ đầu giường xem, nhưng.... .... Từ khi nào tủ đầu giường lại trở nên ‘phong phú’ như vậy?

Trên tủ toàn những con thú được nặn từ đất sét mà anh không cách nào nhớ nổi tên, trong đó, miễn cưỡng có một con báo anh nhớ hình như..... Tên Tam gì gì đó. Cô rất thích nặn những con báo hình thù kỳ lạ.

Tất cả đều màu hồng.

Trước kia trong phòng anh, không thể tìm thấy bất cứ thứ gì có màu hồng, chỉ đơn thuần một màu nâu nâu của gỗ, còn bây giờ..... Có thể nói là rất ‘rực rỡ’. Trừ tượng sét do cô nặn, còn có một xấp truyện tranh, tiểu thuyết, rồi thú nhồi bông lớn nhỏ.

Đều là màu hồng phần của riêng cô.

Một cái ‘ô vuông’ nho nhỏ đã đủ làm hai gò má cô ửng hồng vì hưng phấn.... ..

“Em còn vẽ bản thiết kế, suy nghĩ nên bày sản phẩm như thế nào, muốn bán những thứ gì....” Phó Quan Nhã nói không ngừng, giống như cô đang ở tại ‘Ô vuông thú vị’ chuẩn bị thi thố tài năng.

Giọng cô rất ngọt, rất nhẹ.

Điền Hân Viêm rút tay về, quyết định không động vào tài liệu nữa, ôm Phó Quan Nhã vào lòng. Cô khẽ kêu một tiếng, cho rằng anh lại muốn làm ‘gì đó’... .. Nhưng cô đã lầm, anh chỉ xem cô như một cái gối ôm lớn, cọ cọ cô mấy cái, nhắm hai mắt lại.

Trong mắt cô, anh giống như một con mèo lớn, đang cho phép cô sờ lông của nó..... Không, là tóc. Ngay cả làm nũng, cũng có vẻ cao ngạo như vậy!

“Em nói tiếp đi, đừng ngừng, anh đang nghe đây.” Anh thích nghe cô nói về ước mơ của cô, thích nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô, nụ cười thật chói mắt.... ..

Kết quả, nói xong câu đó, chỉ ba giây sau, anh đã ngủ say.

Phó Quan Nhã mỉm cười, ánh mắt ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc anh. Mái tóc vốn được chải vuốt cẩn thận, giờ hơi rối tung, lại khiến anh trông trẻ trung hơn nhiều.

Thì ra, khi ngủ, mặt anh rất dễ thương, hi hi!

“Ngủ ngon, anh chàng ngọt ngào!”

Mấy ngày sau, rốt cuộc Điền Hân Viêm không xuất hiện trên kênh tin tức nữa, giới truyền thông là vậy, luôn cập nhật những tin tức nóng hổi. Tất nhiên, sự cố của công ty Điền Hân Viêm không vì vậy mà tự nhiên trở nên tốt lên. Các công nhân nằm viện không thể đột nhiên khỏi như thần thoại mà cần điều trị mấy tháng dài. Bớt được việc đối phó với giới truyền thông, chuyện cần làm còn rất nhiều.

Phó Quan Nhã đi bệnh viện thăm mỗi công nhân bị thương với Điền Hân Viêm. Các công nhân bị thương đã được đưa ra phòng bệnh thường, tập trung vào một tầng, để công ty mướn ba người hộ lý chăm sóc cho thuận tiện. Còn hai người vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, do điều dưỡng chuyên nghiệp phụ trách. Tiền chữa bệnh và tiền lương trong lúc nghỉ bệnh của công nhân, công ty đều chi trả.

Ra khỏi bệnh viện, Điền Hân Viêm phải đi thị sát công trình ở Đài Trung, bên ủy thác là bạn cũ của anh, muốn xây một ngôi nhà năm tầng, cho bốn thế hệ cùng ở. Vì được nhờ cậy nên bản thiết kế, vật trang hoàng đều từ tay Điền Hân Viêm phụ trách.

“Anh thả em xuống đầu đường là được rồi, vừa lúc em muốn mua vài thứ.”

Cô không muốn hại anh phải đi đường vòng, mặt khác, vừa lúc đi dạo về nhà mẹ để thăm cha mẹ cô một lát.

“Để anh chở em về trước.”

“Không cần đâu, em muốn đi dạo một chút!”

Điền Hân Viêm tỏ vẻ không ủng hộ, nhưng thấy Phó Quan Nhã chấp tay trước ngực, vẻ mặt vô cùng tha thiết, anh lại không nỡ cự tuyệt.

“Anh sẽ ở Đài Trung một ngày. Buổi tối em nhớ đóng cửa, đừng đi chơi quá muộn, phải trở về trước khi trời tối.”

“Dạ, thưa ông Điền!” Cô làm động tác tuân lệnh theo kiểu quân đội.

Điền Hân Viêm chạy xe chậm lại, dừng bên lề.

“Anh nhớ kêu lái xe chạy cẩn thận, đừng vì sợ trễ mà chạy nhanh!” Phó Quan Nhã nói xong, mở cửa xe định xuống, thì bị Điền Hân Viêm ôm chặt, hôn mạnh lên môi cô.

Ngay từ lúc trong phòng bệnh, anh đã muốn hôn cô rồi.....

Cô nói chuyện với người thân của các công nhân, nhẹ nhàng an ủi vợ hoặc cha mẹ của người bị nạn.

Đứa bé vừa khóc vừa ngây thơ hỏi, ‘Cha con bị gãy chân..... Từ nay về sau không thể cưỡi xe đạp với con nữa đúng không?’

Cô ngồi xổm xuống, ôm lấy đứa bé. ‘Bác sĩ nối chân cha con lại rồi, giờ mặc dù bọc lại, có thể còn đau, nhưng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, nghỉ ngơi cho khỏe, một thời gian sau, chân cha con sẽ khôi phục, hơn nữa còn cường tráng hơn trước nhiều!’

Đứa nhỏ nháy mắt mấy cái, không hiểu ý cô cho lắm. Cô mỉm cười, giơ cánh tay làm bộ nặn ra cơ bắp. ‘Giống như nhân vật chính trong phim hoạt hình, sau khi bị thương, chữa khỏi xong sẽ biến thân, trở nên mạnh hơn trước, đánh ngã hết người xấu đó!’ Cô dùng cách nói đứa nhỏ có thể nghe hiểu, khiến nó an tâm.

Cô như vậy, chẳng khác gì mặt trời nhỏ..... Khiến anh rất muốn.... .... Hôn cô.

“Có người nhìn.....” Phó Quan Nhã bị hôn xong, mới nhớ tới còn có lái xe và Dương Sĩ Vĩ đang ngồi ở ghế trước.

“Cứ xem họ là người tàng hình.” Nói xong, anh lại kéo đầu cô xuống, hôn lên, mút đôi môi ngọt ngào của cô.

“Đúng, đúng! Chúng tôi không thấy gì hết!” Dương Sĩ Vĩ nghe vậy phụ họa. Dương Sĩ Vĩ không lên tiếng còn đỡ, vừa lên tiếng, Phó Quan Nhã càng thêm lúng túng, vội đẩy Điền Hân Viêm ra, hốt hoảng xuống xe.

“Tổng giám đốc có đói bụng không ạ? Tới con đường phía trước, anh có muốn mua một hộp cơm để ăn trên đường không?”

Điền Hân Viêm lạnh lùng liếc Dương Sĩ Vĩ một cái. Là người tàng hình còn mở miệng làm gì?

“Đi.” Anh lạnh lùng nói.

Xe chậm rãi đi xa. Lúc này Phó Quan Nhã mới dám quay đầu lại nhìn.

“Thiệt tình, không chịu chú ý trường hợp gì hết.....” Mặc dù oán hận, nhưng mặt cô vẫn rất đỏ.

Làm vậy giống như..... Bọn họ là một đôi vợ chồng rất ân ái..... Lúc trước tình lợc quá trình yêu nhau, giờ mới bắt đầu lại từ đầu.

Mặt cô càng ngày càng đỏ, thật lâu vẫn không hết. Cô dùng tay vỗ vỗ lên mặt, mong nó mau lạnh đi, trở về như lúc đầu, rất cuộc, lỗ tai đỏ bừng thoáng bớt đi, nhưng nụ cười ngọt ngào trên khóe môi, vẫn không biến mất.

22. Chương 22: Chương 6.1

Trừ mua áo sơ mi và cà vạt, cô còn mua cho anh một cái ly, một cái ly in hình con mèo đen đuôi dài. Ánh mắt mèo đen cực kỳ hung hăng, siêu cao ngạo, hoàn toàn là hóa thân của Điền Hân Viêm! Cô vừa cười ha ha vừa cầm nó đi tính tiền. Chỉ vừa nghĩ đến anh sẽ uống trà bằng cái ly này, cô đã thấy vui rồi.

Một loạt tiếng kèn ngắn liên tục vang lên sau lưng Phó Quan Nhã, không giống thúc dục hoặc cảnh báo. Cô nghĩ rằng mình đang chặn đường người ta, nhưng không đúng.... Rõ ràng cô đang đi trên lối dành cho người đi bộ, làm gì chặn được ai? Cô quay đầu lại thì thấy Hạ Phồn Mộc đang ngoắc mình.

Hạ Phồn Mộc cho xe chạy chậm đến gần Phó Quan Nhã, cười tươi, nụ cười có thể khiến vô số cô gái ngất ngây, nhưng không biết tại sao, cô lại miễn dịch với nó.

Cô có cảm giác..... Hạ Phồn Mộc đang cố gắng triển khai hết sức sự quyết rũ của anh ta với cô.

Xe dừng lại, Hạ Phồn Mộc mở hết cửa sổ xe, thò đầu nói với Phó Quan Nhã, “Nhã Nhã! Đi dạo phố một mình à? Coi bộ xách không ít đồ, lên đây tôi chở về.”

Phó Quan Nhã không đáp ‘Được’ hay ‘Không’ vì cô nhớ có một chuyện càng quan trọng hơn cần nói, chuyện cô đã từng hứa với Điền Hân Viêm.

“Về sau, anh đừng kêu tôi ‘Nhã Nhã’ nữa!”

“Hả? Chồng em ghen?” Hạ Phồn Mộc cười xấu xa.

Ghen? Phản ứng lúc đó của Điền Hân Viêm là ghen?

Nếu vậy..... Thật là đáng yêu! Phó Quan Nhã cố gắng nhớ lại từng câu từng chữ, từng nét mặt của anh lúc đó. Từ trước tới giờ chưa ai ghen vì cô cả, cảm giác này rất lạ, rất khó tưởng tượng.

“Chẳng lẽ phải gọi ‘Cô Phó’ hay là gọi..... Bà Điền?!” Hạ Phồn Mộc chọc nói.

Sau khi Hạ Phồn Mộc nói ra hai chữ ‘Bà Điền’ thì người còn lại trên xe kinh ngạc nhìn Phó Quan Nhã chăm chú.

Phó Quan Nhã không hề thích cách Hạ Phồn Mộc nói. Bên cạnh Hạ Phồn Mộc chưa bao giờ thiếu người đẹp, người đang ngồi phía sau kia, tám chín phần cũng là một hồng nhan tri kỷ của anh ta. Người đó nhìn cô rất chăm chú, mắt không hề nháy lấy một cái.

“Với quan hệ giữa chúng ta, em không thấy kêu vậy rất xa lạ sao?” Hạ Phồn Mộc hỏi.

“..... Chúng ta là quan hệ gì? Miễn cưỡng xem là bạn bè, nếu không, anh gọi tôi là ‘Tiểu Phó’ đi, nghe có vẻ bớt thân thiết hơn.” Điền Hân Viêm cũng sẽ không ghen nữa, hi hi.

Bụng? (‘Phó’ gần âm với ‘Phúc’ là bụng) Hạ Phồn Mộc cười thầm.

“Được ngồi, em đã bị chồng quản nghiêm, chồng em lại là tên hẹp hòi, tôi cũng chẳng muốn hại hai vợ chồng lục đục. Tiểu Phó, lên xe đi, tôi cho em đi nhờ một đoạn.” Hạ Phồn Mộc mở cửa xe ra.

“Không cần đâu! Trên xe còn bạn của anh. Không phiền anh!” Phó Quan Nhã lắc đầu.

“Không sao! Bạn của Phồn Mộc cũng chính là bạn của tôi.” Người đẹp trong xe mở miệng, giọng nói trong veo, động lòng người, khiến người ta có cảm giác ‘Ai cự tuyệt, kẻ đó chính là lòng lang dạ sói’. Cho nên, Phó Quan Nhã chỉ còn cách lên xe.

“Gần đây, chắc chồng cô bận sức đầu mề trán đúng không? Xử lý tốt sự cố chưa?”

“Đã xử lý xong rồi!” Phó Quan Nhã đáp. Cô nói thật, không muốn Hạ Phồn Mộc xem nhẹ năng lực của Điền Hân Viêm. Cô hoàn toàn cùng phe với anh.

Hạ Phồn Mộc tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Phó Quan Nhã không nói gì, chỉ liếc một cái.

“Đàn ông thật dễ thay lòng đổi dạ, vừa mới kết thúc một cuộc tình, lập tức đã tìm thấy người mới.” Hạ Phồn Mộc nói với giọng khinh miệt.

“Cậu là người không có tư cách nói những lời như vậy nhất.” Người đẹp trong xe nhẹ nhàng nói.

“Tôi đa tình, mọi người đều biết. Tôi có xấu xa, nhưng chưa từng che giấu, không ăn trộm, không ăn cướp không lừa gạt ai, tất cả đều là tôi tình em nguyện, chia tay cũng không hề hối hận.” Hạ Phồn Mộc nói, rất thản nhiên với khuyết điểm của mình.

“Tốc độ thay lòng đổi dạ của cậu, Hân..... Ông Điền theo không kịp!” Người đẹp kia nhìn Phó Quan Nhã một cái, thấy cô không có phản ứng gì, thở phào một hơi.

“Sau khi chia tay, tốc độ tìm người mới kết hôn của anh ta mới là nhanh tới mức tôi theo không kịp.” Hạ Phồn Mộc hừ nói.

“Anh ấy không có sai.....” Người đẹp muốn thay Điền Hân Viêm giải thích, nhưng vừa mở miệng đã nhanh chóng mím môi không nói nữa.

Phó Quan Nhã liếc sang, ánh mắt hai người giao nhau.

“Bà Điền xinh đẹp, đáng yêu như thế, ông Điền muốn kết hôn nhanh cũng là chuyện bình thường thôi.” Người đẹp mỉm cười nói với Phó Quan Nhã.

Nụ cười này hơi phức tạp, có vui mừng, có tán dương, còn cả..... Cô đơn.

Chẳng lẽ cô nhìn nhầm?

“Cô mới đúng là vừa xinh đẹp vừa có khí chất!” Phó Quan Nhã nói, không phải lời khách sáo, d. đ. l. quý! đôn

23. Chương 23: Chương 6.2

Phó Quan Nhã không biết phải nói gì, chỉ có thể im lặng, nhanh chóng mở cửa xuống xe, chạy nhanh về phía trước, không dám quay đầu lại. Đầu cô như có một tấn đá đang đè nặng, không cách nào suy nghĩ được. Cô không biết mình đã đi bao lâu, cũng không biết mình đã vô thức ấn chuông cửa, cho tới khi giọng của Phó Quan Mỹ vang lên, cô mới hồi hồn, thì ra cô đã đứng trước cửa nhà cha mẹ mình.

“Cãi nhau?” Phó Quan Mỹ vừa mở cửa, thấy Phó Quan Nhã đã chọc hỏi.

“Dạ?”

“Trên mặt em có viết đó, oán phụ nhỏ!” Phó Quan Mỹ đi vào phòng khách, Phó Quan Nhã đi theo, sờ má mình, “Không có.....”

“Cũng chẳng phải chuyện gì mất mặt! Ngay đêm tân hôn chị và Lý Phong đã cãi nhau ầm ĩ đây thôi. Em giỏi hơn chị nhiều, tới bây giờ mới cãi.”

“Cha mẹ đâu chị?”

“Ra ngoài rồi.” Phó Quan Mỹ đáp.

“Trong tủ lạnh có trà trái cây đó, tự rót đi.”

“Dạ.”

“Nhân tiện lấy giúp chị luôn.” Đây mới là trọng điểm.

Phó Quan Nhã không từ chối, chị em hai mươi mấy năm, cô đã ‘nhân tiện’ nhiều lần lắm rồi, dù cho ‘không nhân tiện’ cô cũng sẽ đi làm, chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Chờ cô lấy nước tới thì Phó Quan Mỹ đã lật tung túi đồ của cô xem xong hết.

“Mua nhiều đồ cho chồng vậy? Tiền của cậu ta? Sao không mua hàng hiệu? Với thân phận của chồng em, không mặc đồ hiệu sẽ bị cười chê đó..... Vì cãi nhau nên cố ý không mua hàng hiệu để chơi cậu ta?” Chiêu này hơi bị độc!

“Thật không có cãi nhau mà!”

“Không cãi nhau? Vậy sao mặt em như đũa đám vậy?”

“... ..” Tính Phó Quan Nhã là vậy, chuyện gì cũng giữ trong lòng không nói, giữ mãi đến mức sắp thành nội thương.

Phó Quan Nhã vốn muốn tìm mẹ kể khổ và làm nũng một chút, nhưng mẹ cô lại không có nhà. Mặc dù, chị cô không phải là đối tượng tốt để nói chuyện, nhưng cô vẫn không nhịn được nói, “Em gặp bạn gái cũ của anh ấy. Hai người họ đã yêu nhau hơn hai mươi năm.....”

“Lâu dữ! Kết quả không thành bà Điền, cô gái đó thật là đáng thương!” Phó Quan Mỹ nói xong, uống một ngụm trà.

“Tại sao hai người họ chia tay?”

“Em không biết.”

“Em có hỏi không?” Phó Quan Mỹ hất cằm hỏi.

“Dạ..... Không tìm được cơ hội.”

“Muốn hỏi chút chuyện đó còn phải tìm cơ hội? Cứ hỏi thẳng là được!” Ngốc quá!

“Bạn gái của cũ của cậu ta thế nào? Đẹp không?”

“Rất rất đẹp.... ..”

“So với chị thì sao?” Tối thiểu phải có một cái chuẩn mới đánh giá được.

“Chị đẹp kiểu quyến rũ, còn cô ấy đẹp kiểu cao nhã, mỗi người một vẻ.” Phó Quan Nhã nói.

Phó Quan Mỹ vuốt vuốt mái tóc xoăn của mình, miễn cưỡng vừa lòng với đáp án này.

“Nếu vậy, sao em có thể cướp được Điền Hân Viêm từ tay cô gái đó?”

Em cũng đang muốn hỏi vậy đấy, Phó Quan Nhã nghĩ thầm.

“Thì ra, em không hỏi thẳng là vì tự ti?!” Phó Quan Mỹ nói trúng trọng tâm.

A! Phó Quan Nhã trúng tên, tim rỉ máu.

“Gặp bạn gái cũ của cậu ta, tự so với mình xong, hoàn toàn không thể tin Điền Hân Viêm sẽ bỏ cô ta để cưới em? Nghĩ, nhất định có vấn đề?”

Lại một mũi tên trúng đích.

“Việc này có gì khó hiểu đâu! Đối tượng Lý Phong ngoại tình lùn hơn chị, xấu hơn chị, mập hơn chị, chỉ thắng chị ở mỗi điểm trẻ hơn đó thôi! Hừ! Tật xấu của đàn ông mà, nói cho cùng, thử chán người đẹp rồi, muốn đổi ‘cháo trắng rau dưa’! Tám chín phần Điền Hân Viêm cũng là vậy!”

Phó Quan Nhã đang cố gắng ‘tiêu hóa’ những lời chị mình nói. Cô suy nghĩ rất nghiêm túc, vẻ mặt lo được lo mất, cau mày, bĩu môi, trông rất ngây ngô.....

“Làm ơn đi, em bày vẻ mặt đau khổ đó cho ai xem?” Phó Quan Mỹ búng một phát lên trán Phó Quan Nhã, dạy dỗ, “Bại bởi một đứa không bằng mình, người phải đầm ngực, học máu là cô ta chứ không phải em

đâu!” d. đ lè‘quý/, đôn Giống như cô, lần đầu tiên thấy kẻ thứ ba kia, cô phát điên không phải vì bị cướp chồng, vì gia đình bị phá hũ, mà vì nhìn thấy kẻ thứ ba kém hơn mình quá nhiều!

“.... Tại sao ạ?”

“Lúc cô ta thấy em, nói không chừng đang thầm gào khóc: Điền Hân Viêm, anh đang cố ý nhục nhã tôi sao?! Không cần người đẹp như tôi, lại đi chọn một đứa con nít như cô ta?”

“Có thể như vậy sao ạ?” Phó Quan Nhã không cho là Tô Ấu Dung sẽ có loại suy nghĩ này. Cô không cảm giác bất kỳ chút ý ghét nào từ Tô Ấu Dung.

“Dĩ nhiên! Điền Hân Viêm cưới em chứ không cưới cô ta, ai thua ai thắng đã rất rõ ràng! Vậy mà em còn ở đây than thở!”

“Em chỉ không hiểu..... Tại sao anh ấy lại chọn em.” Phó Quan Nhã cúi đầu. Cô vốn không phải người tự ti, tự xem thường bản thân, luôn nghĩ rằng mỗi người đều có ưu điểm của riêng mình. Nhưng sau khi gặp Tô Ấu Dung, lòng tự tin của cô đã hoàn toàn biến mất, mặc cảm, tự ti tràn ngập.

“Cô ấy thực sự rất đẹp, tính tình cũng dịu dàng, cơ hồ không có khuyết điểm gì. Em không thấy mình có điểm nào tốt hơn cô ấy cả.”

Cô bắt đầu thấy sợ. Có lẽ cưới cô chỉ là một kiểu trả thù của Điền Hân Viêm, trả thù Tô Ấu Dung. Có lẽ, cưới cô, chỉ vì cô xuất hiện đúng lúc anh đang muốn kết hôn với một ai đó. Có lẽ, cưới cô, chỉ vì anh cảm thấy nhàm chán, trống vắng hoặc giả là cô đơn.

“Cô ta tốt đến cỡ nào chị không biết, chị chỉ biết hiện giờ người đảm nhiệm vai trò ‘bà Điền’ là em. Chồng cũng là của em, không muốn bị cướp đi thì canh chừng cho kỹ, đừng để anh ta và bạn gái cũ như tro tàn lại cháy.”

“Giữa hai người họ có hai mươi mấy năm tình cảm.....”

“Trong hai mươi mấy năm đó, bao gồm cả những năm đi nhà trẻ, và học tiểu học đó! Trẻ con thì biết cái gì?” Phó Quan Mỹ cười nói.

“Vậy ít nhất cũng mười năm.....” Cũng rất dài rồi!

“Em và cậu ta, từ nay về sau có ba mươi bốn mươi năm, còn sợ thua mười năm của cô ta sao?”

Chị cô nói có lý, cô hiểu, nhưng, cô không có tự tin....

Cuộc nói chuyện của hai chị em kết thúc vì sự trở về của cha Phó và mẹ Phó.

Mẹ Phó vừa thấy Phó Quan Nhã, lập tức hỏi thăm sự cố của công ty Điền Hân Viêm. Con rể gặp chuyện, tất nhiên bà không thể nào không lo lắng.

Phó Quan Nhã kể lại một lần quá trình bọn họ xử lý, không cần thêm mắm thêm muối, hay cố ý giấu, vì quả thật chuyện được giải quyết rất thuận lợi.

Mẹ Phó kêu Phó Quan Nhã ở lại ăn cơm. Cô làm nũng nói phải ở lâu thêm mấy ngày. Dù sao phòng của cô vẫn còn, chỉ là bắt đầu hơi lộn xộn vì để đồ lung tung thôi.

Cha Phó mẹ Phó không phản đối.

Phó Quan Nhã ở lại nhà mẹ đẻ, tự do ăn đồ ăn vặt, xem ti vi, tám chuyện, đi công viên tản bộ với cha, không có thời gian rảnh để suy nghĩ lung tung. Nhưng khi màn đêm vừa buông xuống, nằm ngủ một mình trên giường, cô lại bắt đầu không khống chế được suy nghĩ của mình.

“Thoạt nhìn, Tô Ấu Dung là một người tốt, yên tĩnh hiểu chuyện, lại nói năng nhẹ nhàng. Quan trọng là..... hình như vẫn còn yêu Điền Hân Viêm. Thật sự không nghĩ ra lý do tại sao hai người họ chia tay.” Phó Quan Nhã vừa lẩm bẩm vừa lặn lội khắp giường, không ngủ được.

“Là vì Điền Hân Viêm thay lòng? Không, không thể nào! Nếu thay lòng, sẽ không kết hôn với mình, mà là với người khiến anh ta thay lòng kia..... Mình không phải là kẻ thứ ba!” Phó Quan Nhã nghiêng người sang bên phải, nói thầm vài câu, lại lật người về bên trái.

“Tô Ấu Dung ngồi trong xe Hạ Phồn Mộc.... Hai người là bạn bè? Hình như rất thân với Hạ Phồn Mộc, cũng rất rõ xích mích giữa Hạ Phồn Mộc và Điền Hân Viên.... ..”

24. Chương 24: Chương 6.3

Chuông điện thoại bỗng vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Là anh....

Phó Quan Nhã ngồi bật dậy, vội trượt phím nghe..... Tâm tình cực kỳ giống như phi tần trong cung chợt nghe hoàng thượng sắp bước vào cung của mình, vui sướng như điên.

“Em đang ở đâu vậy?” Giọng Điền Hân Viên có vẻ rất gấp. Anh gọi về nhà mấy lần, nhưng không có người nghe máy.

Hơn sáu giờ gọi, nghĩ cô đi mua bữa tối. Hơn tám giờ gọi, nghĩ rằng cô đang tắm, nên không nghe. Hơn mười giờ gọi, đã rất trễ, vẫn không có người nghe. Gọi di động, vừa reo đã bắt máy.

“Nhà mẹ em. Hôm nay em muốn ở lại đây, có được không ạ?”

“Dĩ nhiên! Em chỉ cần gọi nói với anh một tiếng là được.” Ít nhất anh sẽ không giống như vừa rồi, bỗng sợ hãi, cho rằng cô đã xảy ra chuyện.....

“Em bỗng dưng quyết định, không có dự định từ trước nên không nói với anh. Không ngờ anh sẽ gọi về nhà, xin lỗi.....” Phó Quan Nhã áy náy nói.

Lúc trước anh đi công tác, cô từng chờ điện thoại của anh, nhưng anh không gọi, lần này cô tưởng cũng như vậy, ai ngờ anh lại gọi.

Điền Hân Viên cau mày, không thích cô cứ nói xin lỗi. “Đừng nói xin lỗi, anh không có giận.” Chỉ là hơi sốt ruột mà thôi.

“Không, em không báo với anh trước, là lỗi của em.”

“Anh không hề giận, Nhã Nhã.”

Lần đầu tiên anh gọi cô như vậy. Từ nhỏ đã nghe quen cách gọi này, những người thân quen đều gọi cô như vậy, nhưng tại sao nghe từ miệng anh, lại khiến cô đỏ bừng mặt?

“Anh chỉ là lo lắng cho em.”

Nghe vậy, mặt Phó Quan Nhã không chỉ đỏ mà còn như sắp bị thiêu cháy, “Dạ.... Cảm ơn anh.”

“Anh cũng không thích nghe em nói cảm ơn.” Những việc anh đang làm là bổn phận cơ bản nhất của người chồng.

Xin lỗi không thể nói, cảm ơn anh lại không thích nghe, vậy ..... Cô nên nói gì đây?

“Đáng lẽ nên dẫn em tới Đài Trung luôn.” Điền Hân Viên nói, “Bọn họ mời anh đi ăn ở nhà hàng Nhật.”

“... .. Ông Điền, anh đang khoe khoang sao?”

Đáp lại cô là tiếng cười của anh. “Lúc trước em đi ăn cơm, món nào cũng chụp một tấm gửi cho anh. Đó mới là khoe khoang!” Lúc nhận được hình, anh bận đến mức còn chưa có thời gian để ăn cơm.

“Bởi vì người trả tiền là anh, nên em mới chụp lại để anh biết tiền của anh đã tiêu vào những món nào chứ bộ!” Cô tuyệt đối không có ý muốn khoe khoang.... .. Được rồi, thật ra là có một chút!

“Muốn xem ‘hiện trường’! Muốn khoe khoang thì mau gửi hình cho em!”

“Anh không có chụp!”

“Nhất định là vì anh cảm thấy như vậy rất mất mặt, đường đường một tổng giám đốc lại lấy điện thoại ra chụp hình đồ ăn đúng không?”

“Đúng!” Anh không phủ nhận.

Hành động đó anh cho là quá ngây thơ, cũng chẳng phải là nghiệm độc, cứ mỗi món ăn lên bàn là phải dùng điện thoại ‘kiểm nghiệm’ trước. d. đ/ lê ., quý, đôn ^Hơn nữa, nếu anh có hành động đó, tám phần là Dương Sĩ Vĩ đang ở bên cạnh sẽ chụp lại rồi gửi cho toàn bộ phòng thư ký xem, phòng thư ký sẽ truyền cho phòng kế toán, phòng kế toán sẽ gửi đến phòng thiết kế, phòng thiết kế lại.... ... Tóm lại, chẳng mấy chốc, toàn bộ công ty sẽ biết hết!

“Em biết ngay mà, người như anh..... Cực kỳ sĩ diện!”

“Em hiểu rõ anh dữ?” Anh không hề phủ nhận.

“Dù gì cũng mang tiếng là ‘bà Điền’, phải biết một chút chứ!”

Cô không nói cho anh biết, bằng ghi chú trong điện thoại của cô đều là những ‘báo cáo nghiên cứu về Điền Hân Viêm’, ghi chú từng tí về anh.

“Bà Điền, xem ra ‘bà’ đã thích ứng với thân phận mới rồi!” Anh cười.

Anh thích gọi cô là ‘bà Điền’, mặc dù không phải là một biệt danh lãng mạn, nhưng nó.... Thuộc riêng về cô, xác nhận cô là một nửa của anh.

Phó Quan Nhã nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh, biết tâm tình anh khá tốt.

Có lẽ, bây giờ là cơ hội. Cứ xem như đang tán gẫu, và hỏi một cách tự nhiên.

“..... Trước kia em từng hỏi anh, tại sao lại muốn kết hôn với em, anh lại nói lảng sang chuyện khác, giờ em hỏi lại lần nữa, hỏi rất nghiêm túc..... Tại sao anh lại muốn kết hôn với em?”

“Vừa mắt.” Điền Hân Viêm không chần chờ lâu, lập tức cho cô đáp án.

“Vừa mắt?”

“Anh thấy em vừa mắt!” Hơn nữa, càng ngày càng cực kỳ, cực kỳ vừa mắt.

“Nhưng em không phải là người đẹp!”

“Nhất định phải là người đẹp mới khiến người ta vừa mắt sao?” Anh bật cười vì luận điệu đơn thuần của cô.

“Chỉ vì thấy vừa mắt là anh đã lấy về nhà làm vợ? Vậy..... Về sau, thấy người vừa mắt khác, có phải anh cũng bao nuôi làm vợ ba, vợ bốn?”

“Phụ nữ rất phiền, nuôi nhiều vậy làm gì?”

“Vì vừa mắt mà!” Cô lặp lại câu của anh.

“Trong hình, trông em có vẻ rất ngoan, dễ bắt nạt, không kiêu căng, không cần anh quá quan tâm chăm sóc.” Cô không phải là loài hoa quý giá, hay nhân vật quan trọng, cả ngày phải bám vào người đàn ông, cần đàn ông quan tâm, bảo vệ.

Anh thích cô cười, thích cách suy nghĩ của cô khi gặp việc khó khăn, thích cô khi đi bệnh viện thăm công nhân bị thương với anh thì nắm chặt lấy tay anh, bàn tay cô rất ấm áp.....

“Vậy.... .. Có yêu không?” Phó Quan Nhã đột nhiên hỏi, không, cũng phải là đột nhiên, vấn đề này đã nằm trong đầu cô rất lâu rồi, “Anh có yêu em không?”

“Em kết hôn với anh là vì yêu anh sao?” Anh không vội trả lời, hỏi lại cô. Tôn nghiêm của một người đàn ông khiến anh không thể mở miệng thừa nhận được. Nhưng nếu như cô nói trước, có lẽ, anh cũng sẽ thẳng thắn.... ..

Phó Quan Nhã cúi đầu, “Không phải.”

Cô và anh đều rất rõ, điểm bắt đầu của cuộc hôn nhân này, vốn không phải là yêu. Nói khó nghe hơn một chút, thành tựu của anh, nhân phẩm của anh, thanh danh của anh, là lý do cô đồng ý kết hôn với anh.

Nếu cô nói, “Vâng, bởi vì em yêu anh.” thì đó mới là lừa dối.

Chỉ là, yêu, ngày càng lớn dần trong lòng cô với một tốc độ không thể khống chế được. Quá nhanh, nhanh đến mức đã biến chất, không chỉ là.... Thích nữa.

Diễn Hân Viêm siết chặt điện thoại, tay dường như đã trở nên cứng ngắc. “Thật là trùng hợp, đáp án của anh cũng giống vậy.” Anh lập tức nói.

“Anh đồng ý cưới một người anh không yêu?”

Phó Quan Nhã, mày đúng là tự rước lấy nhục! Mặc gì cứ phải đi hỏi cho rõ chứ? Cứ tiếp tục giả ngây làm ‘bà Diễn’ không phải tốt hơn sao.... ..

“Em chịu kết hôn với một người em không yêu?” Diễn Hân Viêm, bốt tranh cãi đi, kiểu nói ngây thơ thế này chẳng có chút muối nào cả!

Cả hai đều trầm mặc, chỉ còn tiếng hít thở. Thật lâu sau, tiếng thở dài của Phó Quan Nhã đã phá vỡ sự trầm mặc đó.

“... .. Đúng, chúng ta kết hôn không phải vì yêu, theo như nhu cầu mà thôi. Đây là chuyện chúng ta đều biết rõ, do em đã hỏi một câu rất ngu ngốc, về sau, em sẽ không hỏi nữa..... Ngủ ngon, ông Diễn.”

Cuộc gọi, kết thúc.

Khát vọng nho nhỏ mới vừa manh nha cùng với tình yêu của cô cũng đã kết thúc.

25. Chương 25: Chương 7.1

Thế này xem như đang cãi nhau?

Phó Quan Nhã cho là đúng, nhưng hiển nhiên, Diễn Hân Viêm lại không nghĩ như vậy.

Một ngày sau, Diễn Hân Viêm xuất hiện trong phòng khách nhà họ Phó, ngồi trên sa lon nói chuyện với cha Phó Quan Nhã.

Phó Quan Nhã từ phòng mình đi ra, thấy vậy, ngăn người, định lùi vào phòng lại.... ..

Diễn Hân Viêm là người đầu tiên phát hiện ra cô.

“Nhã Nhã.” Anh cố ý kêu to lên để cha mẹ cô đều quay đầu lại, chặt đứt ý niệm bỏ trốn của cô.

Đêm qua ngủ không ngon khiến mắt cô đỏ rực, người có vẻ đỡ đỡ, đi tới bên cạnh anh. “Anh đã về à..... Sao không trực tiếp về nhà?” Giờ, tạm thời cô không muốn gặp anh.

“Anh tiện đường tới đón em.” Tiện đường.... ..

Cười cô là do vừa mắt, kết hôn là thuận tiện, chỗ cô là tiện đường..... Thật là vợ chồng son sao?

“Em muốn ở lại thêm vài ngày.” Phó Quan Nhã dối nói.

“Không được!” Người nói là mẹ Phó.

“Hân Viêm vừa từ Đài Bắc về đã đến đón con..... Con còn lè mè? Lập tức về với Hân Viêm cho mẹ.”

Phó mẹ nói bằng khẩu hình với Phó Quan Nhã: chồng đi công tác vất vả, kiếm tiền nuôi gia đình, con phải chăm sóc cho tốt!

“Không gấp ạ, con muốn nói chuyện với cha thêm một lát nữa.”

Cha Phó nghe vậy thắm vui trong lòng. “Lúc nào muốn nói chuyện với cha cứ đến đây! Nhưng hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, về nghỉ sớm một chút đi!” Ông cười to vỗ vỗ vai Điền Hân Viêm.

Nghỉ ngơi chính là phải ngủ một giấc thật ngon. Vì thế Phó Quan Nhã bị cha mẹ xem là ‘gối ôm’ trốn không thoát số phận bị đẩy đi, ngoan ngoãn trở về giúp ai đó ngủ.

Sau khi lên xe, Phó Quan Nhã không nói một câu nào, cố gắng trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vẫn thỉnh thoảng trộm nhìn anh qua hình ảnh phản chiếu trên tấm kính. Điền Hân Viêm cũng không mở miệng, nhắm mắt dưỡng thần. Hai người cứ duy trì tình trạng im lặng như vậy cho đến khi về tới nhà.

Khi xe dừng lại, Phó Quan Nhã xuống trước, định đi thẳng vào phòng, nhưng cô quên mất sự khác biệt về chiều dài đôi chân của hai người như mức nước sông với nước biển, cô bước một bước dài lại chỉ như một bước nhỏ của anh, mới tới cửa, anh đã vượt qua cô.

“Em thật khiến người ta tức giận!” Anh tóm lấy tay cô, xách cô như xách một con gà con, kéo cô vào lòng anh.

“Anh mới là người khiến cho người ta tức giận!” Cô lập tức cãi lại, nhưng khi ngẩng đầu lên mới phát hiện, anh nói ‘tức giận’ nhưng trên mặt hoàn toàn không có vẻ gì là tức giận cả.

Chỉ có.... .... Cười? Anh đang cười?

”Không, anh là tên ngu ngốc chậm hiểu.”

“... .... Sao anh lại tự chửi mình?” Tức đến nói lung tung rồi sao?

“Hôn nhân của anh và em không phải xây dựng trên nền tảng tình yêu, mà vì gia cảnh, ích lợi lẫn nhau nên mới kết hôn.”

Cô mở to mắt nhìn anh, tức giận vì những lời anh nói..... Nhưng thực tế, lại không thể phản bác sự thật lạnh lùng kia.

“Cho nên câu trả lời của em đêm qua, kết hôn với anh không phải vì yêu..... Là đáp án cực kỳ chính xác.” Cô rất thành thực, không nên bị trách móc. Nên trách là lòng tham của anh. Anh muốn từ miệng cô nghe được đáp án khác. “Anh cự tuyệt sự thành thật của em, nên giận suốt đêm qua.” Còn cô, cô ngốc không có lương tâm này lại tắt máy!

Cặp mắt vẫn tia máu, cả đêm không ngủ, không chỉ có một mình cô.

Phó Quan Nhã nháy mắt mấy cái, không dám tin những gì mình nghe.

Anh thật sự vì lời của cô mà giận nguyên đêm? Cũng như cô vì đáp án của anh mà trăn trở suốt đêm không ngủ? Cô là vì thất vọng nên khổ sở, còn anh thì sao?

“Nghĩ lại, anh cần gì phải giận chứ? Lý do trước khi kết hôn đã không quan trọng nữa, vừa thấy hình em đã cảm thấy em rất thích hợp với anh..... Quan trọng là sau khi kết hôn kia!”

Lời anh nói vô tình tiết lộ rung động trong lòng anh khi lần đầu tiên thấy hình cô. Anh nói, lần đầu tiên thấy hình cô đã quyết định sẽ kết hôn với cô, còn nói trực giác cho biết cô rất thích hợp với anh.... Với cách nói này của đàn ông, phụ nữ có thể lý giải rằng, đây là tình yêu sét đánh, hay không?

Điền Hân Viêm cúi đầu, mỉm cười, đưa miệng lại sát lỗ tai cô. “Còn em thì sao? Hỏi tôi tại sao kết hôn với em? Chỉ vì vừa mắt? Có yêu em không?..... Hỏi như vậy có phải đại biểu.....” Anh cười nói.

Hơi thở nóng cháy của anh phất lên mái tóc cô. “Em yêu tôi, nên hi có được đáp án giống em, không muốn mình chịu thiệt?”

Đêm qua, anh càng nghĩ càng giận, càng giận càng tỉnh táo, càng tỉnh táo càng không bình tĩnh, hồi tưởng từng câu từng chữ của cuộc nói chuyện.

Trước kia em từng hỏi anh, tại sao lại muốn kết hôn với em, anh lại nói lảng sang chuyện khác, giờ em hỏi lại lần nữa, hỏi rất nghiêm túc..... Tại sao anh lại muốn kết hôn với em?

Chỉ vì thấy vừa mắt là anh đã lấy về nhà làm vợ? Vậy..... Về sau, thấy người vừa mắt khác, có phải anh cũng bao nuôi làm vợ ba, vợ bốn?

Vậy..... Anh có yêu em không?

Sau đó anh bỗng ngộ ra. Tất cả lửa giận nháy mắt bị dập tắt, biến thành vui sướng. Đây cũng chính là lý do anh giao việc còn lại cho Dương Sĩ Vĩ, sáng sớm chạy gấp về Đài Bắc. d.đ lê., quý' đôn Tối nhà cha mẹ cô, thấy cô, phát hiện trên mặt cô cũng không giấu được đáp án.... Ngủ không ngon, mệt mỏi, giận dữ, cố ý không nhìn anh đã giúp anh xác nhận suy đoán của mình. Tâm tình của anh bỗng trở nên rất tốt.

Ở trên xe, nếu không làm bộ nhắm mắt dưỡng thần, anh nghĩ anh sẽ không nhận được..... Ôm lấy cô mà hôn. Đáng tiếc trên xe chỉ có thể hôn, không thể làm những chuyện khác, còn không bằng chờ về nhà tính tiếp.

Phó Quan Nhã hốt hoảng bịt tai lại.

Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô khiến nó trở nên hồng hồng, câu hỏi kia của anh ép cô phải thừa nhận.

“Em.... Em không có nghĩ như vậy!” Cô rất muốn mạnh miệng nói, đáng tiếc cả khuôn mặt đã đỏ bừng lên.

“Hả? Em không thích anh?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“... .. Không phải là.....”

“Không phải? Không phải là không thích? Có nghĩa là thích?” Anh không buông tha cô.

Cô như đà điểu né tránh tầm mắt của anh, anh đã quá quen với biểu hiện này của cô, ôm chặt khuôn mặt cô, không cho cô trốn.

“Anh không hỏi trước khi kết hôn, anh hỏi hiện tại. Nhã Nhã, bây giờ em thích anh, đúng không?”

Mặt cô đỏ bừng, mím chặt môi, học con trai khép chặt vỏ, không trả lời.

Cô sợ nếu cô trả lời, sẽ như để lộ nhược điểm trước mặt anh, ngộ nhỡ bị anh biết rồi, mà anh lại không có ý nghĩ giống cô, cô sẽ rất xấu hổ.

Anh chạm khẽ vào môi cô, mút cánh môi mềm đó, lưỡi anh miêu tả đường nét đôi môi cô, thừa cơ tiến vào miệng cô.

Cô kháng cự, “Đừng!” Nhưng dưới sự dây dưa không ngừng của anh, cô bắt đầu đáp lại.

Môi và môi, triền miên không một khe hở. Anh nói nhỏ, trong tiếng thở gấp trầm trầm, “Trước khi kết hôn, anh thật sự chưa từng nghĩ, anh sẽ thích em.....” Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, rất nhẹ nhàng, tựa như vuốt ve một bảo vật vô giá.

Phó Quan Nhã bị anh hôn tới choáng váng, hồi lại, “Anh vừa nói.....” Cô mở to mắt.

Lại một nụ hôn sâu khác khiến cô không thể nói chuyện được, bèn định ngó mặt sang chỗ khác, đổi lấy cơ hội nói, nhưng anh lại tham lam không thả, mút môi cô không biết chán.

Cô chỉ có thể ư ư kháng nghị, sau đó, giống như một viên kẹo ngọt mềm mại để anh ăn sạch.

Vất vả lắm mới có cơ hội nói chuyện là khi anh dời môi sang cổ cô, khiến cô thấy rất nhột, bèn vừa cười vừa nói, “Có phải anh nói thích em? Lập lại lần nữa đi!” Cô muốn nghe thấy một lần nữa.

Nhưng Điền Hân Viêm không chịu nói lại. Nói một lần, coi như cho cô chiếm lợi rồi. Anh cố ý cắn mạnh hơn lên cổ cô.

“Đau quá!” Anh là ma cà rồng sao? !

“Muốn nghe lần hai? Không phải em nên trả lễ trước sao? Phải nói gì để hồi báo chứ?” Anh lại phả hơi vào lỗ tai cô.

Điền Hân Viêm là người kinh doanh, giao dịch thua thiệt anh sẽ không làm.

Phụ nữ, có thể cứng chiều, nhưng tuyệt đối không thể quá mức.

26. Chương 26: Chương 7.2

Cho nên anh bắt đầu yêu cầu cô phải cho anh đáp án, “Nhã Nhã, bây giờ em cũng yêu anh đúng không?” Anh lặp lại câu hỏi một lần nữa, dùng giọng nói càng nhẹ càng nóng đến gần như làm nũng hỏi cô.

“.... Dạ!” Cô nói nhỏ, giống như một con mèo con được vuốt ve quá thoải mái mà phát ra tiếng kêu.

Điền Hân Viêm dĩ nhiên sẽ không thỏa mãn với chỉ một chữ duy nhất. Anh hôn tay Phó Quan Nhã, cạy mở đôi môi cô, dụ cô nói, “Anh không nghe thấy em nói gì hết! Em nói gì?” Nói xong anh lại lui ra.

“... .. Em..... Thích..... Có một chút thích.....” Cô giống như con cá thấy mồi, đuổi theo môi anh.

“Chỉ một chút?” Anh cau mày, thu hồi ‘mồi câu’.... Lùi ra xa. Nếu chỉ có một chút, sao vẻ mặt lại chột dạ như vậy?

Chột dạ một cách quyến rũ.

‘Một chút thích’ của cô hoàn toàn không chọc anh tức giận. Bởi vì trên mặt cô, trong mắt cô, biểu hiện tuyệt đối không chỉ là ‘một chút’.

“Được, vậy anh cũng chỉ thích em một chút!

“Hả..... Thật ra thì, không phải chỉ một chút.....” Cô kéo ống tay áo anh, vặn xoắn nó, sợ anh thật muốn cắt đi phần ‘thích’ kia.

Điền Hân Viêm nhìn khuôn mặt đỏ bừng, sốt ruột muốn nói lại thôi của Phó Quan Nhã, trong mắt tràn đầy nụ cười.

“... .... Dù sao ngày tháng còn dài, về sau chậm rãi thêm vào cũng được! Em không biết..... Cuối cùng sẽ thay đổi nhiều ít, nhưng giờ.... .... Rốt cuộc nhiều hay ít, chính em không biết nữa!” Phó Quan Nhã thừa nhận mình đang rất mơ hồ.

Tình cảm của cô với anh rất phức tạp. Nhảy qua giai đoạn ‘người yêu’ trực tiếp lên cấp thành ‘chồng’, thậm chí ngay cả bạn bè cũng chưa từng làm, cho dù là đi học cũng phải từ tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông..... Từng từng bước không phải sao?

Tình huống của cô, giống như từ nhà trẻ ‘nhảy lớp’ lên cấp ba, không hiểu tình yêu là gì chẳng phải rất bình thường?

“Em có dự cảm, em sẽ yêu anh.....” Cô nói nhỏ. Vốn tự nói thầm, rốt cuộc lại không cẩn thận nói ra thành lời. Cho đến khi cô nhìn thấy cặp mắt sáng rực của anh, mới hồi hồn, muốn che miệng mình, thì đã không kịp rồi.

“Anh rất mong chờ ngày đó đến!”

Ngày cô yêu anh.

Mặt Phó Quan Nhã giờ đã đỏ như tôm hùm bị nấu chín, thấy nóng cả người, miệng khô lưỡi khô, cảm giác mình như một cô học sinh mới vừa tỏ tình xong, vừa sợ hãi vừa hỗn loạn..... Còn cả một chút kích động.

Nhưng sợ rằng kích động của Phó Quan Nhã còn không bằng một phần vạn của Điền Hân Viêm, vì trong mắt anh hừng hực ánh lửa, như đang muốn thiêu đốt mọi thứ.

Phòng ngủ ở lầu ba quá xa, rõ ràng anh đã mất kiên nhẫn, vừa vào cửa đã đẩy cô dựa vào vách tường bên cạnh mà hôn cô. Nụ hôn kịch liệt hơn bình thường gấp nhiều lần.... ..

Sau khi xác nhận tình cảm của nhau xong, hai thân thể quấn quýt lấy nhau, hình như.... Cũng đã khác trước. Không còn chỉ là nghĩa vụ, không còn chỉ là sự nhẫn nại. Thậm chí, cô bắt đầu chủ động hôn anh, vòng tay qua cổ anh, đáp lại anh bằng cách anh đã dạy cô vô số lần làm thế nào để anh được vui.....

‘Xấu hổ’ đã bị cô ném đi thật xa rồi. Trái tim của cô rất nhỏ, giờ không thể nghĩ gì khác, chỉ có anh thôi. Cô muốn anh, muốn anh si mê cô, muốn có anh..... Muốn yêu anh.

Điền Hân Viêm cảm giác rất rõ thay đổi nhỏ của Phó Quan Nhã, cùng với sự mở rộng trái tim của cô.

Điều này khiến anh mừng như điên, càng điên cuồng hơn, càng yêu cầu nhiều hơn, nhiều hơn.....

Kết hôn với Phó Quan Nhã giống như đang ăn cam, càng ăn càng thấy ngọt. Anh chàng ‘ngọt ngào’ nhà cô, rốt cuộc còn có thể đáng yêu đến mức nào nữa?

Anh thích cái ly hình con mèo, vừa nhận được đã dùng ngay!

Tối hôm qua anh ngủ mơ kêu tên mình, hi hi! (Nếu kêu tên người khác, sẽ trực tiếp nhét quả đấm vào miệng anh!)

Sổ ghi chú của Phó Quan Nhã, càng ngày càng nhiều chữ, đều là về Điền Hân Viêm.

“Em vẫn còn chơi? Định mặc đồ ngủ đi ăn cơm hả?” Điền Hân Viêm vừa cài nút áo sơ mi vừa hỏi.

Phó Quan Nhã nằm sấp trên giường, dùng đưa chân, ngón tay không ngừng trượt trên màn hình điện thoại.

“Không phải chơi trò chơi, em đang viết ghi chú về việc nuôi mèo.”

“Trong nhà mới nuôi? Anh không thấy bất kỳ con chó hay mèo nào trong nhà cả!”

Có, có một con mèo lớn cực kỳ kiêu ngạo! Hi hi. Phó Quan Nhã cười trộm.

“Còn đồ thừa?” Anh vỗ một cái lên mông cô. Mông cô rất mềm, rất co giãn, anh rất thích. Ai bảo cô nằm tư thế đó, rõ ràng là đang dụ dỗ anh bắt chước kẻ háo sắc vỗ mông phụ nữ, lỗi là ở cô!

“Sao lại đánh em?” Cô kêu to, che mông, ngồi bật dậy.

“Sắp tới giờ rồi, em muốn đi trễ?”

Cô nhìn đồng hồ, bĩu môi, “Còn sớm mà! Em thay đồ không tới một phút!” Không trang điểm, chỉ thay đồ, chải tóc, dư giờ!

Điền Hân Viêm leo lên giường nằm nghiêng ngắm Phó Quan Nhã, không thèm quan tâm áo sơ mi có thể bị nhăn hay không. Ở chung với cô càng lâu, anh càng lười tỉ mỉ. Áo sơ mi không cần quá thẳng, có mấy vết nhăn thì đã làm sao.

“À.... Chỗ anh đặt bàn đó, có quy định phải trang điểm hay không?” Có một số nhà hàng sang trọng có yêu cầu đặc biệt về trang phục và ăn diện, cô quên hỏi trước.

“Không cần, em như vậy là tốt rồi.”

Trang điểm chẳng qua chỉ để che giấu tí vết nào đó mà thôi, đối với người không có tí vết nào như cô thì không cần.

“Thật à?”

“Ừ!” Anh đảm bảo.

“Vậy em đi thay đồ đây.” Phó Quan Nhã tiện tay lấy một cái đầm trong tủ quần áo, đi vào phòng thay đồ.

Cô mặc một cái đầm nhung màu đỏ, chải tóc hai cái rồi ra, quả thật không tới một phút đã xong.

“Lần hẹn này, không biết có thành không? Mỗi lần hẹn, anh đều có lý do để hủy” Phó Quan Nhã cười nói giỡn, lại quăng mình lên giường.

“Chúng ta đã chuẩn bị xong, lái xe cũng đang đợi ở dưới, ai có thể cắt ngang?” Anh bóp mặt cô, “Bị anh cho leo cây nhiều lần nên không có cảm giác an toàn?”

“Chẳng qua là cảm thấy sẽ không thuận lợi.... ..”

“Được, hai chúng ta tắt điện thoại di động, không nhận bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nào, bây giờ đi ngay tới nhà hàng.” Lần hẹn này, nhất định không thể lại hủy nữa!

“Dạ được!” Phó Quan Nhã gật đầu một cái. Di động ở ngay đầu giường, vô vờ tay lấy, dè nút nguồn, màn hình điện thoại lập tức đen thui.

Điền Hân Viêm cũng đứng dậy đi lấy điện thoại, khi đang định ấn nút nguồn thì chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Không sao, anh nghe đi.” Cô không phải là ác bá, không biết nói lý.

“Là một người rất tốt với anh gọi.”

“Anh nhanh nghe đi, em đi chải đầu một chút.” Cô vừa lẩn qua lẩn lại trên giường, chắc tóc đã rối rồi.

“Ừ.” Điền Hân Viêm nghe điện thoại.

Lúc Phó Quan Nhã trở lại, Điền Hân Viêm đang ngồi bên mép giường, cầm điện thoại, đang suy tư gì đó.

“Sao nhanh vậy?” Cô cười đi tới, thấy anh không có phản ứng gì, bèn nói, “Anh sẽ không nói với em là lần hẹn này lại bị hủy chứ?”

Anh ngẩng đầu, nhìn cô không nói, nhưng vẻ mặt anh đã chứng minh suy đoán của cô là đúng.

“Ông Điền, anh như vậy rất quá đáng!” Người tốt cách mấy cũng phải trở mặt thôi!

Đã ba lần, còn có bốn, bốn xong lại tới năm.....

“Ông ấy là một người thân rất quan trọng với anh, còn thương anh hơn cả cha mẹ anh nữa. Lúc trước, nếu không nhờ ông nhận nuôi anh, chắc chắn sẽ không có Điền Hân Viêm của ngày hôm nay. Hiện giờ ông đang trong tình trạng nguy kịch, nói không chừng sẽ là lần gặp cuối cùng.”

Phó Quan Nhã bỗng hết giận trong nháy mắt, bên nào nặng bên nào nhẹ, cô hiểu rất rõ. Chỉ có thể trách miệng cô đúng là miệng quạ, nói đâu trúng đó.

Cô nhớ anh từng vô tình nói cha mẹ anh đều mất, nhưng không nói thêm gì khác, nên cô không biết thì ra anh còn có một người thân như vậy. Anh chưa bao giờ giới thiệu cô với người đó, chắc có lẽ là vì ‘người thân’ này không khỏe, không tiện gặp mặt.

“Em đi thăm ông ấy với anh?” Phó Quan Nhã hỏi.

“Không cần!” Điền Hân Viêm lập tức cự tuyệt không chút do dự.

27. Chương 27: Chương 8.1

Gần đây, chỉ cần chuông điện thoại vừa vang lên là Điền Hân Viêm sẽ đi ra ngoài, một lần đi là cả đêm, có lúc đang trên đường đến công ty cũng phải bỏ dở giữa chừng để đi, đương nhiên luôn là vì vị ‘người thân’ kia.

Nhiều lần, Phó Quan Nhã đợi cửa, đợi đến mức ngủ say như chết, mơ mơ màng màng được Điền Hân Viêm ôm về phòng.

Hôm nay cũng vậy.

Phó Quan Nhã cảm thấy cơ thể bay lên, cổ mở mắt ra, thấy mình đang được Điền Hân Viêm ‘vận chuyển’ lên phòng ngủ.

“Anh về rồi à.....” Cô cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, hỏi, “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn với ông rồi.” Bị Tô Vô Định buộc ở lại, nghe ‘nã pháo’.

..... Nhanh chóng ly hôn, đuổi con hồ ly tinh kia ra khỏi cửa.... .... Lần nào cũng lập đi lập lại những yêu cầu vô lý như vậy.

Phó Quan Nhã dụi mắt, cố không cho nó nhắm lại.

“Không phải đã nói em đừng chờ anh, cứ về phòng ngủ trước sao?”

“Như vậy..... Cả ngày em chẳng có lúc nào thấy mặt anh hết! Ông bảo anh qua ăn sáng..... Anh đi làm, tan việc lại qua ăn tối, nếu em đi ngủ sớm,... .... Muốn thấy mặt anh cũng khó.....”

Điền Hân Viêm biết, Tô Vô Định đang cố ý, cố ý cô lập Phó Quan Nhã. Anh không dẫn cô theo gặp ông, vì biết rõ ông sẽ xem thường cô. Anh không muốn cô đối mặt với những lời nói lạnh nhạt đó, càng không muốn cô nghe ông tiếm nhiệm chuyện của anh và Tô Ấu Dung.

Anh đặt cô xuống giường, đưa tay che mắt cô lại, không cho cô dụi nữa. “Em mệt thì ngủ đi, đừng cố.”

“Không, em rất tỉnh.” Cô ngủ cả một buổi chiều rồi. Gần đây bỗng nhiên cô rất ham ngủ, luôn có cảm giác ngủ không đã.....

Phó Quan Nhã, mau tỉnh lại đi!

“Thật tỉnh rồi?” Anh nhướn mày hỏi.

“Dạ.....” Rõ ràng là đang rất buồn ngủ.

“Vậy đi tắm với anh!” Điền Hân Viêm cúi đầu cười gian tà.

“Dạ.... ...” Cô ngây ngô gật đầu.

Đến khi bị Điền Hân Viêm ôm vào phòng tắm, thả xuống bồn tắm lớn, Phó Quan Nhã mới hoàn toàn tỉnh ngủ.

Thì ra, lòng xấu hổ cũng biết tự hủy dần..... Nhớ ngày nào đó, khi cô bị lột sạch sẽ kéo vào bồn tắm, xấu hổ muốn chết, hận không thể vùi mình vào nước giấu người đi. Giờ thì đã có thể thoải mái nằm dài, duỗi thẳng hai chân đập nước. Dù sao, từ ngày bày tỏ tâm ý của nhau, chuyện xấu hổ hơn cũng làm sạch rồi.....

“Ông anh nhận nuôi anh từ lúc anh mười tuổi, nhưng anh với ông không có quan hệ ruột thịt.... ....”

Phó Quan Nhã đổ sữa tắm vào bông tắm, giúp Điền Hân Viêm chà lưng.

Tóc anh bị ướt, rũ xuống, không còn vẻ chải chuốt cẩn thận như khi đi làm, trông như trẻ hơn năm tuổi.

“Ông là bạn tốt mấy chục năm của ông nội anh.”

“Cho nên, lúc cha mẹ anh mất thì ông nhận nuôi anh?” Chỉ bằng một điểm này, Phó Quan Nhã đã cảm thấy có ấn tượng vô cùng tốt với ‘ông’ của Điền Hân Viêm.

“Trước đây bởi vì một vài lý do, cảm thấy khá phiền toái, không muốn giải thích nhiều, nên anh chỉ nói đơn giản như cha mẹ anh đều mất.... ...”

“Dạ? Ý anh là, cha mẹ anh đều mất.....”

“Mẹ anh quả thật đã qua đời, nhưng cha anh vẫn còn sống.”

Không hiểu! Ai lại nguyên rửa cha mình chết chứ?

“Vẫn còn sống?! Vậy sao ông ấy lại..... Giao anh cho ông anh nuôi?” Phó Quan Nhã hỏi.

“Bởi vì, trong gia đình mới của ông ấy không có vị trí cho anh.” Điền Hân Viêm lạnh nhạt nói. d.đ lê./quý^\$ đôn Giọng nói không hề lên xuống, không có giận vui, nhưng làn da dưới bàn tay Phó Quan Nhã lại trở nên căng cứng.

“Trên thế giới này, có một loại hận không cần lý do, vẫn có thể hận tới mức dù em có cố gắng làm bao nhiêu việc để lấy lòng, dù bỏ ra bao nhiêu ý tốt, vẫn bị người ghét bỏ.”

“..... Ý anh nói là mẹ kế của anh?” Cô đoán.

Anh không đáp, cũng không phủ nhận.

“Bà ấy bắt nạt anh?!” Nói xong, cô nghe thấy anh bật cười.

“Từ miệng của bà ấy thì là anh bắt nạt bà ấy.”

“Anh mới có mấy tuổi đâu, làm sao bắt nạt bà ta được?! Đánh cũng đánh không lại! Chửi cũng chửi không thắng! Ai sẽ tin lời bà ta chứ?”

“Nhưng vẫn có người tin đó!” Mà người tin kia lại là cha anh. Điền Hân Viêm cười, nhưng nụ cười hoàn toàn không có vẻ gì là vui vẻ cả.

“Anh trở thành đứa cố ý gây chuyện, nói láo vu hại bà ta, là một đứa trẻ hư khó mà nuôi dạy.”

“Bà ta nói anh như vậy?!”

“Một dạo, cả ngày bà ta không cho anh ăn bất kỳ thứ gì, anh la hét kêu đói, thì bà ta nước mắt nước mũi, khóc lóc kể lể với cha anh, nói: rõ ràng đã tự tay nấu cơm cho anh, tại sao còn lên án gieo tiếng xấu, làm tổn thương bà ta, anh cố ý gây rắc rối.... ..”

Dì phải làm sao, con mới chịu tiếp nhận dì? Dì không biết phải lấy lòng con như thế nào nữa.....

Đứa nhỏ này! Sao lại nói láo? Sao dì có thể không cho con ăn cơm chứ? Dì không phải là bà mẹ kế độc ác! Dì thật sự muốn trở thành ‘mẹ’ con..... Muốn con kêu dì một tiếng ‘mẹ’.

Đứa nhỏ này hận em..... Dù em cố gắng nhiều hơn nữa, nó đều làm như không thấy.....

Bà ta diễn tốt đến nỗi, từng khiến cho anh nghĩ rằng mình không đủ ngoan, không đủ tốt mới hại bà ta khóc. Nhưng cha anh vừa bước ra khỏi cửa một giây là một cái tát đã bay đến mặt anh.

Ai cho mày gọi tao là mẹ? Ai là mẹ mày? Tao không có đứa con như mày! Cút xa một chút! Chỉ cần thấy mặt mày là tao đã bực rồi!”

“Trong nhà không ai đứng ra làm chứng cho anh sao?”

“Đầu bếp, người giúp việc đều đã sớm đổi thành người của bà ta, cho dù thấy cũng không thể nói.” Giữa bà chủ và một đứa trẻ không nơi nương tựa, ai sẽ chọn đứng bên phe anh chứ?

“Thật quá đáng!” Phó Quan Nhã vô cùng tức giận, siết chặt bồng tấm trong tay.

“Ghê gớm hơn là không cho mở cả tủ lạnh. Cuối cùng, anh thật sự đói không chịu nổi, không thể không đi trộm.... ..”

Anh quay đầu nhìn cô, khi thấy ánh mắt ửng đỏ của cô, bỗng có xúc động..... Muốn kể hết tất cả.

“Bà ta nuôi một con mèo Ba Tư màu trắng rất xinh đẹp, vô cùng cưng nó, chỉ cho nó ăn đồ hộp đắt tiền. Đó cũng là nơi duy nhất trong nhà..... Không bị khóa lại, có thể trộm ăn được.”

Phó Quan Nhã sững sốt một lúc, mới kịp phản ứng. Một đứa bé mới mấy tuổi bị bức tới mức chỉ có thể trộm đồ ăn của mèo..... d.đ lle@ quy., đôn~Tức giận bỗng dâng trào khiến cô không nói được một lời nào, cô biết, chỉ cần cô vừa mở miệng, nhất định sẽ là tiếng khóc.... ..

“Để không bị phát hiện, một ngày anh chỉ có thể trộm một lon. Con mèo đáng ghét kia lại đặc biệt thích vị cá. Anh cảm thấy vị thịt bò dù sao vẫn tốt hơn, vị cá..... Tanh đến mức khiến anh buồn nôn.”

Giờ thì cô đã hiểu, chỉ một vài câu hời hợt thế này đã khiến cô hiểu, tại sao anh lại ghét vị cá hộp tới mức đó. Đó không chỉ là sự chán ghét đơn thuần về mùi vị mà còn vì nó gợi lại những kí ức khổ sở nhất, bất lực nhất trong cuộc đời anh. Cho nên, dù là người rất quý trọng thức ăn, bởi đã từng bị bỏ đói một thời gian dài, nhưng anh vẫn không chịu ăn món salad vị cá cô làm.... ..

Cô không cách nào ngăn được dòng nước mắt của mình, nó cứ rơi xuống không ngừng.... .. Dù cô không hề muốn khóc!

Điều cô muốn làm nhất bây giờ chính là..... Mua ngay một ngàn lon cá hộp cho mèo, nhét vào miệng bà kia!

Lúc ở tuổi của anh, cô hạnh phúc biết bao nhiêu, được ăn bữa chính, bữa phụ, muốn ăn gì cha mẹ đều cho.

Cô không cách nào tưởng tượng được, những ngày tháng đó anh sống như thế nào. Cô rất khó chịu, rất đau lòng. Nếu có thể quay ngược thời gian trở về lúc đó, cô tình nguyện phân một nửa đồ ăn của cô cho anh.... .... Cô biết ý tưởng này không hề thiết thực, không thể nào xảy ra, vậy nên lòng cô mới càng đau hơn.

“Cho đến khi con của bà ta ra đời, bà ta càng thêm chướng mắt anh. Bà ta sợ anh sẽ lấy hết những thứ vốn nên thuộc về con của bà ta, vì vậy càng ngày càng tệ hại hơn, thậm chí muốn..... Anh chết.”

Sự cố kia của anh, còn ly kỳ hơn cả trong phim. Nhưng anh không muốn kể rõ, không phải vì sợ nhớ lại, mà vì.....

“Không nói nữa! Nước mắt của em sắp đầy cả bồn tắm rồi! Vòi nước ngốc! Chốt khóa ở đâu mau chỉ anh đi!” Anh làm bộ nhéo mũi cô như đang khóa vòi nước lại.

“Bà ta tên gì? Đang sống ở đâu? Anh nói đi, em lập tức đi tìm bà ta tính sổ!” Về mặt Phó Quan Nhã rất hung hăng, muốn đi tìm người đánh nhau.

Nước mắt, về mặt bất bình, tất cả đều vì anh.....

“Bắt nạt một đứa trẻ thì tính người lớn gì chứ?! Nhất định phải báo cảnh sát bắt bà ta! Ghê tởm!”

“Anh biết em rất tức giận, nhưng đừng lấy lưng anh làm bao cát để đánh, rất đau.” Anh cười nói, chỉ có thể dùng nụ cười để che giấu sự kích động của mình.

Phó Quan Nhã lúc này mới phát hiện, trong vô thức cô đã đánh anh mấy đấm.

“Em thực sự rất tức! Lần đầu tiên có suy nghĩ muốn đánh người tới vậy.... ..”

“Đánh anh?”

“Không phải! Là bà ta! Anh mau nói cho em biết bà ta sống ở đâu đi!” Phó Quan Nhã nghiêm túc nói.

“Vì bà ta mà phải vào đồn công an thật không đáng!” Đến lúc đó anh lại phải đi bảo lãnh cô, rất phiền phức!

Phó Quan Nhã vẫn rất tức giận, không biết phát tiết thế nào.

Điền Hân Viêm vỗ vỗ tay cô, ý trấn an, lặng lẽ cảm ơn cô.

“Đều qua rồi. Ít nhất, sau đó anh sống rất tốt.”

Là Tô Vô Định đã phát hiện Điền Hân Viêm càng ngày càng gầy yếu, kiên quyết đòi dẫn anh đi chữa bệnh, cũng là Tô Vô Định mở miệng nói với cha anh, muốn nhận nuôi anh.

Anh từng đoán, tình trạng của anh, có lẽ cha anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai, dù sao, một đứa trẻ mười tuổi lại nặng không tới mười lăm ký, quả rất bất thường. Nhưng cha anh vẫn lựa chọn gia đình mới, vợ mới, con mới của ông. Có lẽ vì hổ thẹn trong lòng, vì quan tâm đến thể diện, không muốn chuyện xấu trong nhà bị truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới việc kinh doanh nên mới nhanh chóng đồng ý lời đề nghị của Tô Vô Định.

Rốt cuộc, anh rời khỏi cái ‘nhà’ kia....

28. Chương 28: Chương 8.2

Lúc đó, chẳng những anh không khổ sở, mà còn cảm thấy nhẹ nhõm vì được giải thoát.....

“Ông anh tốt với anh không?” Phó Quan Nhã buồn buồn hỏi.

“Rất tốt! Những gì cháu gái ông có, anh đều có. Ông không hề xem anh là người ngoài, tận tình dạy dỗ anh, không cần báo đáp.”

Thật sự không cần hồi báo?

“Em rất muốn đi cảm ơn ông, chờ ông khỏe hơn, anh dẫn em đi gặp ông được không?” Phó Quan Nhã rất muốn đi gặp người đã thay đổi cả cuộc đời của Điền Hân Viêm.

Anh không thể đồng ý. Vì cô rất cảm kích Tô Vô Dịch, nhưng Tô Vô Dịch thì đang muốn đuổi cô đi! Bữa tối nay đã tan rã trong không vui, cũng do ông lại tiếp tục yêu cầu anh phải ly hôn với cô..... Một yêu cầu hết sức vô lý, hết sức khó khăn.

Một bên là người anh kính trọng cả đời, xem là người ông thân thiết nhất, một bên là người vợ duy nhất của anh, người anh muốn nắm tay đi hết cuộc đời. Anh rất tham lam, vừa không muốn Tô Vô Dịch đau lòng, vừa muốn có được cô.

Điền Hân Viêm chỉ hy vọng, sớm tìm được biện pháp vẹn toàn cả đôi bên.... ....

Một sáng tinh mơ, chuông điện thoại bàn vang vọng khắp phòng khách.

“Mới sáu giờ..... Ai gọi vậy ta?” Phó Quan Nhã đang chiên bánh trứng, nghe điện thoại reo, bèn chạy nhanh tới, sợ điện thoại reo lâu quá sẽ đánh thức Điền Hân Viêm. Tối qua, anh thiết kế tới khuya mới ngủ, cô muốn cho anh ngủ thêm chút nữa, dù chỉ nửa tiếng cũng được.

“A lô!” Phó Quan Nhã vừa bắt máy vừa thở hổn hển.

Giọng đối phương còn gấp hơn cả cô, “Bà Điền? Tôi là Tô Ấu Dung đây! Hân Viêm có ở đó không?”

“Có, anh ấy đang ngủ.”

“Xin lỗi, xin cô mau nói cho anh ấy biết, ông nội..... Ông nội vào phòng cấp cứu rồi! Mong anh ấy mau tới đây!” Xong, Tô Ấu Dung nhanh chóng nói tên bệnh viện ra.

Phó Quan Nhã hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ tại sao Tô Ấu Dung lại gọi điện thoại bàn để thông báo, chỉ biết chuyện rất khẩn cấp, bèn nói “Được, tôi lập tức gọi anh ấy dậy.....”

Phó Quan Nhã vội vã chạy lên lầu, bước một lần hai bậc thang, tại chỗ ngoặt, vấp một cái, trầy đầu gối. Cô bỏ dậy, chạy tiếp, vừa chạy vào phòng ngủ vừa hô to, “Anh, mau dậy đi! Ông vào phòng cấp cứu rồi!”

Điền Hân Viêm lập tức mở mắt ra, tỉnh cả ngủ, nhanh chóng kiểm tra di động.... ... Nếu Tô Vô Dịch có gì, Ấu Dung sẽ lập tức gọi điện thoại cho anh ngay.

Phó Quan Nhã đang kể lại Tô Ấu Dung gọi điện thoại bàn nói đã đưa ông vào bệnh viện.....

“Ôi, điện thoại hết pin rồi.” Điền Hân Viêm nhanh chóng thay quần áo, chạy xuống lầu, định tự lái xe đi.

“Em đi với anh.... ..” Phó Quan Nhã chạy theo sau nói.

Điền Hân Viêm không quay đầu lại, mặc dù bước gấp, nhưng vẫn không có vẻ hoảng hốt, “Em không cần đi đâu, cũng chẳng giúp được gì!” Chỉ càng làm hỏng thêm!

Bỗng, Phó Quan Nhã nghe thấy mùi khét, đột nhiên nhớ ra, “Bánh chiên của em!” Cô vội vàng chạy vào bếp, tắt lửa, mở cửa sổ cho mùi khét tản đi, lúc vọt ra cửa, thì xe của Điền Hân Viêm đã chạy xa mất.

Cô đứng ngây vài giây, rồi mới đi vào, trong không khí vẫn ngập tràn mùi khét, nhắc nhở cô vẫn chưa dọn dẹp phòng bếp bị thảm.

Phó Quan Nhã đi vào bếp, vừa cọ rửa cái chảo bị cháy đen, vừa suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy không yên lòng, bèn để nùi cọ nổi xuống, lau vội tay nước lên tạp dề, cởi tạp dề chạy ra ngoài.

Cô rất lo lắng cho ông của Điền Hân Viêm, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng bằng vào những lời anh nói, cô không thể không kính yêu ông, thật lòng hi vọng ông bình an vô sự. “Đương nhiên em biết em không giúp được gì, nhưng ít ra..... Em có thể làm bạn bên cạnh anh.” Cô vừa lẩm bẩm vừa ngoắc tắc xi đi đến bệnh viện.

Ngoài cửa phòng cấp cứu của mỗi bệnh viện luôn rất loạn, đủ kiểu người bệnh, và cả những người thân lòng nóng như lửa đốt.

Phó Quan Nhã giống như con ruồi mất phương hướng, chỉ biết đi lung tung tìm kiếm bóng dáng Điền Hân Viêm. d. đàn., lẽ! quý \$ đôn ^ Cô không biết tên ông anh, nên không thể hỏi thăm phòng bệnh ở đâu, đành đi mò từng phòng.

Cô không thấy anh trong phòng nhận bệnh của bệnh viện, bèn nói thầm, “Chẳng lẽ đã đưa vào phòng hồi sức cấp cứu? Nếu như tình huống nguy kịch.....”

Phó Quan Nhã đi theo bảng hướng dẫn đến phòng hồi sức cấp cứu, cô cứ đi lung tung, may mắn tới chỗ quẹo của hành lang thì thấy Điền Hân Viêm và Tô Ấu Dung.

Bởi vì lạng lẽ đi theo nên cô không dám đi ra. Nhưng, có vẻ..... tình trạng trước mắt cũng không thích hợp cho sự xuất hiện của cô.

Tô Ấu Dung đang khóc thút thít không ngừng, nước mắt chảy như mưa, ướt đẫm vạt áo trước ngực Điền Hân Viêm, đáng vẻ rất đáng thương.

“... .. Là lỗi của em, đáng lẽ em phải cẩn thận hơn.... ... Không nên vội vã nói ra chuyện của em và Phồn Mộc.....” Tô Ấu Dung vừa khóc vừa nói.

“Không hoàn toàn là lỗi của em, hôm qua lúc anh chống đối ông, sắc mặt ông đã.... ...” Điền Hân Viêm an ủi, muốn nhận lỗi về mình.

Tô Ấu Dung lắc đầu, “Buổi sáng.... ... Ông lại bắt đầu cảm râm, quở trách chuyện anh kết hôn, mắng anh rất nhiều..... Em thật sự không nhận được, mới cãi lại.... ...”

“Đừng khóc.” Hiển nhiên Điền Hân Viêm không biết phải đối phó với nước mắt của phụ nữ như thế nào.

“Ông rất tức giận.... ... Nói sao em có thể làm chuyện có lỗi với anh, yêu Hạ Phồn Mộc còn bị anh ta vứt bỏ..... Nhưng ông vẫn kiên trì cho rằng cả em và anh đều sai.... ... Cần phải xin lỗi lẫn nhau và sửa chữa sai lầm.... ...”

Yêu Hạ Phồn Mộc làm cuộc sống của Tô Ấu Dung lệch hẳn sang một quỹ đạo khác. Dù biết Hạ Phồn Mộc nhiều năm, nhưng đối với Tô Ấu Dung, Hạ Phồn Mộc chỉ xem như là ‘quen biết’, nếu không do ngày đó, hai người tham gia một bữa tiệc, trùng hợp ngồi chung một bàn, không tránh khỏi phải nói chuyện xã giao, sau đó biến thành.... ..

Tô Ấu Dung biết rất rõ Hạ Phồn Mộc nổi tiếng lăng nhăng, không thật lòng với bất kỳ ai. Nhưng theo Tô Ấu Dung điều đó đại biểu cho ‘tự do’, ‘phóng khoáng’... .. Là những gì mình đang thiếu.

Tô Ấu Dung hóa thân thành con thiêu thân lao đầu về phía ngọn lửa rực cháy ‘Hạ Phồn Mộc’.

Hạ Phồn Mộc hoàn toàn không hề yêu Tô Ấu Dung, chỉ đơn giản là vui chơi, cũng đã nói rõ trước khi quen nhau, nhưng Tô Ấu Dung lại ngày càng lún sâu vào.

Nếu không có việc đó, Tô Ấu Dung và Điền Hân Viêm chắc chắn sẽ như Tô Vô Định hi vọng, kết hôn, sinh con.... ..

Tô Ấu Dung quá ham mê kích thích, khát vọng sự nhiệt tình, từ một đứa trẻ ngoan biến thành đứa trẻ phản nghịch, bỏ qua hạnh phúc của mình, tự tay nhường cho người khác.

“Những chuyện đó, em không cần phải nói cho ông, đã qua hết rồi.”

“Em không muốn ông nội hiểu lầm anh. Là em hại anh thất vọng. Em là kẻ đáng ghét.... ... Em đã phá hoại tình cảm của chúng ta, tổn thương anh.... ...” Tô Ấu Dung càng nói càng khóc dữ, nếu không nhờ dựa vào Điền Hân Viêm có lẽ đã té ngồi lên mặt đất.

“Anh không có bị tổn thương, Ấu Dung, hiện giờ anh sống.... ...” Rất tốt. Hai chữ này còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Tô Ấu Dung đã chen ngang.

Tô Ấu Dung ngửa đầu nhìn Điền Hân Viêm, trầm nghĩ, mình biết mình rất tùy hứng, rất vô lý, nhưng nếu không nói mình sẽ hối hận cả đời, sẽ không thể tự tha thứ cho mình.... ..

Tô Ấu Dung nắm thật chặt tay Điền Hân Viêm, khóc nói, “Hân Viêm, em thật sự rất sợ mất đi ông nội..... Em sợ ông không yên lòng vì em..... Em sợ ông sẽ ôm tiếc nuối rời xa nhân gian.... .. Cầu anh.... .. Kết hôn với em..... Giả cũng được..... Chúng ta kết hôn để ông nội được như nguyện, được không? Có được không.... ..” Nói xong, Tô Ấu Dung lại tiếp tục khóc.

Điền Hân Viêm lạnh lùng cau mày.

Phó Quan Nhã cho là Điền Hân Viêm sẽ lập tức cự tuyệt loại yêu cầu này.....

Nhưng Điền Hân Viêm không có, chỉ siết chặt bàn tay đang đặt trên vai Tô Ấu Dung, yên lặng.

“Thì ra, người nhận nuôi Điền Hân Viêm là ông nội của Tô Ấu Dung.....” Phó Quan Nhã tự nói. Chính vì vậy, Điền Hân Viêm và Tô Ấu Dung mới lâu ngày sinh tình, từ quan hệ anh em biến thành người yêu. d. đ. lè !qu,ýddon Sau lại, vì Tô Ấu Dung yêu Hạ Phồn Mộc nên hai người mới tan rã. Nhưng ông nội Tô Ấu Dung lại cho rằng Điền Hân Viêm là cháu rể duy nhất của mình, muốn giao Tô Ấu Dung cho Điền Hân Viêm.... ..

“Hèn chi, mãi không chịu dẫn mình đi gặp ông. Ông chắc chắn rất ghét mình, không thể nào nói chuyện nhẹ nhàng với mình được.”

Có mấy bác sĩ đi tới chỗ Điền Hân Viêm, có lẽ là người quen, vì cô nghe anh chào với người đi đầu là ‘Viện trưởng’.

Viện trưởng giải thích tình hình bệnh tật của Tô Vộ Dịch cho hai người.

Phó Quan Nhã chỉ nghe loáng thoáng, nhưng nhìn vẻ mặt hai người thì đoán có lẽ tình huống không được lạc quan cho lắm.

Tô Ấu Dung vẫn khóc thút thít, run rẩy bả vai gầy gò.

Viện trưởng nói, “Không phải đã dặn đi dặn lại, ông ấy không khỏe, mọi chuyện cứ nghe theo ông ấy hết, đừng cãi sao? Cũng chẳng còn mấy năm, hai đứa..... Ai!”

“Xin viện trưởng cố hết sức cứu ông nội con.” Điền Hân Viêm nhỏ giọng nói.

“Tất nhiên.” Viện trưởng nói xong, đi vào phòng hồi sức với mấy bác sĩ còn lại.

“Hân Viêm.... ..” Tô Ấu Dung hoảng sợ nói.

“Ông sẽ không sao đâu!” Điền Hân Viêm chỉ có thể an ủi như vậy.

Sau đó, hai người đều yên lặng, chờ cuộc cuộc cấp cứu kết thúc. Còn Phó Quan Nhã lại yên lặng rời khỏi bệnh viện.

“Vốn muốn ở bên cạnh anh, nhưng xem ra..... Có Tô Ấu Dung ở đó, mình đi ra..... Sẽ khiến mọi người thêm lúng túng thôi.” Hơn nữa, lời cầu xin của Tô Ấu Dung vẫn còn văng vẳng bên tai cô. Sau đó là lời của viện trưởng.... ..

“A!” Phó Quan Nhã bỗng cảm thấy bụng quặn lên từng cơn, “Kỳ lạ, hình như hơi đau.....” Chẳng lẽ cô ăn cái gì không hợp? Không đúng, cơn đau này rất lạ.... .. Nhất định là do chưa ăn sáng nên dạ dày mới kháng nghị đây.

“Điền Hân Viêm cũng chưa ăn sáng, đi mua cho anh một phần vậy!”

Phó Quan Nhã tới quán ăn trước bệnh viện, mua bốn cái Hamburger, ba ly cà phê, anh hai cái, cô và Tô Ấu Dung mỗi người một cái.

Phó Quan Nhã đang suy nghĩ phải đưa bữa sáng cho hai người kia bằng cách nào thì vừa lúc có một bà cụ đang đi về hướng đó, cô bèn nhờ bà cụ giúp giùm..... còn lo lắng bà cụ có thể nghi ngờ cô là người xấu muốn đưa bữa sáng có độc hay không, ai ngờ bà cụ rất nhiệt tình, đồng ý ngay không cần suy nghĩ.

Chỉ mấy bước ngắn ngủi, bữa sáng đã đến tay Điền Hân Viêm.

Không phải ai cũng nghĩ ‘bản tính con người là thiện’ như bà cụ, bữa sáng từ trên trời rơi xuống, không rõ nguồn gốc, ai dám ăn?

Điền Hân Viêm hỏi thăm bà cụ, ai đưa bữa sáng cho bà, nghe bà cụ miêu tả, anh đã đoán được người đó là ai.

Thực ra trong lòng anh đã sớm có đáp án, người hiểu rõ sở thích của anh, sức ăn của anh, trừ bà ‘Ngọt’ (Ngọt trong ‘ngọt ngào’ là ‘Điềm’ đọc giống ‘Điền’) còn có thể là ai khác?

“Hân Viêm, anh dám ăn?” Tô Ấu Dung chưa kịp ngăn, Điền Hân Viêm đã cắn một miếng lớn.

“Yên tâm ăn đi.” Anh đưa cho Tô Ấu Dung một cái.

“Nhưng.....”

“Là Quan Nhã.”

“... .... Cô ấy tới bệnh viện?” Tô Ấu Dung nhìn xung quanh kiểm.

“Ừ.”

“Sao cô ấy không tự đưa cho anh?”

“Anh đã nói cô ấy không nên tới.” Chắc sợ anh mắng nên mới không xuất hiện. Nếu sợ bị mắng còn tới làm gì, không biết!

Tô Ấu Dung phát hiện khi Điền Hân Viêm nói đến Phó Quan Nhã, vẻ mặt anh bỗng trở nên rất dịu dàng, khác hẳn với sự dịu dàng dành cho ‘đứa em gái’ là mình.

Thay vì nói hai người yêu nhau, thật ra hai người càng giống người thân quan tâm chăm sóc nhau hơn, không có sự nồng nhiệt, không có độc chiếm, chỉ tĩnh tĩnh lặng lặng.

“Anh rất thích cô ấy? Về mặt của anh cho biết, anh đang yêu.”

Điền Hân Viêm không phủ nhận, cũng không cách nào phủ nhận.

“Cho nên, yêu cầu kết hôn với em..... Anh sẽ không đồng ý?” Về mặt Tô Ấu Dung như đưa đám.

Có lẽ, trong đó có một ít là ganh tỵ vì cảm thấy mình không thể khiến Điền Hân Viêm quan tâm hết lòng như Phó Quan Nhã, nhưng phần nhiều vẫn là vì không thể thỏa mãn yêu cầu của Tô Vô Dịch.... ....

Về mặt Điền Hân Viêm bỗng trở nên lạnh lùng, nụ cười nhạt nhòa, rồi nhanh chóng biến mất.

Đang lúc Tô Ấu Dung cho là anh sẽ trả lời ‘Không.’ thì Điền Hân Viêm lại nói.... ..

“Không, anh đồng ý.”

29. Chương 29: Chương 9.1

Phó Quan Nhã sau khi xác nhận bữa sáng đã đến tay Điền Hân Viêm, lại thấy anh đã cắn một miếng to, bèn nhanh chóng rời đi.

Cô sẽ không ngạc nhiên tới mức đứng tại chỗ chờ anh tới bắt đầu! Nhưng, đến tối, chắc chắn sẽ bị anh ép hỏi sao cô không nghe lời, trộm tới bệnh viện làm gì?

Thân là bà chủ nhà, sau khi làm chuyện ‘xấu’, chỉ có thể cố gắng quét dọn nhà cửa sạch sẽ hơn để lấy lòng ‘ông chủ’, dời bớt sự chú ý của anh sang việc khách lệ cô đã hoàn thành tốt ‘nhiệm vụ’. Cho nên, cô lau rồi lại lau, lau mặt bàn sáng tới mức có thể soi gương được.....

Làm việc nhà quả là chuyện tốn thời gian nhất. Đến khi cô thở dài một hơi, ngồi liệt trên ghế sa lon thì đã sắp một giờ rưỡi chiều, “Ôi, sao lại đau nữa rồi.... .... Nhắc mình phải ăn trưa sao?” Cô đứng lên, vào phòng bếp chế một tô mì, mặc dù không thấy ngon miệng, nhưng vẫn cố gắng ăn hết.

Bỗng có tiếng động ở cửa trước.

“Chẳng lẽ anh về?”

Phó Quan Nhã vội đặt tô mì xuống, chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa, không phải Điền Hân Viêm, mà là thư ký Dương Sĩ Vĩ.

“Xin chào!” Dương Sĩ Vĩ lễ phép gật đầu với cô, theo sau là một người đàn ông trung niên mặc đồ vest màu xám.

“Cậu tìm Hân Viêm à? Anh ấy đang ở bệnh viện vẫn chưa về.....”

“Không, tổng giám đốc đã gọi nói anh ấy sẽ không đến công ty, kêu tôi đến đây lấy một vài thứ.”

“Hóa ra là vậy, mời vào!”

Phó Quan Nhã lui ra, để hai người vào, rồi rót cho hai người hai ly nước trái cây.

“Anh ấy có nói với cậu, ông sao rồi không?”

“Cấp cứu thành công, trước mắt đã chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt.”

Phó Quan Nhã gật đầu, thấy an tâm hơn chút.

“Anh ấy ở lại bệnh viện chăm sóc ông sao? Tôi cần chuẩn bị gì cho anh ấy?”

“Điện thoại di động, cục sạc, laptop, ba tài liệu thiết kế để trên bàn và mấy bộ quần áo.” Dương Sĩ Vĩ nói.

“Được, cậu chờ một chút, để tôi đi lấy.” Phó Quan Nhã chạy nhanh lên lầu ba, vừa chạy vừa nhắm lại, sợ lấy sót.

Mấy phút sau, cô chạy xuống, tay phải cầm một cái bọc nhỏ, dưới nách kẹp tài liệu, tay trái cầm laptop, điện thoại di động và cục sạc.

Dương Sĩ Vĩ kiểm tra lại, thấy không sót thứ gì bèn nói, “Đủ rồi.”

“Tổng giám đốc còn nói một việc, muốn tôi mau chóng xử lý.” Dương Sĩ Vĩ nhìn người đàn ông trung niên một cái, người đó bèn lấy một xấp tài liệu ra đưa cho Phó Quan Nhã.

Cô nhận lấy, đập vào mắt là năm chữ ‘Giấy thỏa thuận ly hôn’ với nội dung như sau,

Bên nam: Điền Hân Viêm. Bên nữ: Phó Quan Nhã.

Vì tính cách hai người không hợp, không thể tiếp tục sống chung, hai bên đồng ý ly hôn.....

Phó Quan Nhã sững người, ngược mắt nhìn Dương Sĩ Vĩ, lại nhìn người đàn ông trung niên, cuối cùng cúi đầu nhìn vào tài liệu trong tay.

“Sao lại.... ... Đưa tôi cái này?!” Cô hỏi Dương Sĩ Vĩ.

“Cô biết chữ chứ?” Không cần cậu phải giải thích từng từ đúng không?

“Biết.”

“Giấy thỏa thuận ly hôn, đại biểu tổng giám đốc muốn kết thúc cuộc hôn nhân này.”

Kết thúc.... .... Hôn nhân?

“Tại sao?”

“Cô hỏi tôi..... Tôi biết hỏi ai? Tôi chỉ làm theo lệnh của tổng giám đốc!”

Phó Quan Nhã nói chuyện với Dương Sĩ Vĩ, nhưng càng giống như đang tự hỏi tự đáp, “Chúng tôi không có cãi nhau, cho đến ngày hôm qua..... Vẫn còn rất tốt mà?”

“Cô.....” Cho dù là khôn khéo như Dương Sĩ Vĩ cũng không hề có kinh nghiệm xử lý những chuyện như thế này, thấy vẻ mặt khiếp sợ của Phó Quan Nhã, thì thật sự không cách nào thản nhiên nói ra những điều kiện ly hôn được.

Thật may là mình có dẫn theo luật sư, loại đàm phán lạnh lùng thế này, giao cho luật sư là tốt nhất.

Luật sư nhận được ánh mắt cầu xin của Dương Sĩ Vĩ, hắng hắng giọng, chủ động nói, “Cô Phó, ông Điền có đưa ra vài điều kiện ly hôn như sau, tiền chu cấp một tháng mười vạn nhân dân tệ, cộng thêm một căn hộ trong khu nhà Tín Nghĩa mới xây. Chỉ cần cô ký đơn này, lập tức sẽ sang tên căn hộ cho cô, phí quản lý sẽ do công ty trả.”

Phó Quan Nhã không trả lời, hai người không biết cô có nghe thấy hay không, chỉ biết là sắc mặt cô đã từ từ chuyển thành màu trắng.

“Nhưng có điều kiện phụ kèm theo. Một, cô có năm tiếng để suy nghĩ, qua mỗi nửa tiếng, tiền chu cấp sẽ giảm một vạn..... Cô càng ký sớm, số tiền càng cao. Bắt đầu tính giờ từ lúc này.” Luật sư nói xong, bắt đầu mở chế độ tính giờ trong di động lên.

“Hai, sau năm tiếng, nếu cô vẫn không ký, quyền lợi về căn hộ sẽ bị hủy bỏ. Ông Điền sẽ gửi đơn xin ly hôn lên tòa án. Xin lỗi cho tôi nói thẳng, chính tôi đã đề nghị ông ấy làm như vậy, có thể tiết kiệm được không ít tiền, không cần cho quá nhiều tiền chu cấp.”

“Luật sư Trần!” Dương Sĩ Vĩ ý bảo không nên nói nữa.

“Cô Phó, cô càng ký sớm thì càng có lợi cho cô.” Luật sư Trần không hề cảm thấy mình nói sai cái gì.

“Chuyện như vậy.... .. Sao anh ấy không tự mình nói với tôi?” Cô hỏi Dương Sĩ Vĩ.

Bởi vì không biết phải nói sao với cô, mới đẩy tôi vào hố lửa đó! Nhất định là vì anh ấy không dám đối mặt với cô.... ..

Dương Sĩ Vĩ rất muốn nói như vậy, nhưng không được, vì tổng giám đốc đã dặn cậu không được lảm miệng.

“Tôi gọi điện hỏi anh ấy..... Tôi không tin anh ấy muốn ly hôn.....” Phó Quan Nhã định gọi điện, nhưng Dương Sĩ Vĩ lại lắc lắc chiếc di động Điền Hân Viêm quên mang theo đang ở trong tay mình, mặt lộ vẻ tiếc nuối.... ..

Mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán cô, trượt dọc xuống theo gương mặt, nhưng cô không hề biết.

“Chờ khi anh ấy quay lại tôi sẽ hỏi.... ..”

“Đến lúc đó, sợ rằng tiền chu cấp cho cô chỉ còn lại không tới 221 đồng.” Luật sư Trần nói.

“Cô không khỏe sao?” Dương Sĩ Vĩ là người đầu tiên phát hiện Phó Quan Nhã có vẻ là lạ.

“Sao.....?” Cô nghe không rõ.

“Cô không khỏe sao?” Dương Sĩ Vĩ dìu Phó Quan Nhã đứng lên.

“Bụng.... .. Hơi đau.... ..” Cô cúi gập người xuống, không thể đứng thẳng nổi, tay vẫn cầm thật chặt Giấy thỏa thuận ly hôn.

“Luật sư Trần, mau đi lấy xe đi! Đưa cô Phó đến bệnh viện!” Dương Sĩ Vĩ nhanh chóng bế ngang Phó Quan Nhã lên.

“Hả? Ừ!” Luật sư Trần luống cuống móc chìa khóa xe ra, chạy ra ngoài khỏi động xe.

Dương Sĩ Vĩ đặt Phó Quan Nhã vào ghế sau. Cả người cô tuôn mồ hôi lạnh rùng rùng, còn Dương Sĩ Vĩ cũng không kém là bao.

Tổng giám đốc, anh ác quá, không bằng điều em đến một cái bộ lạc nào đó ở châu Phi còn sướng hơn!

Phó Quan Nhã nằm trên giường trong phòng cấp cứu, sau khi được tiêm xong mũi an thai thì đã hết đau bụng. Bác sĩ muốn cô ở lại bệnh viện quan sát thêm vài tiếng, nếu không có vấn đề gì nữa mới cho về.

“Để vợ anh nghỉ ngơi nhiều, không xách vật nặng, không chạy nhảy, không có việc gì thì nằm trên giường nghỉ ngơi. Nhớ đi khám thai định kỳ.” Cô điều dưỡng nói với Dương Sĩ Vĩ.

Dương Sĩ Vĩ chỉ có thể ngậm bò hòn làm ngọt cú người chín mươi độ chào cảm ơn điều dưỡng.

“... .... Có nói cho tổng giám đốc không?” Dương Sĩ Vĩ ngồi xuống mép giường hỏi.

Phó Quan Nhã vốn đang nhắm mắt, nghe vậy, vội la lớn, “Đừng!”

“Có lẽ sau khi nói xong, chuyện ly hôn sẽ có cơ hội.....” Dương Sĩ Vĩ không tin sau khi Điền Hân Viêm nghe thấy mình có con còn có thể kiên quyết ly hôn được.

“Không đâu, lý do anh ấy muốn ly hôn, hình như tôi đã hiểu.... ....”

Lúc cả người thật đau, thật đau, cô không xác định mình có bị mất ý thức hay không, rõ ràng bên tai rất ồn ào, nhưng lại thấy giống như rất yên lặng, không một tiếng động. Hình ảnh Tô Ấu Dung khẩn cầu, Điền Hân Viêm mím môi không đáp, còn cả, những kí ức tuổi thơ anh kể trong phòng tắm, sự biết ơn từ tận đáy lòng anh với ông nội Tô Ấu Dung..... Cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Cô biết, anh muốn ly hôn với cô, để kết hôn với Tô Ấu Dung, muốn ông anh an tâm.

Cô biết, anh nhất định sẽ làm vậy, bởi vì anh là một người rất dễ mềm lòng. Anh nhất định sẽ báo đáp ân tình của ông Tô Ấu Dung, nếu không, cả đời anh đều sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Cô không muốn anh phải hối hận về sau. Cô không muốn mình trở thành thủ phạm khiến anh phải hối hận.

“Thứ kỷ Dương, lấy đơn ra đây đi, tôi ký.” Phó Quan Nhã lạnh nhạt nói, giọng rất giống như.... .... Chỉ đang ký một cái thẻ tín dụng.

Dương Sĩ Vĩ còn muốn nói gì đó, nhưng hé miệng rồi lại khép lại không nói.

Mình không có quyền nhúng tay vào việc này, nhiệm vụ của mình chỉ là đem về một tờ giấy đã được ký tên.

“Chưa tới năm phút nữa là tiền chu cấp của cô chỉ còn lại hai vạn.” Luật sư Trần đưa bản thỏa thuận ly hôn ra, không quên báo thời gian.

“Cô mau ký đi!” Nếu quyết định ly hôn, có thể thêm vạn nào hay vạn đó.

Dương Sĩ Vĩ muốn giúp Phó Quan Nhã nên mới giục cô. Nhưng, cô điều dưỡng đi ngang qua, chỉ nghe được khúc đuôi, tự động suy diễn thành một câu chuyện bi thảm khiến người ta nghe xong giật gân.....

Tên đàn ông này, dẫn luật sư tới, bức người vợ suýt nữa sẩy thai ký vào giấy li hôn!

“Không phải người!”

Dương Sĩ Vĩ đột nhiên nghe thấy một tiếng phỉ nhổ, lúc đầu còn tưởng mình nghe nhầm, hai chữ kia không phải nói mình, nhưng nghe thêm vài lần nữa, cộng thêm những lời bàn tán xôn xao sau lưng, thì không thể không tin là mình đang bị người ta chửi. d. đ/. lê ? quý ,đôn Nếu ánh mắt có thể giết người, bây giờ có lẽ Dương Sĩ Vĩ đã bị trăm ngàn vết thương, cả người toàn lỗ rồi!

“Chính hắn đó! La hét với vợ, kêu cô ấy mau ký giấy li hôn!”

“Xem vẻ ngoài hào hoa..... Không ngờ, bên trong hư hỏng như vậy!”

“Không phải người!” Mọi người đồng thanh kết luận.

Thì ra là.... ....

Cuối cùng Dương Sĩ Vĩ đã biết lý do mình bị chửi, nhưng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống.

Phó Quan Nhã cũng nghe thấy tiếng mắng, vốn định giải thích thay Dương Sĩ Vĩ, nhưng cậu lắc đầu nói không cần, dù sao ra khỏi bệnh viện, ai biết ai là ai đâu. Da mặt cậu đã luyện thành tường đồng vách sắt rồi!

Phó Quan Nhã lên xe, áy náy nói, “Thật xin lỗi, hại cậu bị hiểu lầm.....”

“Chuyện nhỏ thôi! Đừng để trong lòng! Bây giờ cô chỉ cần quan tâm đứa bé là được rồi!”

Phó Quan Nhã mỉm cười, nhìn Dương Sĩ Vĩ với ánh mắt van xin, “Chuyện đứa bé, xin cậu đừng nói gì với anh ấy, cứ coi như không biết đi, được không?”

“Tôi không nghĩ giám đốc là lựa chọn chính xác.”

Phó Quan Nhã cúi đầu thật thấp, vuốt ve bụng mình, “Về sau, anh ấy còn có thể có những đứa con khác, còn tôi chỉ có một.... ..”

“Ông Điền có quyền giành nuôi đứa bé.” Luật sư Trần nói.

“Luật sư Trần, xin anh hãy tập trung lái xe!” Sau đó, cảm miệng luôn được không? Dương Sĩ Vĩ liếc luật sư Trần một cái. Muốn một người phụ nữ mang thai chịu bao nhiêu lần đả kích trong một ngày đây?

“Không nói cho tổng giám đốc biết, với tình huống trước mắt, dĩ nhiên là sẽ bớt được rất nhiều việc, có thể dễ dàng ly hôn, không dài dòng dây dưa, nếu kéo đứa bé vào, đối với mọi người mà nói..... Đều rất phiền phức.” Đứng ở góc độ một thư ký, Dương Sĩ Vĩ tất nhiên biết phải làm sao mới tốt.

Nhưng đứng ở góc độ tình cảm.....

“Để một mình cô chịu đựng, cả cô và đứa bé đều bị thua thiệt!”

“Tôi không cảm thấy thua thiệt gì hết..... Tôi cũng sẽ giải thích rõ với con.” Giải thích cho nó biết nỗi khổ riêng của cha nó.

“Sẽ rất cực khổ.....”

“Ừ.....” Phó Quan Nhã đáp lại bằng một nụ cười.

30. Chương 30: Chương 9.2

“Tôi và luật sư Trần chỉ được giao nhiệm vụ đi lấy chữ ký, những việc khác, chúng tôi không rõ lắm, cũng không phụ trách. Không ngờ, sau khi ly hôn một tháng, cô lại phát hiện mình có thai.” Dương Sĩ Vĩ đang ‘vẽ đường cho hươu chạy’.

“Đúng. Sau khi ký xong, tôi mới biết mình mang thai.” Phó Quan Nhã lập tức gạt đầu tán thành.

“.....” Luật sư Trần thật sự không thể nào tán thành việc lừa người trong cuộc thế này.

Dương Sĩ Vĩ đặt tay lên vai luật sư Trần, “Luật sư Trần, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao đơn cũng ký xong rồi, lấy về báo cáo, không phải nhẹ nhàng hơn cho chúng ta sao?”

“Việc ép người ký đơn ly hôn thế này, tôi không muốn làm lần thứ hai..... Hơn nữa, câu ‘Không phải là người!’ lúc ở bệnh viện, không chỉ chửi tôi, mà còn có anh nữa đó!”

“Xin anh đó, luật sư Trần!” Phó Quan Nhã cũng mở miệng cầu.

“Hai người thật là.....” Luật sư Trần không tìm được từ để nói.

“Được rồi, được rồi! Coi như xong! Tổng giám đốc có hỏi tại sao đi lâu vậy, anh chỉ cần nói do cô Phó suy nghĩ quá lâu, được không?”

“Chậc!” Luật sư Trần bị buộc trở thành đồng phạm.

Dương Sĩ Vĩ đưa Phó Quan Nhã về nhà xong, cầm đồ của Điền Hân Viêm chuẩn bị đi thì nghe Phó Quan Nhã hỏi, “Anh ấy..... Sẽ không về đây nữa phải không?”

Dương Sĩ Vĩ quay đầu lại, cố gắng nở nụ cười, “Sau khi ông Tô xuất viện, sẽ về nhà họ Tô, nơi này..... Có thể sẽ về lấy ít thứ thôi.”

Phó Quan Nhã cố giấu sự thất vọng, “Vậy có cần..... Lấy thêm mấy bộ đồ cho anh ấy không?”

“Cô đừng đi nữa, quên điều dưỡng dặn gì sao? Về giường nằm đi.... ... Nếu cô thật lòng muốn giữ đứa bé. Tổng giám đốc sẽ tự chăm sóc mình, còn đứa bé chỉ có thể nhờ cô chăm sóc nó.”

“Ừ.... ....” Phó Quan Nhã hơi xấu hổ. Nhớ lại ngày hôm nay, lúc cô chạy vội lên cầu thang bị vấp té, bỗng đổ mồ hôi lạnh thay mình.

“Trước khi đi, chúng tôi sẽ đóng cửa sổ giùm cô. Chắc cô mệt dữ rồi, mau về phòng ngủ sớm đi.” Dương Sĩ Vĩ bước được hai bước, d.đ lên,!~ quý .,đôn lại nhớ ra một chuyện, nói, “Cô Phó, tiền chu cấp mỗi tháng ba vạn, cô phải tự mình đến công ty ký nhận để lấy.”

“Tại sao? Không thể chuyển khoản à?” Tự mình đến? Rất phiền phức, ngộ nhỡ đụng phải Điền Hân Viêm thì sao.....

“Đây là yêu cầu của tổng giám đốc.” Hơn nữa, là điều tổng giám đốc liên tục lặp đi lặp lại, không cho phép sửa trong bản thỏa thuận.

“Vô lý quá.....” Phó Quan Nhã cau mày. “Nếu không, cậu gửi qua đường bưu điện cho tôi đi.....”

“Không được. Tổng giám đốc rất kiên trì về điều khoản này.” Dương Sĩ Vĩ muốn giúp nhưng không giúp được.

Tổng giám đốc.... .... Tám phần là muốn cách cửa phòng thủy tinh, liếc nhìn cô một cái mỗi tháng đây mà.

“Tôi không muốn bị anh ấy bắt gặp bộ dạng mang bụng bầu.....” Vừa nhìn thấy cái bụng to của cô, làm sao giấu được nữa?

“Cứ chờ đến lúc thấy rõ bụng, hãy lo đến những điều này. Khi đó, ngày cô tới công ty, tôi sẽ sắp xếp lịch cho tổng giám đốc thật kín để anh ấy không có cơ hội rời khỏi phòng họp.”

Nghe vậy, cuối cùng Phó Quan Nhã cũng lộ ra một nụ cười thật lòng. “Cám ơn cậu.”

“Đừng khách sáo! Sau này còn có một vài thủ tục phải làm, tôi sẽ lại liên hệ cô, nhớ số di động của tôi rồi chứ? Có bất kỳ chuyện gì cũng có thể gọi cho tôi, nếu trong khả năng, tôi sẽ giúp cô vô điều kiện.”

Phó Quan Nhã xem lời này là những lời khách sáo thôi, cô không dám làm phiền Dương Sĩ Vĩ.

“Cần hộ cấp cho cô bao luôn cả trang hoàng, chờ thi công xong, tôi sẽ tới đón cô đi xem, nếu có chỗ nào muốn thay đổi, cô cứ nói..... Một mình cô ở đây, leo lên leo xuống an toàn không?”

“Tôi biết, nên mới định thu dọn đồ đạc đây.” Lấy đi những thứ thuộc về cô.... ....

“Đừng hiểu lầm, không phải tôi đang đuổi cô!” Dương Sĩ Vĩ vội vàng giải thích.

“Ly hôn thì phải đi chứ sao!” Cô nở nụ cười cô đơn.

“Dù vậy cũng đừng vội, trước tiên để cái thai khỏe mạnh đã, thuốc từ bệnh viện mang về nhớ uống đúng giờ.”

“Tôi biết.”

“Trễ rồi, tôi đi trước đây.”

Phó Quan Nhã tiễn Dương Sĩ Vĩ xong, cảm giác sức lực toàn thân bị mất sạch, mệt mỏi nằm liệt xuống ghế sa lon, trên bàn là hộp cơm Dương Sĩ Vĩ dùng xe bên đường mua giùm cô, dù không hề muốn ăn, nhưng trước khi ngủ phải uống thuốc, vì vậy cô buộc mình phải ăn vài miếng.

Dương Sĩ Vĩ nói không sai, đứa bé chỉ có cô chăm sóc. Ăn là vì dinh dưỡng cho đứa bé.

Phó Quan Nhã ăn no khoảng tám phần, rót một ly nước nóng uống, thở dài một hơi. “..... Không ngờ, mình kết hôn và ly hôn đều giống như một giấc mộng, quá nhanh.”

Cô nằm vật trong đồng gối ôm, úp mặt vào giữa gối, mệt mỏi không muốn mở mắt ra.

Lát nữa phải uống thuốc.... ...

Còn chưa tắm.... ....

Lại phải bò lên lầu ba.....

Không ngờ mình mang thai.....

Lúc Điền Hân Viêm nhìn thấy bản thỏa thuận đã được ký tên sẽ có vẻ mặt thế nào.....

Nằm nghĩ một hồi, Phó Quan Nhã từ từ chìm vào mộng đẹp lúc nào không hay.

“Cô ấy có khóc không?”

Trong bệnh viện cấm hút thuốc, Điền Hân Viêm nén được xúc động muốn hút, nhưng không nén được việc..... Bóp hẳn Giấy thỏa thuận ly hôn.

“Không ạ. Cô Phó khá bình tĩnh, chỉ là suy nghĩ thật lâu mới quyết định ký tên.” Dương Sĩ Vĩ trả lời. Trong đó có mấy phần thực, mấy phần giả, chính cậu rõ ràng nhất.

“Không đòi phải gặp tôi để nghe giải thích rõ ràng?”

“Làm ồn ào.... .... Có ích gì sao?” Dương Sĩ Vĩ chỉ nói sự thật, không mang theo giấu cợt, lại đổi lấy một ánh mắt xem thường của Điền Hân Viêm.

“Đã nói rõ tất cả các điều kiện với cô ấy? Cô ấy có thêm bất kỳ yêu cầu nào không?”

“Không ạ.” Chỉ có biểu đạt một chút oán hận với việc mỗi tháng phải tự mình đến công ty một lần.

Điền Hân Viêm nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay.

“Lúc nào thì làm những thủ tục còn lại ạ?” Dương Sĩ Vĩ lại hỏi.

“... .... Chờ ông nội xuất viện lại nói.”

“Ngày mai tôi sẽ đi xử lý thủ tục, để anh và cô Ấu Dung có thể thuận lợi kết hôn.”

Hiển nhiên, việc này với Điền Hân Viêm mà nói cũng chẳng có gì quan trọng. Thái độ của anh cho thấy như vậy.

“Ngày mai tôi sẽ đưa cho cậu bản thiết kế nội thất của căn hộ kia. Cậu nói Viên Bác Thế đi làm, không cần lo về chi phí, phải dùng đồ tốt nhất, phải hai tổ thi công cho cậu ta, làm xong trong vòng một tháng.”

Viên Bác Thế là nhà thiết kế nổi tiếng nhất, được khách hàng hài lòng nhất trong phòng thiết kế, số bản vẽ phải làm đã xếp đầy đến cuối năm.

“Viên Bác Thế có lẽ hơi khó, hiện anh ấy đang có vụ ‘Kính viễn hoàng cung’.”

“Kêu cậu ta giao cho những người khác làm tiếp vụ đó.”

“Kính viễn hoàng cung là lễ đầy tháng ông Trịnh mua cho cháu trai, chỉ đích danh Viên Bác Thế, nếu đổi người, sợ rằng ông ấy sẽ mất hứng.”

“Tôi sẽ tự mình gọi điện nói rõ với ông Trịnh.”

“Vâng.”

“Nếu không còn việc gì khác thì cậu về trước đi.” Điền Hân Viêm lạnh nhạt nói.

Dương Sĩ Vĩ gật đầu, rời khỏi bệnh viện.

Điền Hân Viêm tiếp tục ngồi một mình, hành lang rất yên tĩnh, trong không khí có mùi thuốc tẩy trùng nhàn nhạt.

“Tại sao..... Rõ ràng là yêu, vẫn chịu ký cái quỷ này?!” Điền Hân Viêm nghiến răng tự thì thào, siết chặt tờ giấy trong tay, vừa gọi tên Phó Quan Nhã, đã cảm thấy ngực đau đến mức không thể nào hô hấp.

Anh muốn có cô, muốn sống với cô cả đời, muốn có thật nhiều con, thật nhiều kỷ niệm với cô.... ....

Anh mong mình không phải quan tâm tới bất kỳ ân tình gì hết, chỉ lo hạnh phúc của riêng mình..... Nhưng, anh không làm được.

Anh có được ngày hôm nay, gặp được Phó Quan Nhã, có được khoảng thời gian vui vẻ vừa qua, đều nhờ Tô Vô Định cho, nếu không, chẳng biết anh đã chết từ lúc nào rồi!

Anh sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay, anh chỉ..... Khổ sở.

Lúc ký tên mình lên tờ giấy kia, anh mới thật sự hiểu rõ, anh yêu cô còn nhiều hơn anh nghĩ. Mất đi cô là một cảm giác cực kỳ đau đớn.

Cho nên, anh không thể tự mình đối mặt với cô, không thể mở miệng nói với cô bất kỳ chữ nào.

Anh sợ, cô sẽ gọi điện chất vấn anh về nguyên nhân ly hôn.

Anh sợ, vừa nghe thấy tiếng của cô, anh sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng nhất, lẽ/ quý _đơn xin cô chờ anh, xin cô đừng yêu người khác, xin cô dù ly hôn vẫn tiếp tục bên anh.....

Quá ích kỷ! Cô không cần phải nhận sự đối đãi như vậy.

Anh hi vọng Tô Vô Định sống thật lâu, tự nhiên không cách nào bắt Phó Quan Nhã phải chờ.

Một sự chờ đợi không biết đến năm nào tháng nào ngày nào mới kết thúc.

“Hân Viêm.....” Tô Ấu Dung đi đến bên cạnh Điền Hân Viêm. Anh không ngẩng đầu bởi vì thứ Tô Ấu Dung đưa đến trên tay anh còn khiến anh chú ý hơn việc bị kêu tên.

Một tờ giấy, cũng giống như tờ anh đang siết chặt trong tay.

Giấy thỏa thuận ly hôn.

“Đây là của em và anh. Em đã ký tên rồi, vẫn chưa viết ngày, anh cầm đi.”

Chưa dám cưới đã viết xong đơn ly hôn, hơn nữa, trong vòng một ngày lại cầm cả hai tờ. Anh bỗng cảm thấy dở khóc dở cười. Tờ thứ nhất khiến anh muốn khóc; tờ thứ hai, là bất đắc dĩ cười khổ.

Điền Hân Viêm chậm rãi nhìn về phía Tô Ấu Dung. Tô Ấu Dung nở nụ cười kiên cường, ánh mắt dịu dàng. “Cám ơn anh đã ủng hộ sự tùy hứng của em. Hơn hết, cám ơn anh cũng yêu ông nội như em.”

Tô Ấu Dung biết, hai người chỉ có thể là người nhà.....

“Sau khi kéo màn cho vở kịch, chúng ta lập tức ly hôn, hi vọng đến lúc đó còn kịp.... ...”

Tô Ấu Dung không muốn nhiều lời, yên lặng nói thầm trong lòng: hi vọng còn kịp để anh vặn hỏi trái tim của Phó Quan Nhã.

“Ông nội tỉnh rồi, chúng ta vào gặp ông thôi.....”

31. Chương 31: Chương 10.1

Tin về buổi lễ kết hôn sang trọng chiếm cả một trang báo to.

Bên ngoài khách sạn năm sao, hoa hồng được bố trí thành từng mảng lớn, tạo hình xinh đẹp. Thảm đỏ kéo dài từ ngoài cửa đến tận lầu hai của khách sạn. Trên thảm đỏ rải đầy hoa giấy màu vàng ánh kim, dưới ánh đèn chiếu rọi, chẳng khác gì sao lấp lánh. Lầu hai được thiết kế theo phong cách châu Âu, là nơi chiêu đãi khách quý, người không được mời khó mà lên đó được.

Giới truyền thông đợi cả một buổi chiều bên ngoài khách sạn, khi xe hoa vừa đến, đèn flash bỗng chớp lên không ngừng.

Cô dâu mặc áo cưới được làm thủ công từ Pháp, trắng tinh thanh nhã, được đỡ xuống xe, thản nhiên mỉm cười trước ống kính. Chú rể thì cao ráo đẹp trai. Hai người cứ như hoàng tử và công chúa, khiến rất nhiều người hâm mộ muốn chết.....

Cùng lúc đó, Phó Quan Nhã đang ngồi xổm bên cạnh bồn cầu, nôn ra mặt xanh mặt vàng.

Trên ti vi, Tô Vô Định khoát tay cháu gái, cười tươi chói mắt.

Các phóng viên nắm chặt thời cơ, tranh nhau đặt câu hỏi, “Không phải ông Điền vừa kết hôn không lâu sao? Cuộc hôn nhân trước kéo dài chưa tới một năm, vì tính cách không hợp nên mới chia tay?”

“Lần kết hôn trước không mời khách long trọng là vì nhà cô dâu không có tiếng tăm gì, nên ông Điền không muốn công khai phải không?”

“Ông Tô, khi nào lại có tin mừng tiếp vậy?” Ý là vì hai người có con nên mới cưới vội.

“Có phải là có hai việc vui cùng một lúc không?”

Ống kính hướng về phía bụng cô dâu, rõ ràng rất bằng phẳng không có chút dấu hiệu gì của việc mang thai.

Hôm nay tâm tình Tô Vô Định rất tốt, hào phóng đáp, “Việc trước kia chỉ là một chút sai lầm nho nhỏ, Hân Viêm và Ấu Dung mới chân chính là một đôi trời sinh, hai đứa lớn lên bên nhau từ bé, mấy chục năm tình cảm, không thể chỉ dựa vào một con hồ ly tinh bên ngoài mà có thể phá hư được!”

“Cho nên cô dâu trước là kẻ thứ ba?” Một phóng viên thừa cơ hỏi tiếp.

“Chỉ là một con hồ ly tinh muốn tiền..... Đuổi! Đuổi!” Tô Vô Định khoát tay, không muốn nói thêm về ‘người qua đường’ kia nữa.

Phó Quan Nhã lão đảo trở lại phòng khách, trùng hợp nghe được những lời này. Cô không thèm để ý lời Tô Vô Định. Cái cô để ý là..... Sự trầm mặc của Điền Hân Viêm.

Anh không biện hộ giúp cô dù chỉ nửa chữ, cũng không cố gắng ngăn cản câu hỏi của phóng viên..... Về mặt rất thản nhiên, giống như người phóng viên đang hỏi, không hề liên quan gì tới anh.

“Có lẽ, hoàn toàn không giống như mình nghĩ, anh ta yêu Tô Ấu Dung nên mới ly hôn với.... .. Chỉ có mình luôn tự cho là đúng, tìm lý do thay anh ta, tự xưng là thánh mẫu Maria hiểu nỗi khổ riêng của anh ta.... ..” Gần đây, Phó Quan Nhã càng ngày càng thường nghĩ như vậy.

Lúc đi Cục Dân Chính làm thủ tục ly hôn, từ đầu đến cuối Điền Hân Viêm đều không hề nhìn cô lấy một cái.

Khi cô một mình đi khám thai, một mình đối mặt với những ánh nhìn tò mò và đồng tình của người khác, khi bị chảy máu, hù dọa vô số người, khi nghe mùi bất kỳ món gì cũng buồn nôn không cách nào ăn cơm, khi thấy cha mẹ vì chuyện cô ly hôn mà chịu đựng những lời nhạo báng của mấy người hợp tác, sự chỉ trích của hàng xóm, thậm chí, lúc đi đến công ty của Điền Hân Viêm lấy ‘tiền chu cấp’ từ Dương Sĩ Vĩ..... Cô cũng đều nghĩ như vậy.

“Chỉ là hồ ly tinh muốn tiền.... ..” Cô thì thào lặp lại lời Tô Vô Định.

Những từ này không hề xa lạ.

Nửa tháng trước, lúc tới công ty Điền Hân Viêm lấy chi phiếu, cô cũng đã nghe.

Lúc đó, Dương Sĩ Vĩ và Điền Hân Viêm đi ra ngoài, bị khách hàng mời ở lại uống cà phê, không kịp về, cô ở trong phòng họp, lẳng lặng ngồi chờ.

Mấy nhân viên đi qua, bàn tán xôn xao: “Đó chẳng phải là vợ trước của tổng giám đốc sao? Tới công ty làm gì vậy?”

“Thì tới lấy tiền chứ làm gì!”

“Lúc nào cũng nói khi ly hôn phụ nữ là bên chịu thiệt nhất, cần phải có tiền chu cấp, chẳng phải là vì để có thể bòn rút được bao nhiêu thì bòn sao?”

“Cô ta kiếm được cũng khá đó, kết hôn chưa tới một năm đã được cho phòng cho tiền.....” Tiếng cười cợt càng ngày càng xa.

Thời gian cô chờ đợi, càng ngày càng dài.

Lâu đến mức cô cho rằng đây là một thủ đoạn gây khó dễ.... ... Một thủ đoạn để không phải đưa tiền chu cấp nữa.

Nếu vậy, cô có nên biết điều một chút, mau biến đi?

Cô đã từng nghĩ tới vấn đề tự tôn.

Phó Quan Nhã, mày còn ngồi đây làm gì? Bị nói như vậy rồi còn gì?

Cô cũng đã nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề kinh tế.

Phó Quan Nhã, tình trạng của mày bây giờ..... Tìm được việc làm sao? Người ta vừa nghe thấy mày mang thai, ai dám mượn? d. đ.@ lê !~quý đôn Chỉ nghĩ tới vài tháng sau, phải cho mày nghỉ sanh, giữ chức, không làm mà có lương, ai chịu? Mày lại hoàn toàn không dám nói với cha mẹ, sợ bọn họ phản đối mày sinh đứa nhỏ.....

Tự tôn rất quan trọng, nhưng mày phải tính toán cho thật kỹ..... Mày chỉ có chút tiền gửi trong ngân hàng, sống lay lắt vài năm không thành vấn đề, nhưng sau đó thì sao? d. đ., lê: quý?” đôn Bản thân mày không sao, nhưng đứa bé trong bụng có thể dựa vào tự tôn của mày mà lớn lên khỏe mạnh sao?

Cho nên cô đã ở lại, tiếp tục chờ, vì vậy nghe được càng nhiều lời bàn tán hơn, lần này là phòng thư ký.....

“Mấy cô có nhận được bánh cưới không?”

“Từ tổng giám đốc à? Có! Một hộp không hề rẻ nhé, rất ngon!”

“Dĩ nhiên là không rẻ rồi, vợ tổng giám đốc là ai chứ? Muốn mua, tất nhiên phải chọn loại tốt nhất! Chỉ giúp họ nghỉ danh sách khách mời không thôi đã mất hơn cả một tuần đó.....”

“Sau khi cưới, vợ chồng tổng giám đốc sẽ đi nghỉ tuần trăng mật một tháng, hâm mộ quá đi!”

“Sau này cô kết hôn cũng có thể đi mà!”

“Tiền đâu ra?”

“Dù có dự tính cũng chưa chắc sẽ đi. Lần đầu kết hôn, chẳng phải tổng giám đốc cũng không đi sao? Ngay ngày hôm sau đã đi làm đầy thôi!”

“Không đúng, không phải tới công ty làm mà là bay sang Nhật công tác!”

“Đúng đúng, tổng giám đốc đi công tác, sau đó tới công ty đi làm bình thường.”

“So ra, người thứ hai rất được cưng chiều, rõ ràng tổng giám đốc rất bận còn phải cố gắng sắp xếp hành trình chuẩn bị đi châu Âu với vợ. Người thứ nhất thật là thảm bại!”

“Người thứ hai cực kỳ xinh đẹp, hai người trông rất xứng đôi! Trong công ty vốn có mấy con hồ ly tinh trẻ muốn dụ dỗ tổng giám đốc, sau khi thấy mặt vợ tổng giám đốc xong thì an phận rồi!”

Phó Quan Nhã xông ra ngoài, chạy thẳng tới nhà vệ sinh, bởi vì cô buồn nôn.

Dày dày cô quần đau, khiến cơn buồn nôn càng tăng thêm.

Mình sai rồi sao? Lý do anh ta ly hôn, không hề cao cả, ướm át như mình nghĩ?

Mình sai rồi sao.... ... Là do mình tự nghĩ ra tất cả? Ngồi ngây ngốc giúp người khác thành chuyện tốt?

Khi thấy cảnh đám cưới của Điền Hân Viêm trên ti vi, Phó Quan Nhã không ngừng mắng mình ngu ngốc.

Trong phòng tiệc, đèn đuốc sáng trưng, khách mời ăn bận sang trọng, giới truyền thông tỉ mỉ giới thiệu các món ăn, thậm chí còn đoán bộ trang sức trên người cô dâu trị giá bao nhiêu.

“Phó Quan Nhã, tắt ti vi đi.... ....” Cô tự nói với mình, “Việc bây giờ mày nên làm là đi phòng bếp, pha một ly sữa nóng, rồi ồng sạch nó.....”

Phó Quan Nhã một mình đi khám thai, một mình ăn cơm, một mình đi dạo, một mình đi mua đồ dùng trẻ con, một mình bố trí nôi cho con, một mình ghi chép nhật ký trưởng thành của con, lấy hình siêu âm dán vào cuốn sổ, viết lại những lời bác sĩ dặn, và những biến hóa trên người mình một cách tỉ mỉ, một mình vuốt ve bụng, nói chuyện trắng đêm với con.

Chính cô đã lựa chọn ‘một mình’.

Cô có thể về nhà, tránh dưới sự che chở của cha mẹ, để họ chăm sóc cô, nhưng cô sợ..... Sợ họ sẽ thuyết phục cô bỏ đứa bé. Sợ nghe cha tự trách, nói ông đã nhìn lầm người. Sợ mẹ cô lại cãi vạ với cha. Sợ chị gái lại dùng giọng điệu trêu chọc nói: “Cha tự chọn người cũng có tốt gì đâu, rốt cuộc cũng ly hôn đó thôi? Nói gì mà, cứ tin cha, tuyệt đối không sai! Điền Hân Viêm không giống Lý Phong! À, thật ra cũng có khác đó, người Lý Phong chọn, càng chọn càng xấu, còn Điền Hân Viêm lại càng chọn càng đẹp!”

Vậy nên cô mới lừa gạt cha mẹ, nói mình đã tìm được việc làm, đang ở nhà mới..... Công việc rất bận, không thể thường về nhà..... Cô sống rất tốt, ly hôn chẳng phải việc to tát gì.....

Chỉ toàn là những lời nói dối.

Hôm nay, khám thai xong, Phó Quan Nhã đi siêu thị mua trái cây tươi, trên đường thấy tiệm trà sữa, nhin không nổi bèn lên mua một ly. Cô biết phụ nữ có thai nên kỵ uống cái này, nhưng hôm nay, cô bỗng rất muốn uống..... Cô đảm bảo chỉ một lần này thôi!

Phó Quan Nhã về nhà, vô tình gặp Dương Sĩ Vĩ ở sảnh quản lý..... Có lẽ, chẳng phải là ‘vô tình’. Dương Sĩ Vĩ tiến lên xách đồ giúp cô, nói “Tháng này, chưa thấy cô tới lấy chi phiếu.”

“... ....” Phó Quan Nhã im lặng hồi lâu rồi mới nói, “Tôi đang suy nghĩ, có nên tiếp lấy hay không?” Vấn này này thật sự làm khó cô đã lâu.

“Là vì ngày đó tôi về muộn quá, khiến cô đợi lâu sao? Thật sự là do khách hàng giữ lại.....”

32. Chương 32: Chương 10.2

“Không phải vậy!” Cô lắc đầu.

“Chẳng lẽ là vì có nhân viên nào đó nói cái gì? Cô đừng quan tâm đến bọn họ!” Dương Sĩ Vĩ từng chính tai nghe thấy có người nói xấu sau lưng Phó Quan Nhã, “Hay là, cô sợ đụng phải vợ của.....”

Phó Quan Nhã vẫn lắc đầu, cười khổ nói “..... Càng ngày tôi càng cảm thấy, anh ta kiên quyết muốn tôi đến công ty nhận tiền là hi vọng tôi tự hiểu ra, biết khó mà lui, không mặt mũi đi đòi tiền nữa.”

“Cô Phó, cô hiểu lầm rồi.....” Dương Sĩ Vĩ muốn giải thích thay cho Điền Hân Viêm.

“Tôi không thể lấy tiền của Điền Hân Viêm mãi được. Anh ta cũng không có nghĩa vụ đó. Sớm muộn gì cũng vậy..... Không bằng tôi nên bắt đầu học cách dựa vào chính bản thân mình.”

“Cô mới nhận mười hai vạn mà thôi!” Tối thiểu phải nhận thêm vài năm nữa chứ!

“Anh ta đã cho tôi một căn hộ!” Coi như đã hết tình hết nghĩa, có mấy người làm được như vậy đâu? Hơn nữa, từ lúc tới đây ở, cô không nhận được một tờ giấy báo thu tiền điện nước gì hết, tất cả do ai trả, không nói cũng biết.

“Có tiền thì cô cứ nhận, mắc gì phải ngại?” Căn hộ chỉ có thể ở, không thể ăn, cũng không thể lấy để trả những khoản chi tiêu trong sinh hoạt hàng ngày.

“Không phải tôi ngại, chỉ là..... Nói thế nào đây? Chẳng mấy chốc bụng tôi cũng không giấu được nữa, đến công ty để người ta có nhiều chuyện để bàn tán hơn sao?” Phó Quan Nhã vuốt bụng, nở nụ cười cô đơn. Hôm nay cô đã cố tình mặc một bộ đồ rộng kiểu con nít, vẫn có thể thấy bụng hơi nổi lên.

Phó Quan Nhã nhìn Dương Sĩ Vĩ nói tiếp, “Về sau, chẳng lẽ lại tiếp tục bế con đi đòi tiền? Thôi, dừng ở đây đi.”

“Việc này..... Tôi sẽ giúp cô nói với tổng giám đốc, chắc chắn sẽ tìm được cách giải quyết. Giờ, cô cứ nhận chi phiếu của tháng này đi!”

“Tôi đang nghĩ.... ..”

“Cô cứ từ từ nghĩ, nghĩ xong, muốn xài hay xé là tùy cô.” Dương Sĩ Vĩ nói xong, nhét tờ chi phiếu vào tay Phó Quan Nhã không cho cô có cơ hội từ chối.

Có lúc, cô cũng hi vọng có người chìa tay ra giúp đỡ..... Cô đã sớm biết sẽ rất khổ, nếu đã lựa chọn, chỉ có thể đối mặt.

“Tôi cầm lên giúp cô?” Dương Sĩ Vĩ chỉ vào bọc hoa quả nói.

“Không cần đâu..... Chỉ mấy quả táo thôi, không nặng.”

Phó Quan Nhã xách bọc hoa quả lên, từ từ đi về phía thang máy, bấm nút, chờ thang máy xuống.

“Cô Phó, hãy tự chăm sóc mình thật tốt!”

“Ừ, cảm ơn cậu.....” Sự quan tâm này, khiến cô áy tủi thân.

Cửa thang máy mở ra, Phó Quan Nhã bước vào, gạt đầu với Dương Sĩ Vĩ xem như tạm biệt.

“Trà sữa và cà phê không tốt cho phụ nữ có thai, uống ít thôi!” Trước khi cửa thang máy khép lại, Dương Sĩ Vĩ thốt lên một câu. d. đ~ lê -quý,. đôn Cô chưa kịp đáp lại, thì thang máy đã khởi động, từ từ đi lên.

Trong thang máy, Phó Quan Nhã rơi nước mắt.

Cô nhớ, có người đã từng nhắc đi nhắc lại, nửa dụ nửa dọa nói cho cô biết..... Cái này không thể ăn, cái kia phải ăn nhiều một chút. Em muốn ăn cái gì, anh sẽ mua..... Cô rất muốn nghe lại những lời đó.....

“Vào đi.”

“Tổng giám đốc, quà tặng đã gửi tới, anh có muốn kiểm tra lại không?” Một sợi dây chuyền kim cương trị giá ba trăm vạn, sáng chói mắt người ta!

“Không cần, cậu để lên bàn đi.” Điền Hân Viêm vẫn không ngẩng đầu, tập trung xem bản thiết kế trong tay.

“Em đã đặt bữa tối ở khách sạn cho ba người, lúc bảy giờ đúng.....”

Bữa tối để chúc mừng sinh nhật Tô Ấu Dung.

“Ừ.” Điền Hân Viêm lạnh nhạt đáp.

Dương Sĩ Vĩ chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nghe Điền Hân Viêm hỏi, “Tháng này, sao không thấy cô ấy tới công ty?”

‘Cô ấy’ là ai, không cần nói cũng biết.

“Cô Phó bận việc không tới được nên em đã đem chi phiếu qua cho cô ấy.”

Điền Hân Viêm rút cuộc ngẩng đầu lên, cay mày nói, “Tôi đã nói, để cô ấy tự đến đây lấy mà!”

“... .. Tổng giám đốc, anh đang cố ý gây khó dễ cho cô Phó phải không?” Ngay cả Dương Sĩ Vĩ cũng bắt đầu nghi ngờ mục đích của Điền Hân Viêm.

“Cái gì?” Điền Hân Viêm đen mặt hỏi.

“Có phải anh đang đợi cô Phó sẽ tự mình mở miệng nói không cần số tiền chu cấp này không? Muốn dùng cách này để buộc cô ấy từ bỏ?”

“Cậu đang nói lung tung cái gì vậy?”

“Bởi vì anh không kiêng dè gì, để cô Phó nghe thấy hoặc nhìn thấy về hôn lễ của anh. Anh không hề nghĩ tới, với thân phận là ‘vợ trước’ như cô Phó, khi bước vào công ty, có thể sẽ bị nhân viên chỉ trích hay không? Anh lại càng chưa từng nghĩ, ngộ nhỡ cô ấy và vợ mới của anh đụng mặt thì sao? Trong lòng cô ấy sẽ cảm thấy thế nào? Có khổ sở hay không?” Giọng Dương Sĩ Vĩ rất bình tĩnh, giống hệt như đang báo cáo công việc, nhưng lại khiến Điền Hân Viêm vô cùng khiếp sợ.

Dương Sĩ Vĩ lại nói tiếp, “Nếu anh thật sự nghĩ vậy thì em đề nghị, anh cứ nói rõ với cô Phó đi. Cô Phó không phải là người tham lam, cô ấy sẽ chủ động từ bỏ số tiền chu cấp này. Anh cứ nói với cô ấy, kết hôn chưa tới một năm, mà được cho một căn hộ cao cấp đã là rất hào phóng rồi! Người trẻ thời nay, làm việc khổ cực cả ngày đêm, nhưng lương chẳng được mấy đồng có khối người, không lý gì một người không hề làm việc như cô ấy lại được nhận số tiền lớn như vậy mỗi tháng!”

“Im đi! Ai cho phép cậu nói vậy?” Lời Dương Sĩ Vĩ quá thực tế, quá trào phúng, khiến Điền Hân Viêm giận tái mặt.

“Nhân viên trong công ty ta đều nói vậy.” Dương Sĩ Vĩ vẫn thản nhiên như trước.

“Nói gì?”

“Mỗi lần cô Phó tới công ty, các nhân viên đều châu đầu ghé tai cười nói, ‘Lại đến đòi tiền’, hoặc kiểu như là, ‘Sở về nhan sắc, ai đẹp ai xấu rõ ràng thế kia, bảo sao không người thì thắng, người thì thua thảm bại....’”

Điền Hân Viêm hoàn toàn không biết Phó Quan Nhã đã gặp phải những chuyện như vậy, những lời đó không hề truyền tới tai anh.

“Đủ rồi!” Điền Hân Viêm không muốn nghe nữa, hai nắm tay dưới bàn siết thật chặt, móng tay đâm cả vào da thịt.

Dương Sĩ Vĩ nói, “Nếu anh không mở miệng được, em có thể giúp anh, tựa như lúc đi buộc cô Phó kí giấy ly hôn vậy!” Việc thất đức thế này, anh dám hạ lệnh lần nữa, tôi sẽ lập tức ném đơn xin nghỉ việc cho anh ngay!

Điền Hân Viêm trầm mặc, nhưng không phải đang suy nghĩ về cái đề nghị tệ hại của Dương Sĩ Vĩ mà đang cố điều chỉnh hơi thở, bình ổn đau đớn trong tim.

“Tôi không hề nghĩ sẽ gây khó dễ cho cô ấy, cũng không muốn cô ấy phải khổ sở, tôi chỉ muốn liếc nhìn cô ấy một cái mỗi tháng thôi.” Điền Hân Viêm nói rất nhỏ, gần như tự lẩm bẩm.

Chỉ có thể dùng cách này để nhìn thấy cô.... ....

May là tổng giám đốc còn có lương tâm đúng như mình đoán! Dương Sĩ thâm thò phào một hơi.

“Sau này, cậu tự mình cầm qua đưa cho cô ấy đi.” Điền Hân Viêm không kiên trì nữa,

Anh không muốn vì ý riêng của mình mà khiến cô phải đối mặt với những lời như vậy. d. đ lle,/ qqy>

“Vâng! Em sẽ tự mình đi.” Dương Sĩ Vĩ nói.

Điền Hân Viêm gật đầu, để Dương Sĩ Vĩ đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, rèm cửa vẫn chưa được kéo ra, ngăn cản ánh nắng bên ngoài.

Không một tiếng cười, không một chút ánh sáng mặt trời.

Mất đi cô, cuộc sống về sau của anh cũng chỉ còn lại như vậy.

Anh chỉ biết gửi gắm tình cảm vào công việc, luôn khiến mình..... Rất bận, diễn vợ chồng ân ái với Tô Ấu Dung, học thuộc lòng khi nào cần đưa hoa, khi nào cần đi ăn cơm chung.... ... Để Tô Vô Định vui vẻ.

Bận đến đến mức thờ ơ.

Loay hoay với mọi việc, chết lặng.

Phó Quan Nhã thấy căn hộ quá lớn, phòng trống nhiều, chỉ có một mình cô ở thì rất cô đơn lại lãng phí. Vì vậy, cô quyết định cho thuê một phòng. Một mặt, có người ở chung có thể chăm sóc lẫn nhau, mặt khác còn có thêm chút tiền....

Cô quyết định sẽ không nhận tiền chu cấp nữa.

Người thuê nhà là một cô gái ‘vô lại’ đáng yêu, vừa học lớp bổ túc ban đêm vừa đi làm.

“Năm ngàn đồng, bao điện nước, đồ đạc trong nhà có sẵn? Phí quản lý lại không cần trả! Ôi mẹ nó! Chỉ một căn phòng thôi đã lớn hơn phòng em đang mượn gấp ba rồi!”

Cô gái này họ Lại, tên Bì, vừa bước vào phòng đã kêu ầm lên, đi tới chỗ nào cũng xuýt xoa không ngừng, thấy cái bụng to của Phó Quan Nhã bỗng bùm miệng mình lại, “Dưỡng thai! Dưỡng thai! Trước mặt bé con không được nói ‘mẹ nó’!”

Một giây sau lại.....

“Mẹ nó! Thiệt nhiều truyện tranh và tiểu thuyết! Mẹ nó, quyển này không xuất bản nữa nên em muốn mua mãi mà không mua được!” Lại Bì nhìn đồng sách của Phó Quan Nhã với vẻ mặt cứng bái, mắt sáng rỡ.

“Em thích cuốn nào thì cứ lấy xem đi!”

“Mẹ nó! Năm ngàn đồng còn bao cả phí thuê sách! Em muốn thuê ngay!”

“Nhưng chị phải nói trước, mấy tháng nữa, sau khi chị sinh em bé, có thể sẽ ồ.... ..”

Phó Quan Nhã tìm người cho thuê chỉ có ba yêu cầu, một là nữ, hai là tính tình dễ ở chung, ba là không sợ ồn.

“Em không ngại!” Lại Bì vỗ ngực nói.

“Vậy hoan nghênh em dọn vào!” Phó Quan Nhã bắt tay với Lại Bì.

Lại Bì quá hưng phấn, cầm tay Phó Quan Nhã lắc tới lắc lui “Em có thể dọn vào ngay hôm nay luôn không? Em không có đồ đạc gì nhiều!”

Lại Bì có một đôi mắt rất sáng, sống mũi cao, cười lên có còn lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Không thành vấn đề!” Phó Quan Nhã rất thích sự hoạt bát của Lại Bì.

“Ôi mẹ nó! Là Kiều Ba!” Lại Bì kêu to một tiếng, nhào qua ôm lấy con thú nhồi bông màu hồng trên ghế sa lon.

Nếu không có thêm ‘Ôi mẹ nó’ vào mỗi đầu câu thì tốt hơn nhiều....

Bé con trong bụng Phó Quan Nhã hơi cọ quây, giống như đang hươ tay múa chân theo Lại Bì. Xem ra, bé con cũng rất thích Lại Bì.

Vì thế, cuộc sống của Phó Quan Nhã không còn cô đơn nữa, ngày ngày ngập tràn tiếng cười.

“Chị Nhã Nhã, chị..... Là người tình của đại gia sao?” Lại Bì thẳng tính, lại rất có nghĩa khí, vào ở một đoạn thời gian, thấy Phó Quan Nhã cứ một mình đi khám thai bằng xe điện, một mình đi tản bộ trong công viên, nghi ngờ trong lòng càng ngày càng lớn, nhin không được bèn hỏi.

Có thể sống trong khu nhà cao cấp thế này, không cần đi làm, chỉ ở nhà chờ sinh con..... Cực kỳ giống cuộc sống của một người tình của đại gia.

33. Chương 33: Chương 10.3

“Trông chị giống người tình của đại gia lắm hả?” Phó Quan Nhã đang đan sợi, nghe Lại Bì hỏi thì bật cười hỏi lại.

“Trông chị không giống, nhưng cuộc sống của chị thì cực kỳ giống!” Tối nay Lại Bì có môn thi, giờ lấy sách ra học bài, đáng tiếc tâm trí hoàn toàn không nằm trên mặt sách.

“... .. Sao chưa từng thấy chồng chị tới thăm chị?”

“Làm gì có ai? Chỉ có một mình chị thôi.”

“Không có đàn ông, vậy bé con trong bụng chị từ đâu ra? Có phải loài lưỡng tính tự thụ tinh đâu!” Lại Bì rất rõ em bé từ đâu mà có.

“Trước kia có, giờ quả thật không có, ly hôn rồi.”

“Hả? Ôi mẹ nó! Chị đã kết hôn?!” Rõ ràng chỉ lớn hơn mình có mấy tuổi!

“Căn hộ này là chồng trước chị đưa.”

“Ôi mẹ nó, có thể đưa cho chị một căn hộ cao cấp, nếu là em, cũng muốn nhanh nhanh kết hôn rồi ly hôn!” Kiếm tiền thật dễ!

“Làm gì có ai vì nhà mà ly hôn chứ?” Phó Quan Nhã buồn cười vì ý nghĩ kỳ lạ của Lại Bì.

“Vậy.... .. Tại sao chị lại ly hôn? Anh ta biết chị mang thai không? Biết mà vẫn kiên trì ly hôn?” Nếu vậy, rất đáng bị phỉ nhổ! Về sau gặp anh ta một lần sẽ đập bẹp anh ta một lần!

“Tiểu Lại, phiền em nè!” Phó Quan Nhã không trả lời, nói lảng sang chuyện khác, đưa năm cái vòng tay cho Lại Bì.

Hôm trước, cô làm một cái cho Lại Bì, Lại Bì mang đi học đi làm, không ngờ bạn học và đồng nghiệp của Lại Bì thấy đều rít rít hỏi mua ở đâu, vừa nghe là chủ nhà trọ của Lại Bì làm, lập tức nhờ Lại Bì mua giùm.

Lúc rảnh rỗi, Phó Quan Nhã cũng làm vài món thủ công nho nhỏ, cỡ chừng mấy trăm đồng một món.

“Dạ, chuyện nhỏ!” Lại Bì bỏ vòng tay vào túi xách.

Chuông điện thoại chợt vang lên, Lại Bì nhanh chóng bật dậy, “Để em nghe cho!”

Là điện thoại của quản lý tòa nhà, báo có khách, hỏi chủ nhà có muốn cho lên hay không.

“Chị Nhã Nhã, có một người tên Dương Sĩ Vĩ.... .. Chị có biết anh ta không? Anh ta đang ở dưới sảnh!”

“Biết, cho cậu ta lên đi.”

Không phải là ‘chồng cũ’ chứ? Lại Bì vừa đứng chờ ở cửa vừa nghĩ thầm, chuẩn bị tư thế chiến đấu với kẻ bạc tình.

Dương Sĩ Vĩ bước ra thang máy, từ xa đã cảm nhận được một ánh nhìn không mấy thân thiện, đến gần, thì xác định ‘ánh nhìn không mấy thân thiện’ kia đúng là đang đập thẳng vào mặt mình.

“Chồng cũ?” Lại Bì nhìn Dương Sĩ Vĩ từ trên xuống dưới, hỏi.

“Thư ký của chồng cũ” Dương Sĩ Vĩ phản ứng nhanh chóng, cũng hỏi, “Cô là?”

“Khách trọ của vợ cũ!”

“Khách trọ?” Dương Sĩ Vĩ kinh ngạc hỏi lại.

“Rất may là anh trả lời nhanh, nếu không một đám của tôi đã bay thẳng vào mặt anh rồi.” d. đ. lê ^quý@ đôn Bất kể là vì lý do gì, vứt bỏ vợ khi đang mang thai, tội đáng chết vạn lần! Phải đánh bẹp Trần Thế Mỹ!

Thật bạo lực! Cô Phó tìm đâu ra một cô gái ‘bạo lực’ như vậy chứ?

“Tiểu Lại, mau mời cậu Dương vào đi!” Lại Bì nghe vậy mới né ra, cho Dương Sĩ Vĩ vào nhà.

“Cô cho thuê phòng?” Dương Sĩ Vĩ chưa kịp ngồi xuống, đã vội hỏi.

“Nhà lớn quá, thêm người cho náo nhiệt chút!”

“Có an toàn không?” Cô bé kia trông khá vụng về, không biết có gây nguy hiểm cho phụ nữ mang thai hay không đây?

“Tiểu Lại rất ngây thơ, không thành vấn đề!”

Ngây thơ? Ngây thơ mà..... Canh trước cửa nhà, muốn vung nắm đấm đánh người?

“Cô Phó, đừng vội, để tôi.” Dương Sĩ Vĩ thấy Phó Quan Nhã muốn đi pha trà cho mình, lập tức ngăn cản.

Lý do tại sao Dương Sĩ Vĩ tới, hai người đều biết, nên cũng không cần nói lòng vòng.

Dương Sĩ Vĩ móc tờ chi phiếu ra, đặt lên bàn.

“Tháng này.”

Về mặt Phó Quan Nhã ảm đảm đi một chút, lát sau mới mở miệng, “Tôi quyết định không lấy nữa.”

“Sau này tôi sẽ tự mình đưa tới, cô không cần phải tới công ty nữa. Tổng giám đốc đã đồng ý rồi.”

“Cậu cầm về đi.” Cô kiên quyết nói.

“Cô Phó, nếu cầm về tôi không biết phải ăn nói sao với tổng giám đốc.”

Phó Quan Nhã đứng dậy, về phòng, lấy một tờ chi phiếu tương tự ra, đưa luôn cho Dương Sĩ Vĩ, “Nhờ cậu nói với anh ta, tôi không cần, và cảm ơn giúp tôi.”

Dương Sĩ Vĩ nói, “Ít nhất, cô cứ lấy đến khi đứa bé ra đời, cô không vì mình thì cũng phải vì đứa bé chứ, đừng để bé con không có được sự chăm sóc tốt nhất!”

“Cậu yên tâm, bé con rất khỏe, tôi sẽ không bao giờ keo kiệt với con.”

“Cô phải biết, nếu tôi cầm hai tờ chi phiếu này về, người nào đó sẽ tự mình tới cửa.....”

Phó Quan Nhã cau mày.

Lại Bì không biết chuyện gì xảy ra, cô chỉ biết hiện Phó Quan Nhã đang rất khổ não, tinh thần trọng nghĩa lập tức sôi trào, “Mắc gì anh cứ bắt chị ấy phải lấy? Tiền gì đây? Tiền bịt miệng hả? Hay tiền mua con? Quá đáng! Cả anh và cả ông chủ vô lương tâm gì đó của anh đều đáng ghét!”

“Cô hiểu lầm rồi, đây không phải là tiền bịt miệng, cũng không phải là tiền mua đứa nhỏ.....”

Lại Bì trừng mắt, đạp chân lên ghế sa lon Dương Sĩ Vĩ đang ngồi, hung tợn nói, “Mẹ nó! Tôi biết rồi! Là tiền chờ chị Nhã Nhã sinh xong thì mau rút đi chứ gì?”

“Dĩ nhiên không phải.....” Cô gái này có hoang tưởng bị hại sao?

“Lấy về cho ông chủ vô lương tâm của anh đi! Bảo anh ta đi mua thuốc uống!” Lại Bì cầm hai tờ chi phiếu lên, nhét vào túi áo Dương Sĩ Vĩ, đáng vẻ rất hung hăng, giống như chỉ cần cậu mở miệng nói một lời nào nữa, thì sẽ bị nhét vào miệng ngay.

Dương Sĩ Vĩ còn muốn giải thích, nhưng Phó Quan Nhã cười cười, lại vỗ vỗ vai Lại Bì, Lại Bì mới hừ một tiếng, dời chân đi, rồi cô chậm rãi lắc đầu một cái với Dương Sĩ Vĩ.

“Cậu đem về cho anh ta đi. Tôi không cho là..... Chỉ vì việc nhỏ thế này mà anh ta sẽ tự mình tới cửa đâu.” Đúng vậy! Mắc gì cô phải sợ lời hù dọa của Dương Sĩ Vĩ chứ? Hại cô lo lắng mất mấy giây..... Sợ Điền Hân Viêm đến thật thì cô phải làm sao?

Hoàn toàn sẽ không xảy ra chuyện đó.

“Cô Phó.....”

“Cám ơn cậu đã cất công tới đây, đặc biệt cảm ơn cậu đã nói giúp tôi! Xin lỗi, để cậu phải đối mặt với hậu quả của việc đem chi phiếu về.”

Cô rất cảm ơn Dương Sĩ Vĩ đã suy nghĩ giúp cô, giúp cô sắp xếp mọi việc, kể cả lần..... d. đ .,lê *quý !@đôn Suýt nữa gặp Tô Ấu Dung trong công ty, cũng nhờ Dương Sĩ Vĩ giúp cô né vào một góc mới không phải lúng túng.....

“Mặt tổng giám đốc lúc nào chả đen, cơ hồ mỗi ngày tôi đều phải đối mặt, không kém một lần này.... ..”

Phó Quan Nhã nghe vậy, bỗng thốt ra, “Anh..... Không vui sao?” Hỏi xong, cô lập tức hối hận. Cô không muốn để người khác biết cô còn nghĩ tới Điền Hân Viêm.

Dương Sĩ Vĩ lắc đầu, nói, “Thời điểm tổng giám đốc vui vẻ nhất là lúc ở cùng cô. Tôi đã không nhớ nổi, lần cuối anh ấy cười là lúc nào!” Công ty ngày ngày có áp suất thấp, là thư ký ở gần tổng giám đốc, cậu cảm thụ sâu sắc nhất.

Điền Hân Viêm đương nhiên vẫn biết cười khi xã giao, nhếch nhẹ khóe miệng, qua loa cho xong. Ngoài cười, nhưng trong không cười.

‘Cười’ trong miệng Dương Sĩ Vĩ là nụ cười xuất phát từ nội tâm kìa.

“Có lẽ, anh ấy chỉ cười với bà Điền, ở chỗ người khác không nhìn thấy.....” Phó Quan Nhã tự lý giải, không muốn vì lời Dương Sĩ Vĩ mà còn vương vấn gì.

“Cô Phó, có phải cô cảm thấy..... Cô và tổng giám đốc.... .. Không thể nào?”

“Anh ta đã là chồng của người khác, không nên giả thiết gì nữa! Lúc trước, tôi ký đơn ly hôn, quả thật chưa kịp nghĩ về sau sẽ thế nào.... ..” Cô thẳng thắn nói.

Khi đó quá hỗn loạn, đầu cô trống rỗng, hoàn toàn không suy nghĩ được gì, sau đó, vội vàng dọn nhà, thích ứng đủ loại khó chịu do mang thai đem lại, cũng không có thời gian nghĩ nhiều. Đợi đến khi cô có thời gian, bắt đầu nghĩ, mới đột nhiên phát hiện, anh không hề nói với cô, muốn cô chờ, hoặc là nói năm nào tháng nào sẽ trở lại bên cạnh cô.... ..

Không hề có cam kết. Không hề có lời hẹn.

“Tôi không phải đang đợi anh ta.” Phó Quan Nhã thì thầm nói.

Sợ rằng, anh ấy cũng không mong mình đợi.

Dương Sĩ Vĩ không nói gì, cậu chỉ là người ngoài cuộc, không có quyền lên tiếng, và có lúc ngay cả cậu cũng không hiểu tổng giám đốc có ý gì.

Sau đó, Dương Sĩ Vĩ đi về, phải nói là bị Lại Bì ‘trừng’ ra cửa, cầm chi phiếu trở về công ty. Đã hết giờ làm, nhưng nhất định tổng giám đốc vẫn còn ở đây!

Phòng làm việc cơ hồ là một cái nhà khác của Điền Hân Viêm. Anh lấy lý do bận việc, để không về nhà họ Tô, có lúc ngủ luôn tại công ty.

Hai tờ chi phiếu hơi nhăn, được đặt lên bàn làm việc của Điền Hân Viêm.

Ánh mắt Điền Hân Viêm từ hai tờ chi phiếu dần dần dịch tới người Dương Sĩ Vĩ.

“Cô Phó nói cô ấy không cần, người ở chung với cô ấy cứ rần rết nó lại cho em.”

Ánh mắt Điền Hân Viêm từ kinh ngạc chuyển thành khiếp sợ, phải mất vài giây mới hiểu hết được những lời Dương Sĩ Vĩ nói, thậm chí, quên cả hô hấp.

Cô..... Tìm được một người khác chăm sóc, làm bạn, yêu cô..... Thay thế anh.

Chuyện anh sợ nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

34. Chương 34: Chương 11.1

Trong phòng chờ sinh rất ‘náo nhiệt’.

Trên giường bên phải, một sản phụ chờ sinh kêu khóc rất thảm thiết, “Đau quá! Đau quá! Em không muốn sinh! Cứu mạng! Mau kêu bác sĩ tới đi!”

Người thân của sản phụ đó vội vã chạy đi kêu nữ hộ sinh tới.

“Còn sớm, mới mở hai ngón tay thôi.” Nữ hộ sinh có nhiều kinh nghiệm, biết cách lúc sinh còn lâu.

“Đều tại anh! Tên khốn kiếp này! Hu hu.....” Sản phụ kia bắt đầu chửi rửa chồng mình. Người chồng mặc cho sản phụ mắng, vẫn cười lấy lòng, không ngừng nói xin lỗi.

Trên giường bên trái, một sản phụ đang cố gắng ăn vì ‘trận chiến lớn’ sắp tới.

“Uống nước mật ong chưa con?” Mẹ chồng hỏi.

“Có muốn ăn một cái bánh bao hấp nữa không?” Mẹ ruột hỏi.

“Vợ à, có cháo gạo ngọc nè, anh thổi nguội cho em.” Chồng nói.

Quả thật giống như là..... Tới phòng chờ sinh chơi, cả nhà hòa thuận vui vẻ.

Trước đó hộ sinh đã từng nói, muốn ăn thì cứ ăn, ăn được là rất tốt.

Phía đối diện là một cặp vợ chồng trẻ đang chơi game chờ sinh.

“Chồng à, mau giúp em thắng màn này.”

“Bên này nè, sau đó.....”

“Một chút em vào phòng sinh, anh ở ngoài giúp em qua màn bốn đó!”

Phó Quan Nhã nằm trên giường, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, cũng là sản phụ duy nhất tới đây một mình.

Có lẽ thấy cô không có người nhà bên cạnh, nên điều dưỡng rất quan tâm chú ý tình trạng của cô, sợ cô có chuyện mà không phát hiện kịp thời.

So với tiếng kêu thảm thiết bên cạnh, cô chỉ là hít thở khó nhọc hơn một tí, cắn chặt môi, thỉnh thoảng mới bật ra vài tiếng rên.

Vì dù kêu, cũng sẽ không có người trấn an, không bằng tiết kiệm sức chờ sinh.

Giờ khắc này, thời gian trôi qua thật chậm, đau khổ đặc biệt kéo dài.

Rốt cuộc, đến khi sản phụ giường bên phải la hét thì cũng vừa lúc được đưa vào phòng sinh, chuẩn bị chào đón một sinh mệnh mới, người thân cuống quýt đi theo tụ tập trước phòng sinh.

Phòng chờ sinh an tĩnh lại nhiều.

Sản phụ bên trái cũng dừng ăn uống, bắt đầu tiến vào cơn đau bụng chuẩn bị sinh, nhịn không được bật khóc, được người chồng đứng bên cạnh trấn an không ngừng.

Trước lúc Phó Quan Nhã được đưa vào phòng sinh một phút Lại Bì bỗng xuất hiện. Lại Bì nhờ phát hiện ra lời nhắn của Phó Quan Nhã trên tủ lạnh, nên mới vội vã chạy tới kịp.

Phó Quan Nhã thấy Lại Bì, câu đầu tiên là, “Không phải buổi tối em có tiết học sao?” Lúc này, cô đỏ mặt hỏi đầy người, môi cắn đến chảy máu, hơi thở mong manh, vừa thấy được người quen, nước mắt lập tức trào ra.

“Làm ơn đi, sinh con là một việc cực lớn đó! Còn quan tâm có tiết hay không làm gì? Sao chị không gọi điện thoại cho em, để em xin nghỉ đi với chị?”

“Chị sợ em thấy rồi, về sau không dám sinh con nữa.... ..” Phó Quan Nha muốn cười nói, nhưng cô cười không nổi.

“Phải đưa tới phòng sinh rồi, xin nhường đường.” Nữ hộ sinh nhắc nhở.

Lại Bì nhanh chóng tránh ra, nhìn theo bóng Phó Quan Nhã, sau đó cô phát hiện một bọc hành lý nhỏ trong góc của phòng chờ sinh.

Lại Bì biết nó, đó chính là ‘hành lý đi sinh’ mà Phó Quan Nhã đã chuẩn bị từ lâu.

Lại Bì lấy cái túi, ôm đến trước phòng sinh chờ.

“Chị Nhã Nhã tự mình vắc bụng, ôm hành lý đến bệnh viện sinh bé con.... ...”

Đáng ghét! Hình ảnh kia khiến Lại Bì muốn khóc.

“Ngay cả nhẩn lại, cũng chỉ là nhắc nhở mình.... ...”

‘Bữa tối để trong tủ lạnh, nhớ hâm nóng trước khi ăn. Chị tới bệnh viện sinh con, em đi học ngoan nha.’

Lại Bì khóc, cảm thấy tức giận thay cho Phó Quan Nhã, nước mắt không chỉ dập tắt lửa giận, mà còn như đổ thêm dầu vào lửa, khiến nó cháy mạnh hơn.

“Mẹ nó! Chỉ có một mình chị Nhã Nhã sinh con, những người khác chết sạch rồi sao?”

Lại Bì tức giận cầm điện thoại của Phó Quan Nhã lên, mở danh bạ ra, bắt đầu tìm kiếm.

Đầu tiên là ‘Cha’. Lại Bì gọi qua, vừa thấy có người nghe máy đã khóc nói, “Chị Nhã Nhã đang sinh con! Cầu bác mau tới bệnh viện với chị ấy đi!”

Đáp lại là, “Cô muốn lừa đảo hả?” Sau đó bị cúp máy cái rụp.

Thứ hai là ‘Mẹ’. Lại Bì chưa từ bỏ ý định, gọi qua, nói giống như lúc này.

“Vợ tôi đang tắm, cô là người của đường dây lừa đảo đúng không?” Nói xong lại cúp máy.

“Mẹ nó! Tôi dùng điện thoại của con gái bác gọi, đường dây lừa đảo gì chứ?!” Không chịu nhìn thử xem ai gọi sao?

Lại Bì tiếp tục tìm trong danh bạ.

‘Ông Điền’..... Bên cạnh cái tên là một biểu tượng đỏ mắt.

Trực giác nói cho Lại Bì biết, người này có quan hệ rất đặc biệt với Phó Quan Nhã. Ít nhất trong danh bạ không có ai kèm theo biểu tượng như thế này.

Gọi thôi!

Chuông điện thoại của Điền Hân Viêm đột nhiên vang lên. Anh nghiêng đầu nhìn lên màn hình điện thoại, trên đó hiện lên gương mặt Phó Quan Nhã với nụ cười sáng lạn.

Hình này chụp vào một buổi sáng nào đó, cô đang khom người lên chụp ảnh anh, sau khi bị bắt tận tay, còn cười nói, “Khuôn mặt anh lúc ngủ thật đáng yêu!”

Rõ ràng là nụ cười kia của cô mới thật đáng yêu. Anh vội chụp theo bản năng, giữ lại nụ cười đáng yêu này của cô.....

Từ lúc ly hôn tới nay, cô chưa hề gọi cho anh lấy một lần, dù là để chất vấn hay khóc lóc kể lể đều không có. Còn anh, cũng không dám gọi cho cô.

Không ngờ, hôm nay, cô lại gọi.... ...

Tiếng chuông vẫn tiếp tục thúc giục, Điền Hân Viêm nhanh chóng bắt máy, cảm thấy cổ họng mình đang co rút rất nhanh. “... ..... Nhã Nhã?”

“Nhã Nhã cái đầu anh! Anh là chồng cũ đúng không? Là tên đàn ông tồi tệ bỏ vợ bỏ con đúng không? Tôi cho anh biết, tốt nhất hãy mặc áo chống đạn trước khi tới bệnh viện! Bởi vì tôi nhất định sẽ tấn anh! Đập anh bẹp dí như đập một con gián, để cho cha mẹ anh cũng nhận không ra!” Lại Bì sáng khoái chữi rửa, phát tiết tức giận vì hai cuộc gọi trước.

“Cô là ai? Tại sao lại dùng điện thoại của Phó Quan Nhã? Cô ấy đâu?” Điền Hân Viêm lạnh lùng hỏi.

“Tôi là người thuê nhà của vợ cũ anh! Dùng di động của chị ấy là vì chị ấy đang không thể dùng! Còn tại sao lại không thể dùng? Dĩ nhiên là vì, chị ấy đang ở trong phòng sinh, sinh con cho tên khốn kiếp anh đó!” Lại Bì nói một tràng dài.

“Cái gì?!”

“Anh bị điếc hả? Chị Nhã Nhã đang ở trong bệnh viện sinh con!”

Mình mất đi ý thức đã mấy giây? Mấy phút? Hay mấy tiếng? Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Phó Quan Nhã mơ thấy Điền Hân Viêm lúc nhỏ. d.đ @lê^ quý& đôn Anh rất gầy, ngồi trong căn phòng trống trải, trông thật cô đơn.... ... Khiến cô rất đau lòng, chỉ muốn tiến lên ôm chặt lấy anh, cùng chơi cùng nói chuyện cùng vẽ tranh với anh.

Giấc mơ rất ngắn, bị tiếng khóc yếu ớt như tiếng mèo kêu cắt đứt.

Phó Quan Nhã chậm rãi tỉnh lại, thấy rõ chung quanh.....

Cái gì vậy?!

Bên tay phải là cha, mẹ cô.

Bên tay trái là Điền Hân Viêm, Tô Vô Dịch, Tô Ấu Dung.

Cuối giường là Lại Bì và Dương Sĩ Vĩ.

Mộng đẹp xong rồi, giờ tới ác mộng? Những người đang đứng đây đều là ảo giác?

“Mẹ có thể cho bé bú rồi!” Điều dưỡng mỉm cười đưa bé con tới cho cô, cộng với đau đớn trên người, cho cô biết..... Đây không phải là giấc mơ.

Những người không nên xuất hiện tại phòng bệnh kia rốt cuộc chịu nhắc chân tránh khỏi giường bệnh. d. đ!~ lê? quý., đôn Điều dưỡng kéo màn, dạy Phó Quan Nhã cách cho bé bú, giúp cô điều chỉnh tư thế thoải mái.

Phó Quan Nhã rất muốn chuyên tâm cho bé con bú, nhưng cô lại cực kỳ lo lắng về tình hình bên ngoài tấm màn. Cô chưa từng chuẩn bị tâm lý, sau khi sinh bé con không lâu, lại gặp.... ...

Một bên là cha mẹ cô, một bên là Điền Hân Viêm..... Đều là những người cô đã lừa.

Phòng bệnh yên tĩnh một cách đáng sợ.

Cô cho bé con bú cũng không thuận lợi, trong lòng khó tránh khỏi nóng nảy, cộng thêm lo lắng phải đối mặt với những tình huống có thể xảy ra nên càng hốt hoảng hơn. Cô cực kỳ sợ, sợ Điền Hân Viêm biết về sự tồn tại của bé con, sẽ bắt bé con đi, sợ tới mức bật khóc.

“Rất đau à? Cố gắng một chút!” Điều dưỡng an ủi.

“Có một chút.....” Cô chỉ có thể đáp như vậy.

Bên ngoài tấm màn, có người ngồi không yên, muốn đến giường bệnh xem thử.

“Làm gì? Đã là chồng người khác thì không phiền đi xem!” Giọng mẹ Phó mặc dù nhỏ, nhưng khí thế thì không nhỏ chút nào, ngăn cản ‘con rể cũ’ cộng thêm Phó Quỳnh Sâm đã nhổm người đi lên.

Mẹ Phó tự mình tới giường bệnh nhìn con gái và cháu ngoại, cung cấp kinh nghiệm cho bé bú.

Điền Hân Viêm chỉ có thể đứng im tại chỗ, nghe mẹ Phó nói, “Con bé này, ngay cả cha mẹ cũng lừa..... Một mình không khổ sở sao?” Bà rất muốn mắng con gái một trận, nhưng thấy bộ dáng con gái lúc này, thì không nỡ mắng, chỉ có thể than thở, dù sao, đau lòng nhiều hơn là trách móc.

35. Chương 35: Chương 11.2

Phó Quan Nhã đáp lại bằng tiếng khóc thút thít.

Tiếng khóc yếu ớt kia giống như dao sắt cắt vào lòng Điền Hân Viêm.

“Được rồi, đừng khóc, sẽ hại mắt.” Mẹ Phó an ủi.

“Dạ.... ....”

Bé con vừa sinh ra, không lo không nghĩ, bú no rồi ngủ, ngủ dậy lại bú, chỉ có bấy nhiêu yêu cầu. Cho nên vừa bú no xong, bé con chép chép miệng mấy cái, lại ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết có một cuộc chiến sắp nổ ra.... ....

Lại Bì dẫn đầu tiến lại gần nhìn bé con. Bé con rất nhỏ, da hồng hồng vàng vàng, nhìn không ra giống ai.

“Chị Nhã Nhã, là em đã gọi điện cho mọi người, thật xin lỗi.....Lúc đó em tức quá, nên mới tự ý.....” Hiện giờ Lại Bì mới thấy có lỗi, còn lúc trước, giận quá hoàn toàn không nghĩ gì hết cứ hành động theo cảm tính.

“Chị biết, em bất bình vì chị. Chị không trách em.... ....”

Lại Bì kích động cười, ở chung mấy tháng, Lại Bì đã hiểu rất rõ tính tình Phó Quan Nhã nên không hề ngạc nhiên.

“Nếu chị cần em đuổi người giúp chị, em sẽ động thủ ngay!” Lại Bì trực tiếp nhắm ngay Điền Hân Viêm.

Lại Bì cũng vừa mới từ miệng Dương Sĩ Vĩ biết được quan hệ phức tạp giữa ba người, chồng cũ, vợ cũ, vợ mới và cả ‘núi dựa’ sau lưng vợ mới.

“... ..” Phó Quan Nhã trộm liếc Điền Hân Viêm một cái. Anh cũng đang nhìn cô, nhìn bé con cô đang ôm trong lòng, con gái anh.

Bên dưới khuôn mặt tỉnh táo của Điền Hân Viêm là sự kích động và vui sướng đang dâng trào, khiến anh không thể hô hấp bình thường được.

Sinh mệnh bé nhỏ kia là kết tinh tình yêu của hai người.

Anh rất muốn ôm bé con một cái, và cả mẹ của bé con, cô gái gốc kia.

Nhưng tại sao.... .... Chỉ một chuyện nhỏ nhỏ như vậy, anh lại không cách nào làm được, cũng không có quyền làm?

“Chồng cũ của chị là người đầu tiên vọt tới bệnh viện! Em vừa gọi xong, không đến mười phút anh ta đã có mặt. Vốn em muốn đập anh ta, nhưng.... .... Trông anh ta có vẻ rất lo lắng, lại không quên giúp chị xin phòng bệnh đơn, xử lý mấy chuyện thủ tục, nên em đành tạm tha cho anh ta.” Lại Bì nói nhỏ vào tai Phó Quan Nhã.

Một lý do khác..... Là vì anh ta quá cao lớn, nên cô đánh không thắng.

“Thư ký của anh ta cũng rất thâm, bị anh ta mắng.... .... Thì ra là anh ta không biết chị mang thai ạ?” Lại Bì hỏi.

Điền Hân Viêm mắng Dương Sĩ Vĩ bằng một giọng điệu hết sức nghiêm nghị, chứ không phải kiêu la to hét lớn.

Tại sao cậu không nói cho tôi việc cô ấy mang thai? Cậu đã biết từ lúc nào? Không ngờ cậu lại hợp với cô ấy lừa tôi? Tôi là tổng giám đốc của cậu, hay là cô ấy?

Còn nữa, nói cũng không nói cho rõ được hả? Cái gì mà người ở chung?! Một cô gái còn đi học cũng gọi người ở chung được hả?!

Phó Quan Nhã chỉ có thể dùng ánh ánh ‘xin lỗi’ nhìn Dương Sĩ Vĩ.

“Được rồi, không làm phiền họ nữa. Con gái và cháu gái của chúng tôi tự chúng tôi chăm sóc, mấy người cứ tự nhiên đi, cửa ở bên kia!” Cha Phó ra lệnh đuổi khách.

Tô Vô Định không chịu yếu thế, cao ngạo hừ nói, “Có gì hiếm lạ? Về sau Ấu Dung sinh đứa nhỏ, nhất định xinh đẹp hơn nhà mấy người nhiều! Trông cứ như con khỉ!”

“Ông nội.... ..” Tô Ấu Dung vội vàng ngăn lại, nhưng không kịp rồi.

Lại Bì là người đầu tiên lên tiếng, “Mẹ nó! Sao ông không đi soi gương đi! Xem ai giống con khỉ hơn?”

“Đứa con gái hồn hào này ở đâu ra vậy? Nói chuyện với người lớn vậy đó hả? Phó Quỳnh Sâm, nhà mấy người dạy con cháu vậy à?” Tô Vô Định đáp trả. Con nhỏ này, ăn mặc kỳ cục, nhuộm tóc vàng khè, cử chỉ thô lỗ, vừa nhìn đã biết chẳng phải con nhà đảng hoàng!

“Hừ, tôi chẳng phải họ Phó, nhà họ dạy dỗ thế nào có liên quan quái gì đến tôi!” Lại Bì chống nạnh, hất cằm nói, “Tôi mới là người muốn biết ông họ gì, nhà ai mà lại dạy dỗ con cháu thất bại như vậy?!”

“Cô....” Tô Vô Định chỉ tay về phía Lại Bì, không nói thành lời.

“Tôi sao? Mẹ ông có dạy ông không thể nói bé con nhà người khác trông giống con khỉ chưa? Sao? Mẹ tôi đã dạy tôi, trước khi chê người khác thì phải tự nhìn lại mình đã!”

“Cô.... ..”

Nếu so về đầu võ miệng, Lại Bì chẳng thua ai.

“Ông có thích bé con nhà mình bị chê không? Không thích thì đừng tùy tiện chê nhà người khác! Suy bụng ta ra bụng người đi! Hơn nữa, bé con đáng yêu như vậy, mắc gì phải trợn mắt nói dối?”

“Cô.... .. Cô.... .. Cô..... Đứa nhỏ này.....” Tô Vô Định tức tới mức ngón tay phát run.

Đời này, chưa có đứa nhỏ nào dám can đảm bắt bẻ lại ông như vậy!

Không, thật ra mấy chục năm trước đã có một đứa! Là bà mẹ trẻ đã ném Ấu Dung cho ông, ngoài ra, không còn người thứ hai!

Hôm nay, người thứ hai đã xuất hiện!

“Tiểu Lại, đừng như vậy, bớt cái một tí đi.” Phó Quan Nhã ngăn cản.

“Ai kêu ông ta nói bé con giống như con khỉ làm chi?!” Chị còn nói đỡ cho ông ta?

Nếu ngày nào đó cô làm mẹ, ai dám nói con cô như vậy, cô nhất định liều chết với kẻ đó!

“Cô bé này nói đúng, kiểu già mà không nét thế này, không cần lễ phép!” Phó Quỳnh Sâm và Lại Bì đứng chung một phe, chống chọi với ‘kẻ địch’.

“Ông ấy là ông của Hàn Viêm.... ..” Phó Quan Nhã nói nhỏ.

Cô không ghét Tô Vô Định, hơn nữa vào hôm đám cưới, thấy ông dắt tay Tô Ấu Dung vào khách sạn, cô chỉ thấy ông là một ông cụ rất hiền lành.

Có lẽ, ông ấy có suy nghĩ riêng của mình, có lẽ ông độc đoán, nhưng lại không phải vì bản thân. Hơn nữa, ông đã giúp Điền Hàn Viêm rất nhiều, cứu một đứa bé bất lực ra khỏi hoàn cảnh khổ sở, giáo dục anh nên người.... .. Cô không cách nào ghét một người như vậy được.

“Được rồi! Muốn cãi thì ra ngoài cãi, ở đây im lặng cho Nhã Nhã nghỉ ngơi!” Mẹ Phó đuổi cả cha Phở ra ngoài.

“Con gái của con rất đẹp, chẳng có chút nào giống khỉ cả!” Người mở miệng phản bác, bảo vệ danh dự của bé con, không phải Phó Quan Nhã.... .. Cô còn chưa can đảm tới mức chống đối Tô Vô Định.... .. Mà là cha của bé con.

“Làm sao con biết đó là con của con, ly hôn lâu như vậy, ai biết nó.... ..” Tô Vô Định chỉ nói một nửa thì ngừng, tự biết mình lỡ lời, nhưng lời đã nói ra, không thể nuốt vào lại.

Điền Hàn Viêm mặc dù trầm mặc, nhưng ánh mắt lại phản ánh sự bác bỏ mãnh liệt của anh.

Tô Vô Định hiểu tính Điền Hàn Viêm, ánh mắt sắc bén, môi mím chặt, là điềm báo của việc không vui.

“Ấu Dung, em đưa ông về đi.” Hồi lâu, Điền Hân Viêm chỉ nói một câu như vậy.

Tô Vô Định tự biết đuối lý, không hề phản đối, cúi đầu đi ra khỏi phòng bệnh như một đứa bé đã phạm lỗi, Tô Ấu Dung đi theo phía sau, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Lão già Tô Vô Định chết tiết này! Miệng thật thối! Mấy lời như vậy cũng dám nói!” Phó Quỳnh Sâm tiếc trong tay không có muối, nếu không ông đã ném vài vốc trừ tà!

Lại Bì nghe vậy kinh ngạc hỏi, “Tô, Tô Vô Định? Người được gọi là..... ‘Mãnh hổ’ trong ngành bắt động sản ngày xưa?!”

“Đúng! Chính là ông ấy! Có gì sao?” Dương Sĩ Vĩ trả lời.

“Vậy, cô gái kia là..... Là.....” Lại Bì há to mồm.

Điền Hân Viêm đáp, “Là Tô Ấu Dung, cháu nội của Tô Vô Định.”

“Ôi mẹ nó....” Lại Bì gào xon, lao ra ngoài giống như một cơn gió. Tiếng chân cô vang vọng khắp hành lang, không biết đang vội cái gì.

Nhưng, những người ở đây, lúc này không ai có tâm tình quan tâm xem cô đang vội cái gì.

“Sao cậu không cút theo luôn đi?!” Phó Quỳnh Sâm nói.

Thằng nhóc láo toét! Hoàn toàn không hề làm được những việc đã hứa!

Cái gì mà, nhất định sẽ chăm sóc Nhã Nhã, tuyệt đối không để cho cô ấy chịu uất ức! Gì mà, kết hôn với cô ấy là thật lòng, không có nửa phần giả dối!

Kết quả.....

Con gái ông có chỗ nào không phải chịu uất ức?! Ngay cả sinh con, cũng phải thông qua người ở trọ thông báo giùm họ mới biết. Làm cha mẹ, ai có thể không giận chứ?!

“Cha.....” Phó Quan Nhã có chút không nỡ. Cô vẫn còn..... Rất quan tâm Điền Hân Viêm, chỉ có thể dùng ánh mắt xin cha cô đừng làm khó anh.

Phó Quỳnh Sâm thấy vậy, cũng không nỡ khiến con gái buồn, đành quay mặt đi, không nhìn Điền Hân Viêm.

“Anh..... Có muốn ẵm bé con không?” Phó Quan Nhã nhẹ giọng hỏi Điền Hân Viêm. Cô nhận ra, anh rất muốn, trong mắt anh tràn đầy khát vọng.

Người tôi muốn ôm nhất là em. Những lời này nếu thốt ra, chắc chắn sẽ bị ‘cha vợ cũ’ trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Nhưng anh thật sự rất muốn ôm cô. Một cái ôm thể hiện sự cảm ơn, áy náy, và càng nhiều là..... thương tiếc. Cảm ơn vì cô đã cực khổ, xin lỗi vì đã hại cô phải cực khổ.....

“Có.” Điền Hân Viêm gật đầu, đến gần giường bệnh, nhận lấy bé con, tuy rằng động tác rất vụng về. Thật may là bé con không bị anh đánh thức, cũng không phát ra tiếng kháng nghị.

Điền Hân Viêm nhìn gương mặt ngủ say của bé con thật lâu, tìm kiếm nét di truyền trên người bé con, lỗ mũi giống ai, đôi mắt giống ai.... Cuối cùng, ánh mắt anh lại trở lại trên người Phó Quan Nhã.

“Mặt và mắt em.... Có đau không?”

Lúc sinh phải rặn rất dữ khiến những mạch máu nhỏ trên mặt và mắt cô bị vỡ, khuôn mặt rất đỏ, cả tròng mắt cũng đầy máu li ti, trông rất ghê người.

“Dạ?” Phó Quan Nhã chưa có cơ hội soi gương nên cô không biết tại sao anh lại hỏi vậy.

“Qua một thời gian sẽ tự hết thôi.” Mẹ Phó đáp.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Mẹ Phó giúp Phó Quan Nhã chỉnh giường cho cô nằm xuống.

“Không có gì. Con mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

36. Chương 36: Chương 11.3

“Chờ con xuất viện thì lập tức dọn về nhà ngay. Phải mua cho bé con tã giấy, nôi..... A! Cha mẹ chưa chuẩn bị gì hết.... ..” Phó Quỳnh Sâm lo lắng nói.

“Con đã chuẩn bị đầy đủ hết những thứ bé con cần rồi ạ.” Phó Quan Nhã đáp.

Mẹ Phó híp mắt, thể hiện uy nghiêm của ‘thái hậu’, “Mẹ sẽ không để con và bé con ở trọ bên ngoài, về nhà lo mà ở cữ! Mẹ chưa từng thấy một phụ nữ có thai nào giống như con, chẳng mập ra chút xíu nào, hẳn là trong lúc mang thai con không hề bồi bổ gì cho mình đúng không? ... .. Chờ ở cữ xong, mẹ sẽ tính sổ với con.” Mấy chữ cuối, mẹ Phó nói rất nhỏ, rất nhẹ, nhưng khí thế thì không nhẹ chút nào.

Phó Quan Nhã cúi thấp đầu, không dám nói nhiều. Cô trộm liếc Điền Hân Viêm một cái, hình như anh cũng không có cách phản đối mẹ Phó. Về mặt anh giống như đang nói: anh không hề biết mẹ vợ lại có khí phách đến vậy.... ..

Cô liếc anh một cái ý nói: nếu không, anh nghĩ tại sao tôi lại tôn mẹ là ‘mẹ đại nhân’ chứ? Ở nhà họ Phó, địa vị của mẹ rất rất cao!

Mẹ Phó thấy hai người ‘liếc mắt đưa tình’, thầm nghĩ làm sao để cắt ngang. Dù sao, giữa hai người bây giờ không nên ‘dầu lìa ngõ ý còn vương tơ lòng’. Điền Hân Viêm là đàn ông đã có vợ!

“Cậu Điền.” Mẹ Phó sửa cách gọi. Con gái đã ly hôn, quan hệ liền khôi phục thành người xa lạ, “Mặc dù cậu là cha của bé con, nhưng cậu cũng phải nghĩ tới cảm nhận của vợ mình, đừng làm đau lòng thêm một người nữa.... ..” Mẹ Phó lấy tư cách là người lớn trong nhà để khuyên.

“Nếu chúng tôi biết sự tồn tại của bé con sớm hơn, tôi sẽ không để Nhã Nhã sinh bé con. Tôi thừa nhận, tôi là một người mẹ ích kỷ, không nở nhìn con mình làm một bà mẹ đơn thân.” Mẹ Phó nói xong, không ai biết phải nói gì nữa.

“Nhà họ Phó chúng tôi sẽ chăm sóc bé con. Trên luật pháp, cậu vẫn có quyền lợi và nghĩa vụ tới thăm. Nhưng sau này, cậu sẽ có con của riêng mình, những đứa bé kia có thể có một gia đình bình thường, còn bé con trong ngực cậu lại.... ..” Mẹ Phó khó nén thương tâm, nhìn bé con, nói tiếp, “Một ngày nào đó, bé con sẽ hỏi: tại sao cha mẹ con không ở chung một chỗ? Tại sao cha con lại ở chung với người khác? Có lẽ chúng tôi sẽ nói cho nó biết, cha nó đã qua đời từ sớm, như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Ngụ ý, Điền Hân Viêm sẽ còn có con của mình và Tô Ấu Dung, vì vậy đừng quá thân thiết với bé con!

Phó Quan Nhã thật muốn khóc, cô kéo chăn lên che mặt mình, cắn chặt môi để không bật ra tiếng khóc. Cô không nghĩ kỹ được như mẹ, ánh mắt thiên cận, không suy tính về lâu dài..... Cô chưa hề nghĩ tới, nếu bé con ngưỡng mặt hỏi cô, tại sao không có cha..... Cô nên nói như thế nào?

“Con sẽ không có những đứa con khác.... .. Phải nói, mẹ của những đứa con của con sẽ chỉ là Phó Quan Nhã, không thể là người thứ hai nào khác.” Điền hân Viêm cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giữa tấm khăn hồng, thậm chí phát thê, anh sẽ không vắng mặt trong quá trình trưởng thành của bé con. d. đ *lê@! quý .,đôn Khi ôm bé con trên tay, anh mới hiểu rõ tâm tình của Tô Vô Định.... .. Dù trả giá thế nào cũng phải chuẩn bị mọi thứ tốt nhất cho đứa nhỏ quý báu của mình.

Tô Vô Định vì Tô Ấu Dung, còn anh sẽ vì con gái mình làm hết thủy, sẽ không để cho trong cuộc sống tình khiết của con có bất kỳ lời nói dối nào, càng không để trong thế giới nhỏ nhỏ của con, không có tình thương của cha.

“Con và Ấu Dung, tới giờ vẫn không phải là vợ chồng chân chính.... ..”

Điền Hân Viêm và Tô Ấu Dung, vào cùng một ngày, đồng thời nói ra sự thật.

Điền Hân Viêm nói với người nhà họ Phó sự thật của việc ly hôn. Còn Tô Ấu Dung nói với Tô Vô Địch việc kết hôn giả.

Kết quả.... ....

“Cái gì?! Vì lão già kia mới ly hôn với con gái tôi? Hại con gái tôi chịu nhiều khổ sở như vậy?!” Phó Quỳnh Sâm nghe xong, phát điên lên.

“Cái gì?! Con..... Con và Hân Viêm.... ... Hai đứa dám gạt ông?! Có phải hai đứa bày định chờ ông vừa chết là lập tức ly hôn không? Ngay cả giấy ly hôn cũng viết xong từ sớm rồi?! Con.....” Tô Vô Địch nghe xong lên cơn tăng huyết áp kịch phát, phải đưa đi cấp cứu.

Điền Hân Viêm bị Phó Quỳnh Sâm đuổi ra khỏi phòng bệnh. Còn Tô Ấu Dung lại đưa Tô Vô Địch vào bệnh viện.

Điền Hân Viêm muốn bước vào cửa nhà họ Phó, không khó; muốn gặp bé con, không khó; nhưng muốn gặp Phó Quan Nhã, cực khó. Người nhà họ Phó đã quyết định, không cho hai người họ gặp mặt. Lúc đầu cưới dễ dàng bao nhiêu thì hiện tại khó khăn bấy nhiêu, xem như nhân quả tuần hoàn. Điền Hân Viêm không biết quý trọng, giờ phải gặp báo ứng, đáng đời!

Điền Hân Viêm lui tới nhà họ Phó mỗi ngày, thấy được bé con, ôm được bé con, nhưng không có một lần nào gặp được Phó Quan Nhã.

Cha Phó và mẹ Phó không ngăn cản Điền Hân Viêm gặp con gái của anh, nhưng không cho phép anh gặp con gái của họ.

Điền Hân Viêm thầm nghĩ, nếu là anh, ai dám đối xử với con gái anh như vậy, anh cũng tuyệt đối sẽ không ôn hòa với đối phương.

Có lẽ, hôm nay lại không gặp được cô.

Điền Hân Viêm chuẩn bị tâm lý như vậy đến nhà họ Phó. Không ngờ, người mở cửa lại là Phó Quan Nhã. Anh ngạc nhiên tới mức đứng ngây dại ngoài cửa.

“Không muốn vào sao?” Cô hỏi. Hiếm thấy vẻ mặt sững sờ như vậy của anh, thật đáng yêu!

“Muốn!” Anh nhanh chóng hồi hồn. Cơ hội ngàn năm có một sao có thể không muốn ?!

Cô đi đằng trước, anh bước theo sau. Vừa đi cô vừa nói, “Mật Mật ngủ rồi, anh muốn vào xem thì nói nhỏ thôi.” Mật Mật là tên ở nhà của bé con.

“Không vội!” Gặp bé con là một chuyện, gặp cô lại là chuyện khác. Hai tuần liên tục đều thấy được bé con, nhưng cô thì đã hai tuần không thấy.... ....

Anh không vội gặp con, lại vội nhìn cô, ánh mắt chưa từng rời khỏi người cô.

“Cha mẹ đi dự đám cưới rồi. Anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy ăn một ít đi. Vừa lúc, anh giúp em ăn.... ... Bữa ăn với số lượng kinh người dành cho người đang ở cữ.”

Đồ ăn hằng ngày vẫn là anh đặt người ta ngày ngày mang tới cho cô, mẹ thương cô nên làm thêm mấy món, cô ăn vậy đã hai tuần liên tiếp, cho nên dù ba ngày tiếp theo không ăn gì, cô vẫn không thấy đói.

“Ăn vậy mới giúp em bồi bổ lại, em phải ăn hết mới được.... ....” Anh vốn định khuyên cô vài câu, nhưng vừa nhìn thấy mớ đồ ăn trên bàn lại lập tức im lặng ngay.

“... .... Đây là một bữa ăn?” Năm sáu tô đồ ăn bự thế kia?

“Đúng!” Phó Quan Nhã buồn rầu nói, người ta nuôi heo cũng không cho ăn nhiều như vậy đâu!

“Em vất vả rồi.” Điền Hân Viêm thật lòng nói.

Bốn chữ này bao hàm không chỉ là cô cố gắng ăn nhiều như vậy, càng là vì cô đã sinh Mật Mật cho anh.

“Nhân khi mẹ em chưa về, anh mau ăn ba tô này đi.” Cô nhanh chóng chia đồ ăn, chỉ chừa mấy món có tác dụng lợi sữa cho mình, những món khác đều cho anh hết. Cô ăn những món bổ huyết gì kia, ăn đến mức sắp nôn luôn rồi.... ..

Phó Quan Nhã bới cơm cho Điền Hân Viêm, hai người cố gắng giải quyết mớ ‘đồ bỏ’ trên bàn.

“... .. Ông anh không sao chứ? Nghe anh và cô Tô nói thật, ông đã.... .. Tức giận tới bất tỉnh?”

“Ừ. Cho nên giờ nhờ bác sĩ túc trực hai bốn trên hai bốn giờ, sợ phát sinh sự cố ngoài ý muốn.”

“Ông.... Vẫn không chịu nói chuyện với hai người?”

“Ừ.” Điền Hân Viêm gật đầu.

Tính tình Tô Vô Dịch vừa cứng ngắc vừa bảo thủ.

“Ông ấy luôn nén giận như vậy cũng không phải việc tốt, anh và cô Tô mau nghĩ biện pháp dụ ông hết giận đi.”

“Ông không hề nén giận, ngày ngày đều mở miệng mắng người.” Nếu không, vì sao bọn họ phải nhờ bác sĩ canh suốt cả ngày?

“Hả? Không phải nói đang chiến tranh lạnh sao?”

“Ông ấy chiến tranh lạnh với anh và Ấu Dung, nhưng với khách trọ của em thì lại ngày ngày ‘chiến tranh nóng’ không ngừng!”

“Tiểu Lại?”

Từ khi Phó Quan Nhã dọn về nhà mẹ, Lại Bì vẫn ở căn hộ kia.

“Chắc em còn chưa biết, cô ấy là em gái cùng mẹ khác cha của Ấu Dung. Năm đó, mẹ Ấu Dung mới mười sáu đã sinh Ấu Dung, đưa Ấu Dung cho ông nội xong thì không thấy xuất hiện nữa.”

“Hèn chi.... .. Hôm ở bệnh viện, Lại Bì nghe tên của ông anh xong lại giật mình như vậy.”

“Đó là đầu mối duy nhất để Lại Bì tìm kiếm chị gái.”

Lúc trước, Phó Quan Nhã và Lại Bì tán gẫu, từng nghe Lại Bì đề cập tới chuyện xưa của mẹ mình, nhưng không nói nhiều nên cô chỉ biết đại khái là mẹ Lại Bì rất áy náy với đứa con gái kia, luôn nhắc bên miệng. d. đ~! lê# quý^ đôn Thì ra là Lại Bì đang lên đi tìm người?

“Tiểu Lại tìm ông anh..... Cãi cái gì vậy?”

“Cô ấy bắt bình thay cho Ấu Dung, chỉ trích ông để Ấu Dung lấy hôn nhân làm trò đùa, hại chị cô ấy chôn vùi tuổi xuân chỉ vì để ông an tâm..... Đại loại như thế.”

“Ông thật là kỳ lạ! Mắc gì cứ ép chị tôi phải kết hôn với chồng người khác? Chị tôi tốt như vậy, không xứng tìm được một người thật lòng yêu thương sao? Trên đời này, chẳng phải chỉ có một mình Điền Hân Viêm là đàn ông!” Lại Bì nổi giận, đập bàn, giậm ghế mà hét.

“Ông có biết, đối với con gái, giả kết hôn một lần thì sẽ mất giá biết bao nhiêu không?”

“Nếu ông sống lâu ba mươi năm, chẳng phải chị tôi cũng sẽ phải kết hôn mà như ở góa suốt ba mươi năm ư?!”

“Ngay cả đơn ly hôn họ cũng viết sẵn rồi, chờ ông trút hơi thở cuối cùng là họ lập tức ly hôn, như vậy ông cũng có thể nhắm mắt hả? Đến lúc đó, ông muốn báo mộng cũng khó à!”

37. Chương 37: Chương 11.4

“Tiểu Lại nóng quá.....” Phó Quan Nhã không khó tưởng tượng Lại Bì sẽ làm nhà họ Tô hỗn loạn thế nào.

“Ông nội cũng bó tay với Lại Bì, muốn cãi cũng cãi không thắng.”

“Lỡ khiến ông anh tức đến mức phải cấp cứu nữa thì sao?” Phó Quan Nhã lo lắng hỏi.

“Thật may là đến giờ, vẫn chưa xảy ra chuyện đó.”

“Để em gọi điện khuyên tiểu Lại.”

“Sau khi Lại Bì ồn ào mấy lần như vậy, anh cảm thấy ông cũng nghe vào một ít rồi.”

“Sao?” Phó Quan Nhã không hiểu hỏi lại.

“Thái độ của ông..... Giống như đã chấp việc anh và Ấu Dung kết hôn giả, không trách cứ bọn anh nữa. Đối với Lại Bì, từ cãi nhau lúc đầu, đã biến thành chỉ nói vài câu giận dỗi. Tuy ngoài mặt chưa nói gì, nhưng quả thật đã có chút biến chuyển.” Nhờ Lại Bì mà không khí nhà họ Tô bớt căng thẳng hẳn.

Mặc dù, Tô Vô Dịch vẫn tỏ vẻ tức giận, không thêm quan tâm ai, nhưng không giống mấy ngày trước cứ mặt đỏ phừng phừng, giống như có thể đột quỵ bất kỳ lúc nào. Điền Hân Viêm và Tô Ấu Dung đều yêu quý ông, có nhiều chuyện không dám nói thẳng, không dám hung. d.\$ đ lê@# quý .,đôn Nhưng Lại Bì lại khác, muốn nói gì cứ nói, đâm thẳng vào chỗ đau của ông..... Luyện sức chịu đựng của ông càng ngày càng cao.

“Hai người liên tục lừa ông như vậy, ông tức giận cũng là chuyện bình thường.....” Phó Quan Nhã nói giúp Tô Vô Dịch.

“Vậy còn em? Em có tức giận không?”

“Em?”

“Anh đối xử với em như vậy..... Em cũng tức giận sao?”

Phó Quan Nhã uống hai hớp canh, nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Nói không có là gạt người.” Không đợi anh nói gì, cô lại tiếp, “Tại sao anh không bàn bạc với em trước? Ngay cả em cũng không thể nói sao?”

“Không phải không thể nói..... Mà là không dám nói.”

“Sợ em phá hư kế hoạch của hai người, không chịu ly hôn với anh?” Cô đặt muống xuống, chăm chú nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, không có chột dạ né đi, cũng không có ý định trốn tránh. “Sợ anh không chịu ly hôn với em.” Anh nói.

Người quyến luyến với cuộc hôn nhân này chính là anh.

“Đối mặt với em, anh có không cách nào ký tên, không có cách nào nói thẳng. Anh sợ anh vừa mở miệng, sẽ cầu em ở lại, sợ anh vừa mở miệng.... .... Sẽ yêu cầu em đi theo anh không danh không phận.”

Cho nên, anh không dám gặp cô, không dám nghe tiếng cô, không có một câu giải thích, lặng yên mất đi cô.

“Làm người tình? Nếu cha em biết sẽ đánh gãy chân anh!” Cha cô không tức giận thì thôi, một khi giận lên sẽ rất đáng sợ.

Con gái yêu quý bị bắt làm người thứ ba, không có người cha nào sẽ không phát điên. Nhưng trước đó, hai cái chân của cô cũng sẽ khó giữ..... Nếu cô đồng ý làm người tình của anh.

“Anh biết, vì sau này nếu có tên đàn ông nào dám đối xử như vậy với Mật Mật anh cũng sẽ đánh gãy hai chân kẻ đó.”

Tấm lòng của người cha trên thế giới này đều giống nhau. Anh hiểu tâm tình của Phó Quỳnh Sâm, không muốn ai bạc đãi con gái yêu quý của mình.

“Anh đối với Mật Mật như vậy, với em cũng thế..... Anh không dám bắt em đợi anh.... .... Càng không hi vọng..... Cái chết của ông trở thành một loại mong đợi. Anh mong ông sống lâu trăm tuổi, vì vậy, anh không thể cho em một cái kỳ hạn, càng không thể để em chờ, như vậy quá ích kỷ.”

Điền Hân Viêm nói rất đơn giản, nhưng Phó Quan Nhã hiểu, đằng sau những câu nói kia là bao nhiêu buồn tha.

Muốn giữ cô lại, muốn Tô Vô Dịch vui vẻ..... Mỗi một điều đều bắt anh phải lựa chọn.

“Tính toán sai lầm duy nhất của anh là việc em mang thai..... Sĩ Vĩ nói cho anh biết, vào ngày kí đơn ly hôn em mới biết, hơn nữa, em cũng không tính nói cho anh.”

“Lúc đó đầu em rất hỗn loạn, chỉ nghĩ đến đâu làm đến đó. Em cảm thấy..... Khi đó, nếu biết chuyện của Mật Mật, anh sẽ càng khổ não hơn, nói không chừng, sẽ ra làm quyết định phải hối hận về sau. Có lẽ, trong lúc vội vàng, sẽ bóp chết cơ hội được ra đời của Mật Mật.”

Hai người đều trầm mặc, một lúc sau, anh đặt tay lên mu bàn tay cô, “Lần này, anh có thể yêu cầu em chờ anh không?”

Phó Quan Nhã nhìn Điền Hân Viêm, không trả lời ngay.

Yên lặng quá lâu, đến mức anh cho rằng cô sẽ cự tuyệt, vì vậy anh nói, “Sẽ không quá lâu đâu, anh đã nói với ông nội, nếu đã lộ cũng không cần phải tiếp tục giả nữa.” Có lẽ anh nói không hung bằng Lại Bì, nhưng Tô Vô Dịch dù không lên tiếng, giả bộ không nghe thấy, cũng không có phản ứng kích động.

“Anh và cô Tô.... .... Không tính làm giả thành thật sao? Nếu như..... Là vì Mật Mật hại anh có ý định ly hôn, thì.... .... Em có thể nuôi Mật Mật một mình.”

“Anh và Ấu Dung không thể nào làm giả thành thật!” Điền Hân Viêm trả lời hết sức kiên định.

“Nhưng, anh và cô Tô không phải đã yêu nhau hơn hai mươi năm sao?” Có nền tảng như vậy, việc tro tàn lại chạy không phải là khó.

“Trước kia, anh cũng cho là cứ theo hi vọng của ông kết hôn với Ấu Dung, cho nên hai người bọn anh tự nhiên trở thành một đôi trong mắt mọi người. Nhưng anh là kẻ không hiểu lãng mạn, không biết nói yêu đương, tất cả đều là thói quen. Ấu Dung cũng vậy, anh chỉ là ‘thói quen’ của cô ấy. Bọn anh rõ ràng là anh em, lại cố gắng đặt mình vào vị trí người yêu, cuối cùng đã xảy ra chuyện không may.”

“Không may?”

“Ấu Dung yêu Hạ Phồn Mộc.” Lúc Điền Hân Viêm nói ra những lời này, vẻ mặt vẫn rất bình thản, không có vẻ gì như là bị bỏ rơi.

“Hạ Phồn Mộc theo đuổi Ấu Dung, tám phần chỉ vì muốn hưởng thụ niềm vui cướp được người trong tay anh, đáng tiếc, Hạ Phồn Mộc đã đoán sai, tình cảm của anh và Tô Ấu Dung, không phải là tình yêu.....”

“Anh là vì cô Tô và Hạ Phồn Mộc qua lại nên..... Mới không chịu tha thứ cho cô Tô, thật sao?”

“Anh và Ấu Dung vốn không phải là người yêu, cô ấy yêu người khác, anh không hề thấy tức giận hay có cảm giác bị phản bội gì cả.”

“Có mà! Mỗi lần nhắc tới Hạ Phồn Mộc..... Anh đều nghiêng răng.”

Điền Hân Viêm sững sờ một lát, sau đó mới chậm rãi cười. “Hạ Phồn Mộc là em trai anh.”

Có tiếng sấm nổ giữa trời quang vọng bên tai Phó Quan Nhã.

“A a a a a” Cô kêu to, “Anh ta, anh ta.... .... Anh, anh.....”

“Hạ Phồn Mộc là đứa con trai quý báu của mẹ kế anh.”

“Chính là con của người phụ nữ..... Sau khi có con thì tìm trăm phương ngàn kế muốn giết anh?”

“Ừ.”

“Hèn chi hai người lại như nước lửa không thể dung hòa, hèn chi vừa nhắc tới anh, Hạ Phồn Mặc cũng đen mặt.... ..”

“Cho nên, nếu như anh có ‘nghe răng’ như em vừa nói thì cũng không liên quan gì đến chuyện Ấu Dung yêu Hạ Phồn Mặc cả, càng không phải là ghen.”

“Không ngờ hai người lại là anh em.... ..”

Càng không ngờ là, nghe được anh và Tô Ấu Dung chỉ là quan hệ anh em từ miệng anh, hi hi.....

“Hạ Phồn Mặc không thừa nhận, anh cũng vậy. Chuyện này em nghe xong thì bỏ qua đi. Chỉ vì anh không muốn lừa em.”

Mặt Phó Quan Nhã không giấu được niềm vui, cái câu ‘không muốn lừa em’ kia dùng rất được.

Tay anh vẫn còn nắm lấy tay cô không buông. Rất ấm áp.

“Có thể không?” Anh hỏi.

“Đương nhiên! Em sẽ không nói cho người khác biết anh và anh ta là anh em.”

“Không, ý anh là.... .. Chờ anh.”

Phó Quan Nhã lại im lặng.

“Em không muốn?” Mặt anh bỗng trở nên âm đạm.

“Vấn đề không phải em có muốn hay không, dù ngoài miệng em có nói không muốn, bản năng vẫn là muốn chờ.....”

Âm đạm rút đi, ánh sáng chậm rãi thay thế. Hai mắt anh lại sáng lên.

Tay anh siết chặt tay cô.

“Nhã Nhã.....”

“Lúc ly hôn, anh không nói một lời, cũng không một câu giải thích, người bình thường chắc chắn sẽ..... Nghĩ là anh thay lòng, ai sẽ ngu ngốc chờ anh chứ? Chờ.... .. Một việc cũng không biết kết quả thế nào.” Phó Quan Nhã dừng lại, nói rất chậm, “Em hoài nghi không chỉ một lần, mình đã sai rồi, anh ly hôn chỉ là vì.... .. Anh không muốn ở bên em.....”

“Không phải vậy! Anh.....” Điền Hân Viêm vội vã nói.

Cô đặt tay mình lên tay anh. “Em biết, anh không phải giải thích, giờ em đã không nghi ngờ nữa.” Cô mỉm cười, nói tiếp, “Nhưng.... ..”

“Nhưng?”

“Em không cảm thấy khó ở chỗ ông anh, cửa ai khó qua là cha mẹ em mới đúng, không, nghiêm túc mà nói là..... Mẹ em.” Cô cười khỏ nói.

“Hả?” Điền Hân Viêm không hiểu hỏi.

Mãi cho đến sau này, anh mới biết cô nói không hề sai.

Bên Tô Vô Định rất dễ dàng, chỉ qua một tuần lễ, ông đã gọi Điền Hân Viêm và Tô Ấu Dung vào hỏi thẳng, “Có phải hai đứa chuẩn bị chờ ông chết là lập tức ly hôn?”

Hai người im lặng, xem như đồng ý.

Tô Vô Định cũng không tức giận, chỉ thở dài một hơi. “Lãng phí mấy triệu làm lễ cưới! Tuần trăng mật cũng là giả, xem ra buổi tối hai đứa ngủ chung phòng, tám phần cũng không thật, ời.... .. Chỉ khổ cho ông, còn tưởng sắp có cháu ôm.”

Sáng sớm hai ngày sau, trên bàn cơm, Tô Vô Định đang ăn cháo, bỗng nói, “Ly hôn thì ly hôn đi! Đừng chậm trễ tuổi xuân của Ấu Dung nữa! Không yêu thì thôi, tùy hai đứa.”

Điền Hân Viêm và Tô Ấu Dung nhìn nhau, đồng thời mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

Mà người có công nhất, vẫn như mọi ngày, vui vẻ đi vào, giống như vào phòng bếp nhà mình, lấy chén đĩa xong, không cần ai mời, tự mình đi múc cháo, rồi ngồi vào bàn ăn. d. @#đ ~lê ~quý ^% đôn Mỗi sáng sớm đều tới báo danh, da mặt dày như ‘tường thành’.

Trừ Lại Bì, còn có thể là ai khác?

“Chính xác! Vốn nên như vậy! Ông nghĩ thông hơi muộn đấy! Hại chị tôi lãng phí bao nhiêu tuần như vậy, hoa đào đẹp mấy cũng tàn hết rồi!” Lại Bì nói oang oang, không hiểu ‘kính lão’ là gì cả.

“Hai người nhanh ly hôn đi! Xong chuyện này, em còn chuyện khác phải ‘giải quyết’”. Nói đến hai chữ ‘giải quyết’, Lại Bì làm động tác cắt cổ kèm theo.

Về phần giải quyết ai?

Đương nhiên là với tư cách là em gái, cô phải thay chị mình đem tên xấu xa, ‘đùa giỡn tình cảm, không chịu trách nhiệm, tiếng xấu đầy mình’ kia ‘giải quyết’ rồi.

Bên nhà họ Tô, mưa gió đã dần ngừng.

Bên nhà họ Phó, cuộc ‘kháng chiến’ lâu dài lại vừa mới bắt đầu.... ..

38. Chương 38: Chương Cuối

Điền Mật Mật hai tuổi, rất thích nói, nhưng phát âm còn ngọng nghịu, năng lực biểu đạt đang trong giai đoạn phát triển.

Từ lúc được bảy tám tháng tuổi, Mật Mật đã được giao cho một ‘sứ mạng’ hết sức quan trọng.

Ba ba thích bế Mật Mật đặt trên đùi, dạy Mật Mật từng chữ. “Mật Mật, muốn, em trai, Mật Mật, muốn, cha mẹ, ở chung.... .. Mật Mật, nói lại đi con.”

“Mật. A giận.”

“Mật Mật, muốn, em trai.”

“Mật Mật.... .. Đáy đáy.....”

“Đúng, rất tốt! Mật Mật, muốn, em trai, muốn, cha mẹ, ở chung.”

Từ khi Mật Mật chỉ biết y y nha nha, đến khi bắt đầu phát âm một chữ, rồi đến từ láy, Điền Hân Viêm luôn dạy không ngừng, mong chờ sớm ngày có thu hoạch.

Hôm nay, Mật Mật mang một đôi giày mỗi khi đi sẽ phát ra tiếng kêu rất vui tai, chạy nhào vào lòng ông ngoại. “Mật Mật, muốn, em trai.” Giọng Mật Mật ngọt như đường.

Ông ngoại không hề có sức chống cự, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu.

“Mật Mật, muốn, cha mẹ, ở chung, em trai.”

“Được, được. Ông ngoại giúp Mật Mật, ông ngoại giúp.... ..” Bống Phó Quỳnh Sâm sực tỉnh lại.

Chuyện này không phải ông ngoại muốn là được!

Lúc đầu, khi quyết định hôn sự của con gái, ông vỗ ngực đảm bảo mọi chuyện sẽ tốt đẹp, sau lại, con gái ly hôn, khiến địa vị của ông trong nhà rớt xuống không phanh. Trước kia, việc lớn ông quản, việc nhỏ để vợ xử lý. Giờ, trong nhà toàn bộ chuyện lớn chuyện nhỏ gì, ông không còn quyền quyết định nữa.

Mật Mật à, cha mẹ của con có thể ở chung hay không, ông ngoại không giúp được gì đâu.....

Hơn hai năm, cha mẹ của Mật Mật vẫn không thể ở chung. Không phải vì tình cảm đã thay đổi, mà là muốn nhưng không được đồng ý.

Ông ngoại trộm liếc bà ngoại đang thong thả uống trà, “Bà à, bà thật không có ý định cho Nhã Nhã và chồng nó....”

“Bọn nó không vội, ông gấp cái gì?” Bà ngoại rất bình thản.

“Mật Mật đã lớn thế này rồi, cũng đã đến lúc..... Bọn nhỏ cứ lén lén lút lút như vậy, thật đáng thương.....” Ông ngoại lẩm bẩm.

Bà ngoại không nói gì, ngoắc ngoắc tay, gọi Mật Mật đến bên cạnh, cho bé ăn bánh quy. Có bánh ngon, Mật Mật nào còn nhớ ‘em trai, ở chung’ gì nữa, vui vẻ đứng gặm bánh.

Ông ngoại ngồi vào bên cạnh bà ngoại, giúp bà ngoại rót trà.

“Bà không tin Hàn Viêm à? Chuyện ly hôn không phải đã giải thích rõ rồi sao? Nó không phải thay lòng, chỉ là ngu hiếu thôi, Nhã Nhã đã không trách nó, chúng ta ở giữa ngăn cản, có phải rất vô lương tâm không?” Ông ngoại vừa nói, vừa giúp bà ngoại đầm vai, bóp lưng.

“Hơn hai năm này, bà cũng thấy đó, Hàn Viêm rất tốt với Nhã Nhã. Tô Vô Định cũng từng lén tới gặp tôi, hi vọng chúng ta cho phép bọn nhỏ.....”

Bà ngoại uống cạn ly trà xong mới chậm rãi nói, “Tôi để cho nó bù lại lúc trước không theo đuổi Nhã Nhã.” Chính vì có được quá dễ dàng, nên mới không biết quý trọng! d. đàn@ lê >quý., đôn Muốn kết hôn thì kết hôn, muốn ly hôn thì ly hôn, thật xem nhà họ Phó để bắt nạt?

“Thì ra là vậy! Bà thật.... Anh minh, anh minh!” Ông ngoại nịnh nọt nói.

“Bà ngoại, bánh bánh.” Tay và miệng của Mật Mật đều dính đầy bột bánh.

Bà ngoại lau miệng cho Mật Mật xong, lại cho bé một cái nữa. Mật Mật đáp lại bằng nụ cười thật tươi.

“Mật Mật thật dễ thương!” Ông ngoại nhìn cháu gái trắng nõn đang cười híp mắt, nói. Bà ngoại cũng nghiêng đầu nhìn, thầm tán thành.

“Bà ngoại, cho, ăn.” Mật Mật vui vẻ chia sẻ bánh với bà ngoại.

Mật Mật cười lên rất giống Phó Quan Nhã, mà Phó Quan Nhã lại rất giống Phó Quỳnh Sâm, vì vậy mẹ Phó không cách nào chống cự được với nụ cười có lúm đồng tiền kia, lúc trẻ đã vậy, về già vẫn thế.

“Mật Mật à, buổi tối nói với cha, chuẩn bị cưới mẹ về nhà thôi.”

“Dạ.....?” Miệng Mật Mật đầy bánh, nghe không hiểu.

Khó được mẹ Phó vui vẻ một hồi, quyết định ‘đại xá thiên hạ’, kết quả, năng lực chuyển đạt của Mật Mật chưa đủ, chỉ nhớ rõ hai chữ duy nhất.

“Cưới, ngựa, Mật Mật, cưới ngựa.”

“Cưới? Cưới ngựa? Hay là..... Cỡi ngựa?” Ba ba cố gắng hiểu lời Mật Mật.

“A, cỡi ngựa, cỡi ngựa.” Mật Mật lập tức thay từ, cho rằng đó là trò chơi mới.

Trong thế giới của Mật Mật, ‘cưới’ hay ‘cỡi’, ‘ngựa’ hay ‘mẹ’ đều giống như!

Ba ba lập tức cuốn tay áo sơ mi lên, để con gái bảo bôi lên ngồi lên đầu vai, làm ngựa cho Mật Mật cỡi, lắc lên lắc xuống khiến Mật Mật cười khách khách không ngừng.....

Mãi cho đến thật lâu, thật lâu sau đó, khi Mật Mật đã phát âm rõ ràng rồi, rốt cuộc mới thành công chuyển đạt hết cả câu cho ba ba nghe. Đó là chuyện sau khi Mật Mật được ba tuổi.

* Cưới và cỡi, mẹ và ngựa (mã) có phát âm gần giống nhau, nên Mật Mật không phân biệt được.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-ngot-ngao>